Autoarea bestsellerului
"Destinul familiei CALDER"

JANET DAILEY

ARIPI DE ARGINT

Din **seria Janet Dailey** cunoscută cititorilor noştri prin romanele:**"Fructele dragostei"**, **"Răpitorul"**,**"Potecile iubirii"** vă propunem un **roman de înaltă ţinută artistică:**

ARIPI DE ARGINT
de Janet Dailey

De la rigorile pilotajului militar, până la impetuoasele poveşti de iubire ce se înfiripă în luptele de ordin personal ale acestor femei pentru dragoste şi respect, Janet Dailey celebrează, de fapt, curajul femeilor... într-o lume în care viaţa, timpul şi dragostea n-au fost niciodată mai trecătoare... dar niciodată mai preţioase.

Vol. I-II Lei 5300

Profitaţi de facilităţile legăturii directe cu EDITURA. Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu substanţiale reduceri prin sistemul CARTEA PRIN POŞTĂ. Editura COLOSSEUM 2000, Bucureşti, Calea Moşilor 113 C, ap. 7, tel.: 01/6149528

JANET DAILEY

Aripi de argint

Volumul 2

traducere de Mileta Mihai

Editura Colosseum 2000
Bucureşti 1994

Capitolul XVI

În acea primă săptămână, fetele din WASP îndepliniră doar câteva misiuni până ce realizară într-adevăr în ce se băgaseră. Toate misiunile astea de la Camp Davis aduceau prea puțin cu visurile lor despre rolurile pe care le-ar fi putut juca în acest război, după ce absolviseră cursurile de la Sweetwater. Nu transportau avioane noi de-a curmezișul țării pentru armată. Pilotau de fapt rămășițele armatei aeriene și o făceau în timpul unor exerciții de luptă care le puneau viața în primejdie, ori de câte ori își luau zborul.

În acea zi înăbușitoare de august, după zborul de dimineață, o mână de femei amărâte stăteau pe linia de zbor, în umbra aruncată de clădirea unui hangar. Se putea observa ușor că moralul le scăzuse alarmant după capetele plecate și ochii triști.

— Ar fi trebuit să-mi vedeți avionul. Una din ele, o fostă colegă din California, pe nume Betty Cole, trăgea nervoasă din țigară, încercând să-și ascundă tremurul mâinilor.

— E o jumătate de duzină de găuri în fuselaj, la mai puțin de un picior de rezervorul de benzină. Vă

dați seama că era cât pe-aci să mă prăbușesc în flăcări?

— Cred că mi-am dat seama, spuse Marty, singura dintre ele care nu era incomodată de situația în care se aflau.

Asta e o capcană, iar noi suntem porumbeii.

— O, Doamne, dacă ăsta o fi adevărul!, fu de acord o alta.

— Jumătate din proștii ăia de pe plajă, habar n-au să tragă cu armele, iar cealaltă jumătate habar n-au unde.

În timp ce Marty își strivi țigara cu pantoful, o privi pieziș pe Eden, și apoi în jurul ei, cu toată greutatea lăsată pe vârfurile picioarelor.

— Jacqueline a ta ne-a spus că acest angajament este un experiment.

— Și suntem de fapt prinse în cușcă, se plânse Betty Cole.

— Ce ciudat! Mary Lynn privi cerul de deasupra lor și avioanele ce făceau demonstrație. Totdeauna m-am întrebat cum este... pentru Beau să zboare prin tirul artileriei. Acum, știu.

Zgomotul, vibrațiile violente și grele ale avioanelor, mirosul de carburant, toate erau senzații proaspete în ea.

Pufăi nervoasă dintr-o țigară și își strânse degetele. Experiența o afectase foarte tare. Faptul că nu era singură era o slabă consolare.

— Nu știu ce simțiți voi — spuse o alta — dar gândul de a mă urca iar într-un avion marcat cu roșu pentru ca o mână de soldați neinstruiți să mă folosească drept țintă de antrenament — mi se face rău numai când mă gândesc la asta.

Declarația ei fu urmată de câteva râsete forțate, o încercare palidă de a face lumină în simțămintele ei.

— Poate că nu mă mai țin nervii, glumi ea slab.

Celelalte zâmbiră și ele pentru a fi în ton cu pretinsul ei umor. Zona fusese pe drept numită Cape Fear*. Mirosul ei — al fricii — se simțea în aer, învăluindu-le într-un voal care le făcea pielea să se încrețească și sângele să fiarbă.

— Haideți să bem o Coca, sugeră cineva.

Erau multe guri uscate, dar nu era de vină căldura înăbușitoare a zilei. Subiectul pus în discuție nu era pentru nici una, confortabil. În grup, se îndreptară către sala de pregătire pentru zbor.

Într-un colț întunecat al camerei, era în toi un joc de pocker — se pare că dintotdeauna. O lampă cu ventilator se rotea încet, încercând să răcorească aerul îmbâcsit de praf, căldură și fum. Jucătorii de la masă, cu toții tineri piloți, ridicară privirile în clipa în care intră grupul prăfuit.

Pilotul cu fața plină de pistrui o fixă pe Marty, și-și dădu scaunul pe spate.

— Ia uitați cine intră, băieți — pilotul nostru dat naibii, spuse el.

Marty nu rată nici ea ocazia.

— Nu prea te-am văzut la linia de zbor, în ultima vreme. Pistruiatule. Să nu-mi spui că un băiat mare și viteaz ca tine a lăsat să-i i se îndeplinească misiunile de către o biată femeie ca mine?

— Am avut niște probleme tehnice, i-o întoarse el.

— Ca spre exemplu? îl luă ea peste picior.

Mary Lynn puse o sticlă de Coca-Cola rece în mâna lui Marty, protestând abia auzit.

* Cape Fear — în lb. engl. în original — Capul Fricii.

— Nu e cinstit ce faci.

— Dar vezi că nu neagă, spuse Marty inocentă.

— Dacă eşti atât de proastă încât să te urci în carlinga unuia din avioanele alea şi să faci pe momeala pentru o adunătură de artilerişti, n-o să te opresc eu, spuse Pistruiatul. Rezistaţi în armata asta de bărbaţi, lăsând pe altul — sau alta — să-ţi facă treaba. Aţi vrut să faceţi treaba unui bărbat. Aţi primit-o, de ce vă plângeţi acum?

— Eşti grozav de viteaz, nu-i aşa?

— Sunt viu.

— Asta chiar e ceva.

Un pilot intră cu zgomot.

— Dusty a căzut! Avem ordine să decolăm cu toţii!

Cărţile zburară pe masă, iar scaunele căzură cu zgomote pe podea, într-o reacţie instinctivă. Piloţii, femeile ca şi bărbaţii, ieşiră în fugă din sala de pregătire către linia de zbor, grăbindu-se fiecare la avionul lui.

Căutarea din zbor a unui pilot căzut era ceva de rutină pentru bărbaţii din escadron, dar era ceva cu totul nou pentru tinerele WASP. Fiecărui pilot i se repartiza o anumită arie în care trebuia să zboare şi să cerceteze terenul de dedesubt după urmele de metal din mlaştinile care înconjurau baza. Procedura cea mai corectă în eventualitatea unei aterizări forţate era să duci avionul în mlaştină ca să fie ca o pată care putea fi observată din aer. Dacă era posibil, se putea întinde o paraşută pe sol pentru a ajuta la detectare. Şi mai ales, pilotul trebuia să rămână la locul accidentului.

După mai mult de o oră de căutare, Mary Lynn simţi încordarea şi tensiunea amorţindu-i muşchii. Nu văzuse nimic în secţiunea ei de zbor. În subconştient,

ascultase tot timpul sunetul motorului în caz că s-ar fi putut să-i facă necazuri.

În cele din urmă, avionul căzut fu localizat în altă parte. Mesajul fu transmis către toate avioanele pornite în căutare, că pilotul şi operatorul lui au fost găsiţi, şi li se ordonă să se înapoieze la bază. Mary Lynn îşi întoarse avionul, conştientă deodată de nervii ei încordaţi care îi aduseseră lacrimi în ochi.

În seara aceea, toate fură date peste cap. Pofta de mâncare lipsea cu desăvârşire. Vremea de afară era responsabilă de toată iritarea generală şi starea tensionată în care se găseau. Marty era singura care părea să rămână neatinsă de toată această situaţie. Nu-i luă mult să le convingă pe Eden şi Mary Lynn să bea ceva la Clubul Ofiţerilor.

Ofiţerii de la Camp Davis depăşeau ca număr femeile de aici cu o sută la unu. Cele trei tinere intrară. Formaţia bazei cânta un şlagăr al lui Glen Miller în timp ce un maior îşi împinse scaunul în apropiere de masa lor.

După o oră de trataţii cu băuturi şi invitaţii la dans la fiecare nou cântec, scăpară din sală, să respire puţin. Eden stătea în faţa oglinzii şi-şi reîmprospăta rujul de pe buze.

— Acum două săptămâni mă plângeam de lipsa bărbaţilor. Aici, o fată are de unde alege.

— Ah, dar de ce să te mulţumeşti doar cu unul, când poţi avea un întreg escadron, glumi Marty în timp ce-şi înfoia buclele scurte de culoarea mierei aurii.

— Toţi par aşa de singuri. Mary Lynn îşi închipuia că şi Beau se simţea la fel. Începi să crezi că se simt bine fie şi numai să poată avea o femeie cu care să vorbească.

— Vor mai mult decât doar să converseze. Marty clătină din cap la interpretarea naivă a lui Mary Lynn despre necesităţile unui bărbat.

— Sunteţi gata să ne întoarcem iar printre lupi?

— Da. Eden se ridică, alăturându-li-se în timp ce ieşeau pe uşă. Beau cu toţii foarte mult, aţi observat? Cuvintele ei nu primiră decât încuviinţări din cap.

Mai târziu, Eden îşi acoperi discret gura ca să-şi ascundă căscatul pe care nu şi-l putu stăpâni. Încercă să pară interesată de conversaţia ofiţerului cu frunze de stejar argintii pe uniformă, atât de sigur că reuşise să o impresioneze, încât nu băgă de seamă că o plictisea.

Privirea ei se aţintise pe ringul de dans unde Marty era strâns ţinută în braţele partenerului ei, un locotenent chipeş cu părul auriu. Pentru o clipă, îşi dori să aibă uşurinţa lui Marty în comportamentul faţă de bărbaţi, apoi se răzgândi. Era prea lipsit de permanenţă. Se întoarse înapoi spre locotenent-colonelul ei şi schiţă un zâmbet atent.

❀

Într-o bază militară ce adăpostea zece mii de soldaţi, se aflau nenumărate ascunzători pentru cei ce aveau nevoie de ele. Într-un asemenea loc uitat de toţi ceilalţi, se aflau Rachel şi Zach, întinşi pe o pătură cazonă, îmbrăcaţi, deşi mulţi nasturi erau descheiaţi.

Rachel îşi odihnea capul pe perna oferită de umărul musculos al lui Zach, în timp ce el îi mângâia şuviţele mătăsoase ale părului. Era întoarsă spre el, cu mâna odihnindu-i-se pe pieptul lui unde îi putea simţi bătăile înăbuşite ale inimii. Era ceva tandru în

aerul călduț al nopții care îi învăluia și punea distanță între Rachel și temerile ei în legătură cu misiunea ce o avea de îndeplinit.

— Tu și cu colegii tăi artileriști, aproape că m-ați atins astăzi, îi spuse ea lui Zach din culcușul sigur al îmbrățișării lui. Ați tăiat cablul în două chiar la trei picioare de coada avionului.

— Suntem toți o adunătură de începători. Se simțea zâmbetul din vocea lui.

— E ridicol, și tu știi asta, murmură Rachel, aruncând un ochi de jur împrejurul lor. O să ne facă praf țânțarii.

— Nu e prea comod, recunoscu cu vocea lui vibrând adânc în piept și reverberându-se în urechea ei. Dar este tot ce-ți pot oferi acum. Mărită-te cu mine, Rachel.

Pentru o clipă, lăsă cuvintele să o învăluie înainte de a reveni la realitate.

— Nu te poți însura fără permisiunea superiorilor tăi. Nu ar fi niciodată de acord cu o căsătorie între un ofițer și un simplu soldat. Chiar dacă noi nu suntem încă o ramură a armatei, în mod oficial, avem totuși prerogative de ofițeri.

— Cine-a spus ceva de permisiune? N-avem nevoie de ea. O să ne căsătorim ca pe vremuri. Găsim doi martori și jurăm în fața lor, „La bine și la rău, după legea lui Israel".

— Ce prostii spui, Zach. Dar în ciuda împotrivirii ei, o încălzea să-l audă vorbind astfel, simplificând totul.

Degetele lui trecură ușor peste piele, înfiorând-o, și îi ridică bărbia astfel încât să-i poată vedea chipul, strălucind în lumina palidă.

— De ce e o prostie că te iubesc, Rachel? Ochii lui frumoşi erau aşa de întunecaţi şi arzători încât îi tăiară respiraţia, părul acela negru ca ebonita, albastrul ca seninul cerului din priviri şi acele trăsături nobile.

— Poate pentru că e atâta nesiguranţă în jurul nostru. Îşi plimbă degetele de-a lungul gâtului lui. Te iubesc, Zach. Câteodată... pur şi simplu nu ştiu ce-aş face dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Era o undă de teamă în vocea ei abia şoptită.

Peste chipul lui trecu o umbră.

— Tot îţi spun, insistă el, că n-o să mi se întâmple nimic. Îi dădu o sărutare apăsată, ca un fel de promisiune, apoi o desprinse din îmbrăţişare ca să-şi poată aprinde o ţigară.

— Vrei şi tu? Îi dădu un Camel din pachetul aflat în buzunarul hainei.

— Mulţumesc.

Când flacăra chibritului se aprinse, strălucirea galbenă izbucnind chiar în faţa ei, Rachel îşi stăpâni cu greu un fior instinctiv. O scutură violent şi apoi îşi întoarse faţa în altă parte.

— Ce este? Zach o privea, dezorientat de reacţia ei.

— A fost prea strălucitoare flacăra. Mă dor ochii. Reuşi să găsească această explicaţie plauzibilă şi îi dădu lui ţigara neaprinsă.

— Vrei să mi-o aprinzi tu?

Primul chibrit se stinsese şi trebui să aprindă altul. Zach o văzu întorcându-şi capul pentru a nu fi obligată să vadă flacăra. Era neliniştit când îi dădu ţigara aprinsă, şi aplecă capul pentru a o aprinde pe a lui. Ea îşi înconjură genunchii ridicaţi, cu braţele.

— Rachel, ce s-a întâmplat? o întrebă cu blândețe, simțindu-i teama pe care încerca să o ascundă. Păreai înfricoșată de flacăra chibritului.

— Nu. Părea nerăbdătoare acum. Doar mă dor ochii. Ți-am spus doar.

O clipă lungă, Zach rămase tăcut și privi norișorul alb de fum ridicându-se încet.

— În dormitoare, unii discută despre cum este în luptă... ce-au auzit și ei... ce se întâmplă băieților pe front. E ca și când ar încerca să-și îndepărteze frica — în cazul în care ei ar fi cei loviți de un foc de artilerie și ar exploda, încât nu s-ar mai găsi nimic din ei. Privirea lui o scrută, atentă și ascuțită. Am auzit că piloților le e frică de foc.

Tensiunea păru să o înțepenească. O clipă, Zach așteptă să audă o dezmințire violentă. Apoi oftă din greu, deși rămase în urmă o agitație.

— Nu are nici o legătură cu zborul, nu chiar. Gura ei era aspră, marcând o teamă, undeva înăuntru. O prietenă de-a mea — a fost actriță la Hollywood un timp — chiar înainte de absolvire, pilota un AT-17 către Big Spring. Eu o urmam, într-un alt avion. Deodată, în locul avionului ei, s-a aprins o flacără mare și orbitoare...

— Rachel...

— Dar eu am avut aversiunea... asta și înainte. Nerăbdătoare, continuă repede pentru a respinge orice sentiment de compasiune. Când Helen a murit, m-am gândit la moartea ei ca la o premoniție a mea, dar totul a rămas în mine. În cele din urmă, se uită la el prin întuneric, cu chipul alb și rigid din cauza

încordării. Mi-e frică să mă uit la lumina flăcării — teamă că te pot zări pe tine... sau pe bunica mea.

Adâncimea ametitoare a ochilor ei aproape violeți, era mai mult decât putea suporta Zach. Privi în altă parte. Cuvintele păreau nepotrivite. Capătul arzând al țigării strălucea în întuneric, vârful ei roșu înfierbântându-se mai tare și pulsând cu o viață a lui. O strivi în praf, apoi o căută pe Rachel așa cum era ghemuită ca o minge și o strânse tare în brațe.

— Ce faci? Rachel protestă când el îi luă țigara dintre degete și o aruncă în noapte.

— Nici o țigară. Nici un foc. Nici o flacără la care să te poți uita. De acum încolo, e loc doar pentru dragoste. Pe buzele lui era un zâmbet când și le coborî spre gura ei. Trupul lui o apăsa blând, cu toată greutatea, împingând-o ușor pe pătură.

Sărutarea lungă și fierbinte se prelungi câteva clipe mai înainte ca Zach să o privească în ochi pentru a se vedea dacă-i gonise frica din ei. Îi simțea moliciunea în vârful limbii, adăugându-se senzației de plăcere care creștea în el.

Rachel își trecu degetele prin părul lui negru mătăsos, mângâindu-l absentă.

— Ești un nebun. Buzele ei se uniră împreună cu ale lui, eliberându-se amândoi de încordare.

— Probabil că sunt, dacă te iubesc, fu el de acord. Îmbrățișarea îi dăduse bluza la o parte acolo unde nasturele de jos nu era închis, dezvăluindu-i pântecul. Zach se aplecă să o sărute, simțindu-i pielea fină sub mângâierea gurii lui.

— Aștept ziua în care copilul nostru va începe să crească înlăuntrul tău. Când își ridică fruntea pentru a

o privi, mâna îi mângâia drăgăstos pântecul. De ce n-am face unul chiar acum?

— Nu, Zach. Ce-aș face cu un copil în timp ce tu pleci în război? Cuvintele sunau potrivnice, dar chipul îi era plin de căldură.

— Ce contează? Nu poți să pilotezi un avion cu un copil în brațe? glumi el și începu să-i mângâie gâtul cu buzele.

— Zach. Mâinile ei îl înconjurară pentru a-l aduce mai aproape. Iubește-mă!

Capitolul XVII

Totul era întunecat, în afara camerei de pregătire pentru zbor, a piloților. După apusul soarelui, nu era permisă nici o lumină; baza era camuflată și până și pistele de aterizare rămăseseră întunecate.

Și totuși acolo unde se ducea războiul, luptele continuau noaptea la fel ca și ziua. Operatorii erau antrenați astfel încât să poată face față în luptă, antrenamente care presupuneau exerciții de noapte... iar piloții trebuiau să conducă avioanele pentru ca ei să-i poată depista pe ecranele luminoase sau cu ajutorul instrumentelor.

— O țigară? Eden scoase un pachet verde de Lucky Strike și îl oferi lui Rachel.

Blonda înaltă o refuză cu o clătinare din cap și își întoarse fața când Eden aprinse bricheta și o duse la capătul celălalt al țigării. Trase adânc, umplându-și plămânii și apoi dădu fumul afară cu un gest nervos. Mucul țigării de mai înainte încă mai ardea mocnit în scrumieră.

Era prea puțin din ce ar fi putut Eden să facă pentru a ieși din tensiunea care îi cuprinsese toate simțurile. Pericolul plutea de jur împrejurul bazei adâncite în întuneric.

Nu era nici o misiune de zbor. În noaptea asta se făcea doar o verificare a îndemânării lor pe timpul zborului de noapte. Într-un fel, era un compliment la adresa femeilor pilot că se descurcaseră atât de bine în misiunile de remorcare a țintelor încât acum erau solicitate pentru alte angajamente, dar Eden era prea conștientă de riscurile și mai mari pe care și le asumau ca să se simtă flatată de demonstrația de încredere a ofițerului.

— M-aș simți mai bine dacă am pilota avioane cu mai multe motoare. Cel puțin, dacă te lasă unul, îți mai rămân celelalte. Era cel mai ușor mod în care Eden își putea exprima nervozitatea care o învăluia. Obișnuită să ia din viață doar cea mai bună parte a ei, încă se mai răzvrătea atunci când trebuia să se suie în avionul ei.

Noaptea pământul era cufundat în întuneric, făcând și mai dificilă — dacă nu imposibilă — misiunea pilotului de a determina direcția vântului și să aleagă calea cea mai sigură în caz de primejdie. Văzduhul de deasupra bazei era înconjurat de mlaștini, și gândul că te puteai prăbuși în smârcurile pline de șerpi era și mai înfiorător.

Rachel nu fusese niciodată prea vorbăreață. Dacă împărtășea vreuna din temerile lui Eden, o ținea pentru ea însăși. Trăgând un nou fum adânc în plămâni, Eden ghicise multe din secretele lui Rachel. Își imaginase deja că Rachel fusese undeva, în seara aceea, să se întâlnească cu frumosul ei soldat. Cu o urmă de invidie, recunoscuse privirea aceea umedă de dragoste ce luneca uneori peste expresia lui Rachel. Normal, nu lăsase să se vadă că și-ar fi dat seama de ceva, iar Rachel nu făcea parte din acea categorie de oameni care fac confidențe altora.

Veniră instructorii să le dea semnalul de plecare tuturor tinerelor WASP, către linia de zbor. Lipsa de activitate și de conversație în legătură cu lipsurile pe care cu toatele le împărtășeau, fură lăsate în urmă în timp ce se îndreptau fiecare să-și verifice aparatul cu care urma să zboare. Dar își păstrară în minte gândul că în toate aceste nopți, piloții bărbați trebuiseră să zboare în misiune, și că acum ele erau aici pentru a-i înlocui.

În aerul cald, fluid, al verii târzii, Eden citi Raportul de întreținere atașat avionului ei. Singura defecțiune de la el era un scaun rupt, o chestie minoră după părerea lui Eden. Mai mult decât atât, avionul ei era într-o condiție bună de zbor. Și totuși, când îl văzu pe Bubba Jackson venind către avionul ei A-24, asta-i spori încrederea.

Mecanicul bine făcut, rămase pe aripa avionului pentru a-i da o mână de ajutor în timp ce instructorul ei discută ceva cu unul din colegii lui.

— Lucrezi până târziu, nu-i așa? observă Eden, zâmbind când îi întinse mâna pentru a o ajuta să urce pe aripă. De obicei, doar echipa de serviciu se afla la linia de zbor pentru misiunile de noapte, mecanicii fiind de mult plecați.

— A trebuit să verific avioanele voastre, doamnelor; să fiu sigur că veți fi în siguranță, răspunse Bubba cu un zâmbet cald și deschis. Avea un fel de a fi generos și iubitor, amestecat cu un ușor umor, îmbinat cu o voință puternică și temperat de o forță de fier.

— Nici o problemă deosebită? Eden urcă în carlinga din față. Bubba o urmă pe aripă și o ajută să se așeze.

— Nici una, răspunse Bubba, apoi explică mai amănunțit. Doar lucruri minore — scaune rupte ca ăsta, paraziți la aparatul radio, o carlingă înțepenită, dar nici o problemă la motoarele nici unui avion.

— Mulțumesc, spuse ea, și asta era chiar ceea ce simțea. Doar știind că Bubba îi verificase aparatul, se liniștise. Încercă să-și spună că în noaptea asta nu va fi cu mult prea diferit față de numeroasele zboruri de noapte de la Sweetwater.

Cu o mână, Bubba mângâie metalul avionului într-un fel de rămas-bun și sări de pe aripă. Instructorul ei se așeză pe locul trăgătorului. Eden zări în umbra aparatului, umbra a ceva alb și apoi silueta scundă a lui Mary Lynn intrând în carlinga unui A-24 cu pernițele care o ajutau să ajungă la pedalele de picior.

Motoarele pufniră și apoi porniră într-un uruit constant. Când începură să se miște de pe loc, Eden veni în urma aparatului pe care îl pilota Rachel în lungul dungilor întunecate, către pista cufundată în întuneric. Își coborî geamul carlingii și se pregăti în timp ce aștepta să-i vină rândul. Imediat ce Dountless-ul lui Rachel eliberă pista, Eden porni îndreptându-și aparatul pe mijlocul pistei cufundată în noapte. Era ca și când ar fi pilotat fără să vadă, bazându-se doar pe instrumentele ei pentru a-și poziționa avionul.

O dată sus, trebuiră să rămână în zonă și să exerseze decolări și aterizări pe câmpul întunecat. În același timp pentru a vedea dimensiunile dungilor erau obligate să zboare jos, având tot timpul în minte mlaștinile situate așa aproape de capătul pistei.

La primul ei circuit, Rachel zbură mult deasupra pistei înainte de a-și coborî aparatul suficient de jos, având altitudinea prea mare, greșeală pe care

instructorul i-o semnală în timp ce făcea un viraj pentru a încerca din nou. Era dificil să distingi umbrele lungi şi negre ale clădirilor de dedesubt, dar într-una din ele se afla Zach. Gândul la el, îi împrăştie concentrarea aducându-i o mică relaxare în atenţia ei — şi un zâmbet pe buze.

— Adu-l mai jos de data asta, Goldman, îi spuse instructorul din locul trăgătorului. N-ai să vezi unde începe pista dacă vii la fel ca o bătrână prea prudentă.

— Da, Sir. Se revoltă din cauza timidităţii feminine şi atacă agresiv aerul, venind mai jos pentru a se apropia.

În culorile deja în schimbare ale întunericului, pista se întinse în faţa ei ca o limbă neagră, în noapte. Cu toată atenţia concentrată să-şi poziţioneze aparatul A-24 chiar pe mijlocul pistei, Rachel reuşi să vadă copacii grăbiţi s-o întâlnească. Deodată aparatul zvâcni, şi manşa începu să-i vibreze în mâini.

Rachel auzi un ţipăt, dar nu-şi dădu seama că ea strigase. Era prea puţin timp, să se mai ridice pentru a încerca să salveze aparatul care se repezea cu botul îndreptat spre pământ. La impactul cu solul, o izbitură violentă făcu metalul să scrâşnească şi o aruncă dintr-o parte în alta. Când zgomotul îngrozitor se opri, dură o clipă doar pentru a-şi da seama că era încă în viaţă.

Apoi o văzu — limba galbenă a flăcării ieşind printre palele motorului, o limbă ca de şarpe care căuta clipind apoi dispărând, doar pentru a reveni cu şi mai multă putere. Toată frica i se cuibări în gât. Degetele i se mişcau frenetic pentru a se elibera din scaun şi apoi încercă să împingă.

IEŞI ODATĂ AFARĂ!

Împinse geamul carlingii, dar rămânea înțepenit. Panica începu să i se strecoare în minte când își aminti că Raportul de Întreținere o avertiza că aceasta nu se putea deschide decât din afară. Focul crescu până la un zgomot venind din motor, în timp ce Rachel țipa și se zbătea în carlinga transformată într-o capcană.

IEȘI AFARĂ!

Imploră în gând într-o slabă încercare de a scăpa, în timp ce flăcările gălbui începuseră să lingă neobositele carlinga. Focul o mistui înăuntru, înainte chiar de a o atinge și mult mai înainte ca inima să i se oprească.

❀

Din aer Eden văzu avionul lui Rachel încremenind deodată în văzduh, spânzurând așa câteva clipe nesfârșite, apoi prăbușindu-se în mlaștina de la marginea bazei. Impactul îl tăiase în două, despărțind carlinga din față de locul trăgătorului. Văzu limbile roșiatice ale flăcărilor ieșind printre palele motorului când acesta luă foc.

Traficul o duse chiar deasupra avionului arzând. Privea îngrozită scena din fața ei. Timpul și spațiul păreau să fi încremenit, în timp ce auzea țipetele lui Rachel și zărea ființa din carlinga încinsă făcând un ultim gest disperat de a se salva încercând să deschidă geamul înainte ca focul să se înstăpânească peste tot.

Apoi zbură mai departe, cu țipetele acelea de groază încă răsunându-i în urechi și figura aceea, brațe, picioare și întreg corpul cuprins de flăcări, întipărită pentru totdeauna în mintea ei. Mai târziu

Eden nu-şi mai aminti cum reuşise să aterizeze şi să îşi ducă aparatul la linia de zbor.

Unul din primele lucruri pe care le făcu după ce ateriză, fu să-şi deschidă cabina şi să respire nesăţioasă aerul din jur. Auzea în depărtare sunetul sirenelor salvării şi al maşinilor de pompieri gonind către locul accidentului. Era cald, dar se simţea îngheţată şi şocată.

Îşi dădu seama într-un târziu că cineva o striga pe nume. Încă în stare de şoc, realiză vag, că pe aripa avionului ei stătea un bărbat. Intră înăuntru, opri motorul şi tăie contactul aparatelor de bord.

— Eden. Chipul puternic şi luminos al lui Bubba, era lângă al ei, observând-o în întunericul nopţii. N-ai păţit nimic? În clipele acelea, Bubba renunţase la formalitatea lui „ma'am".

Grija plină de tandreţe care i se citea pe faţă, făcu o breşă în paralizia instalată de şoc.

— Am văzut-o, Bubba. Am văzut totul. Privirea i se aţinti pe obrazul lui liniştit. S-a lovit de copaci.

— Ştiu. Era foarte stăpân pe el în timp ce o ajuta să iasă din cabină. Vino.

Sări din avion, automat. Instructorul ei era deja jos, dar nu-i dădu nici o atenţie. Se îndreptase cu totul spre Bubba, în timp ce încerca să-şi alunge groaza care o învăluise. Instructorul îi privi nesigur până ce Bubba îi sugeră că ar fi mai bine să plece.

— Am eu grijă de ea. O să aibă probabil nevoie de tine acolo, spuse el încet, ţinând-o pe Eden de mână. Cu un gest absent, îşi scoase eşarfa şi îşi lăsă liber părul arămiu strălucitor, ca şi când eliberându-l i-ar fi dispărut şi ei din ochi imaginile acelea îngrozitoare.

— O auzeam ţipând, îi spuse lui Bubba cu o voce slabă, după ce plecă instructorul. Motorul luase foc.

Nu putea să-şi deschidă carlinga şi... Nu mai putu continua, groaza îi era prea mare pentru a mai putea vorbi.

— Doamne, spuse Bubba, mai întâi în şoaptă, apoi cu voce tare, Doamne Dumnezeule. Îşi aminti de geamul carlingii cu închizătoarea stricată, care nu se putea deschide decât din afară.

— Bubba, a fost îngrozitor, spuse ea cu un suspin.

Când braţul lui îi încolăci umerii, se întoarse recunoscătoare spre trupul lui şi îşi ascunse faţa în scobitura umărului său. O strânse cu duioşie apăsând-o de umărul lui, parcă absorbindu-i tremurul violent care-i scutura trupul. Vocea lui şoptită, molatică îi murmura la ureche, împrăştiind imaginea acelor clipe de teroare în timp ce simţea suferinţa provocată de remuşcări şi vinovăţie.

— Dacă măcar aş fi..., dar asta era.

Noaptea era plină de zgomote — sirena stridentă a unei ambulanţe şi cele ale maşinilor de pompieri, şi motoarele mugind ale altor avioane aterizând şi îndreptându-se înapoi către linia de zbor. Raidurile de probă se terminaseră brusc; aparatele aterizau pe pistă unul după altul. Eden rămăsese ascunsă în umbra avionului ei şi izolată pe insula oferită de braţele lui Bubba.

— Nici măcar nu-mi plăcea de ea, spuse ea cu o voce încărcată de vinovăţie şi regrete.

— Sss. Îi prinse capul în palmă şi i-l apăsă şi mai strâns pe umărul său în timp ce o liniştea cu tandreţe.

Atunci când maşinile pompierilor reuşiră să stingă focul, corpul lui Rachel era de nerecunoscut.

În felul acela ciudat în care se manifestă soarta câteodată, instructorul ei fusese aruncat afară, departe de flăcări.

Ambulanța îl duse de acolo.

La câteva minute de la accident și de la primele sunete ale sirenelor, pătrunseră amănuntele și în barăcile armatei. Zach ieși afară din dormitor și privi lumina reflectată pe cer.

❀

Aproape toate invitațiile la petreceri, în Washington D.C., cuprindeau instrucțiuni cu privire la autobuzul care putea fi luat pentru a ajunge la destinație. Cu toate acestea, Mitch Ryan dispunea de un vehicul militar ca un fel de recunoaștere a rangului său. Când ajunseră în cartierul select al Washingtonului Chevy Chase, Mitch găsi imediat intrarea principală. Lumini strălucitoare clipeau prin aproape fiecare fereastră a clădirii de două etaje plus mansardă, aruncând lungi și înguste dungi sclipitoare în noapte, zărindu-se din când în când câte ceva din mulțimea venită la petrecere, prin spatele perdelelor.

Cappy nu se putu abține să nu considere totul ca pe un moft extravagant.

— O să mă lase să intru așa? întrebă ea după ce parcară mașina.

Mitch aruncă o privire rapidă peste uniforma ei cu pantaloni cafenii și cămașă albă și cascheta așezată cochet deasupra părului întunecat ca noaptea. Femeile în pantaloni erau încă apariții rare în asemenea ocazii.

— Suntem în război. Ar fi prea lipsit de patriotism să întorci spatele unui ofițer în uniformă, replică el. Apoi o asigură.

— Nu vom sta prea mult — doar atât cât să-mi fac simțită prezența — și apoi mergem în altă parte, doar noi.

– O.K.

Deşi era atașată unei baze din apropiere, zburând cu diverşi ofiţeri în afara Washington-ului, ieşise cu Mitch doar de două ori de când se prezentase la datorie, cu aproape două săptămâni în urmă. Şi de fiecare dată descoperise că era din ce în ce mai dornică să-l vadă din nou.

Ce timpuri, în această vreme de război. Washington-ul îi făcea acceptabili pentru oaspeţi, în hainele lor de lucru. Dar pantalonii de uniformă ai lui Cappy reuşiră să ridice câteva sprâncene blazate. Totuşi, obişnuinţa uniformelor militare, mai ales gradele ofiţereşti, erau destul de normale şi firești.

Chelnerii se învârteau prin camere ducând tăvi cu băuturi, ridicate deasupra capetelor lor. Cappy deja ţinea în mână un pahar, la câteva minute după ce intraseră. Sau nu era nici un fel de reţinere în Chevy Chase sau piaţa neagră era cel mai popular loc de târguieli, decise ea, la vederea platourilor de argint pline de canapés* şi hors d'oeuvres**, care nu erau doar pline dar chiar garnisite până la refuz de carne cu greu de găsit.

In timp ce Mitch o lăsă în mijlocul oaspeţilor zgomotoşi şi veseli, Cappy observa în tăcere mulţimea avidă şi înfometată de ultimele bârfe. Scena asta era prea familiară pentru Cappy; cunoştea toate aceste jocuri; văzuse toate aceste avansări şi promovări care nu aveau nimic în comun cu meritele.

Devenise atât de imună la vederea uniformelor militare încât aproape că nu observă stelele aurii ce

* canapés – în lb. franceză în orig. cu sensul: de felii de pâine pe care se aşează diverse garnituri; aperitive.

** hors d'oeuvres – în lb. franceză în orig. cu sensul: gustări servite înainte de masă.

împodobeau epoleții unui ofițer căruia Mitch îi acorda o atenție plină de respect. Apoi îl auzi pe Mitch prezentând-o și pe generalul zâmbitor aruncându-i o privire plină de interes.

— Tânăra WASP Hayward, cel puțin am plăcerea de a vă întâlni. Îi strânse cu căldură mâna, clipind din ochi amintindu-și toate lucrurile pe care le auzise despre ea. Privirea pe care i-o aruncă lui Mitch, dezvălui sursa.

— Sunteți foarte bun, domnule general Arnold. Își înclină capul, cu respect pentru rangul pe care îl purta, dar neintimidată de el. Protocolul și supunerea mergeau prea adesea mână în mână. Era bine.

— Vă rog să mă iertați pentru apariția mea prea puțin feminină, spuse, atrăgându-i atenția asupra pantalonilor ei din gabardină întinși pe picioarele ei lungi și suple. Dar am venit aici direct de pe linia de zbor.

— Nu mi-aș face probleme din cauza asta, replică el simplu. Pariez că jumătate din femeile de aici ar vrea să arate așa de atrăgătoare ca tine în acești pantaloni.

— Acum, sunteți chiar galant, domnule general, răspunse Cappy cu ușurință.

Privirea lui era aprobatoare când se întoarse spre Mitch.

— Nu-i de mirare că ești așa de atașat de tânăra asta. Ar fi o mândrie pentru orice bărbat.

— Întotdeauna mi-am dorit asta, murmură ea. Mândria îi îndreptă umerii și o făcu să-și ridice capul în timp ce îi arunca o privire neintimidată. Refuza să trăiască în umbra bărbatului așa cum făcuse mama ei.

Cu un zâmbet amuzat, generalul se uită din nou la Mitch.

– Necazul cu purtatul pantalonilor la femei este să le convingi să-i scoată. Atenţia i se îndreptă apoi iar spre Cappy.

– Eşti fiica locotenent-colonelului Hayward, nu-i aşa? Am auzit că e un bun jucător de polo.

– Da, sir.

– Trebuie să fie foarte mândru de tine, adăugă generalul „Hap" Arnold.

– N-aş prea crede, sir. Zâmbetul ei era rezervat, atunci când se întoarse milităreşte spre el.

Un aghiotant se apropie şi îl chemă discret pe generalul comandant al Forţelor Aeriene Armate, într-o parte. Conţinutul mesajului îi aduse generalului o cută pe frunte. Se uită de la Cappy la Mitch, şi apoi iar la ultimul de parcă ar fi vrut să-l cheme şi pe el.

– Scuzaţi-mă, eu... am primit un telefon. Mai stai pe aici puţin, nu-i aşa, domnule maior? Întrebarea politicoasă era de fapt un ordin de a rămâne.

– Da, sir. Mitch confirmă cu o mică încuviinţare a capului. Suntem aici.

– Bine.

După ce generalul se dusese într-o cameră retrasă pentru a vorbi la telefon, Cappy sorbi din băutura ei şi privi la mulţimea de musafiri peste marginea paharului.

– Mi s-a părut că ai spus că nu vom sta prea mult, îi reaminti maliţioasă lui Mitch.

– Îmi place să cred că te plângi din cauză că vrei să rămâi singură cu mine.

— Poate. Când se întoarse să se uite la el, ochii ei erau mari și albaștri, rugători în strălucirea lor.

— Ce vrei tu de la mine, Cappy? Erau multe înțelesuri în întrebarea lui, dar Mitch știa că o va alege pe aceea care-i convenea, ca de obicei.

De data asta însă, îl surprinse.

— Nu știu. Și eu m-am întrebat asta în ultimul timp.

Era un subiect asupra căruia el ar fi preferat să se oprească, dar petrecerea făcea acest lucru imposibil. Cineva veni să-i spună ceva și conversația se întrerupse. Deveniră deodată prinși într-o discuție despre război, despre ultimile speculații și secrete.

Douăzeci de minute mai târziu, Cappy îl zări pe general întorcându-se. Avea o figură impunătoare, prea solidă și viguroasă, așa cum se mișca, în direcția lor. Zâmbetul de circumstanță care îi apăruse pe buze era detașat și preocupat, un răspuns automat, în timp ce îl preocupau probleme mult mai serioase. Se opri când ajunse în dreptul lor și îl privi pe Mitch cu niște ochi mult prea serioși.

— Vreți să ne iertați puțin? se adresă lui Cappy în timp ce îl luase pe Mitch de-o parte.

Nu așteptase nici un răspuns din partea ei în afara unei încuviințări din cap, în timp ce ea se prefăcea că-și concentrează atenția în altă parte și nu ascultă vorbele spuse cu voce joasă. Dar atunci când Cappy auzi cuvintele „WASP" și „prăbușire" urmate de localizarea lor „Camp Davis", făcu un lucru de neiertat — se amestecă în vorbă.

— Al cui avion s-a prăbușit? întrebă și privi buzele subțiri ale generalului cum se închid și nu mai spun nimic. Nerăbdarea și agitația îi răvășiră trăsăturile,

punându-i pe chip o tensiune de nesuportat și stranie în același timp.

— V-am auzit spunând că o WASP s-a prăbușit la Camp Davis în Carolina de Nord. Vă rog, am prietene acolo.

— Vă rog să o iertați, sir, spuse Mitch și încercă să o facă pe Cappy să tacă, cu o privire, în timp ce o prinse de braț pentru a o duce de acolo.

— Nu. Refuză să plece, fără să dea importanță faptului că atitudinea ei atrăgea atenția celor din preajmă. Un calm fals o înțepenise. Domnule general, ați spus că o WASP s-a prăbușit. Cine? A fost... rănită?

Câteva secunde lungi, doar o privi, apoi un soi de blândețe se întipări pe figura lui întunecată.

— Nu s-a putut face prea bine identificarea. A fost un incendiu, îi explică el și nu mai spuse nimic. Pomeții lui Cappy erau înțepeniți de parcă i-ar fi paralizat tot gâtul. La ora asta se presupune că victima a fost o tânără pe nume Goldman — Rachel Goldman.

Șocul pe care i-l provocă recunoașterea numelui rupse superficiala barieră de calm. Lacrimile îi năpădiră ochii și Cappy lăsă repede capul în jos pentru a și le ascunde.

— O cunoșteai? întrebă generalul.

— Am fost colege de dormitor la Sweetwater. Își ridică capul, uimită și șocată. Nu m-aș fi gândit c-ar putea fi ea. Teama ei era pentru Eden, Mary Lynn sau Marty.

— Vino cu mine.

De data asta Cappy nu protestă când fu luată de acolo, lăsând mâna ce o ținea de cot să o conducă afară din încăpere. Murmurul vocilor nu mai pătrun-

dea în interiorul încăperii. Generalul Arnold își trimise aghiotantul către un dulăpior cu băuturi, în timp ce el se opri să cerceteze titlurile cărților ce împânzeau rafturile așezate de-a lungul pereților.

— Îmi plac cărțile, spuse el încercând să schimbe subiectul. Privi în jur ca să fie sigur că îl asculta cineva. Le-ați văzut pe acestea noi, mici cu coperți cartonate? Le scoate o editură numită „Pocket Books"*. Sunt ușoare pentru soldați, care le pot lua cu ei. Dar când e vorba de a citi o carte, îmi plac cele solide-grele.

Un fel de amețeală o făcu pe Cappy să se clatine și simți mâna lui Mitch sprijinind-o. Se lăsă cu toată greutatea pe el, găsind căldura și puterea de care avea nevoie. Aghiotantul generalului îi aduse un pahar de brandy, dar nu vroia asta de fapt.

— Bea, o îndemnă generalul Arnold.

— Da, sir. Fu obligată să ia o înghițitură.

— A fost o pierdere regretabilă, spuse el referindu-se la accident. Nu încerca să se amestece în relația ei cu Rachel, nici s-o încurajeze să-i facă confidențe.

— Da, sir.

Apoi spuse către Mitch.

— Va fi o anchetă asupra accidentului ăsta. Aș vrea să fii acolo... neoficial. Cu alte cuvinte, să fie ochii și urechile lui, cu misiunea de a-i raporta lui direct. Poate — păru să cântărească sugestia pe care era pe cale să o facă, chiar înainte de a spune despre ce este vorba — domnișoara Hayward ar putea zbura la Camp Davis cu dumneata... ca pilot.

* „Pocket Books" — în lb. engl. în original — „Cartea de buzunar".

— Mulţumesc, sir. Cappy îi era recunoscătoare pentru favoarea acordată, partea cinică din ea fiind revoltată că i se făcea o favoare în momentul în care trebuia să-şi arate loialitatea faţă de una de-a lor, tocmai ea fiică a unui ofiţer respectat şi prietenă cu unul din membrii echipei de stat-major a generalului.

— Trebuie să mă întorc la recepţie, spuse generalul luându-şi la revedere de la ei.

Singuri în birou, Mitch întrebă:

— Ai fost apropiată de această Rachel Goldman?

— Nu, recunoscu Cappy. Putem pleca de aici, acum?

— Bineînţeles.

O clipă mai târziu, o mână hotărâtă se odihnea pe umărul ei, conducând-o prin mulţimea de oameni, de-a lungul camerelor.

Aerul nopţii era călduţ şi liniştit. Cappy se aşeză în dreapta fără să vorbească. Temerile ei pentru soarta prietenelor sale fuseseră înlăturată, dar persista o senzaţie neştiută, care o răscolea. Îşi întoarse ochii de la traficul de pe străzile capitalei şi de la ferestrele luminate ale caselor şi clădirilor, pentru a-l privi pe Mitch. Drumul îi ducea la Bolling Field, unde era încartiruită.

— Te rog, aş vrea să nu mă duci înapoi la bază, chiar acum. Cappy îl simţi privind-o, îngrijorat şi curios în timp ce-i cerceta expresia. Putem să mergem la tine să bem ceva?

— Dacă astă vrei, consimţi Mitch.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei pe tot restul drumului, în timp ce Mitch schimbă direcţia, traversând fluviul Potomac către malul de pe partea Virginiei, unde se afla apartamentul lui. Odată intraţi în locuinţă, tăcerea fu întreruptă de întrebări scurte, şi

răspunsuri monosilabice, toate foarte corecte şi politicoase, în timp ce Mitch turna pentru fiecare băutură în pahare.

Nerăbdarea o făcu pe Cappy să se mişte prin cameră, ducând-o în cele din urmă spre fereastră, prin care privi afară în noapte, dar nu văzu nimic decât imaginea ei reflectată în geam. Când se întoarse iar, Mitch stătea în picioare, departe de ea, privind-o.

— De ce stai acolo? încercă Cappy să-şi elimine neliniştea, având nevoie de o mână iubitoare.

— Dacă vin mai aproape s-ar putea să mueşti, replică Mitch cu o uşoară ridicare din umeri.

— E ridicol. Deveni deodată nerăbdătoare auzindu-i răspunsul.

— E adevărat, insistă el, cu nici o clipire în ochi. Oricine se apropie de tine începi să-l muşti, înainte de a-l îndepărta.

— Asta crezi tu? O cută mică îi apăru pe chip.

— Asta-i ce ştiu. Vrei să-mi vezi urmele? În spatele zâmbetului lui, era o inimă rănită adânc. Îţi aminteşti proverbul acela „o dată fript, sufli şi-n iaurt"? Nu-mi place să-mi amintesc de câte ori am venit spre tine şi am primit în loc, doar vorbele tale tăioase.

Ea clătină din cap, încercând să evite un subiect pe care nu dorea să-l abordeze. I se iviră lacrimi în colţul ochilor şi îi deschise şi mai mari încercând să şi-i usuce. El vorbea prea liniştit, pe un ton mult prea rece.

— Cum ai putut trăi în aceeaşi cameră cu cineva aproape şase luni, fără să te împrieteneşti cu ea? Mitch se întreba cum reuşea să îndepărteze oamenii de ea. De ce ţi-e frică să te apropii de cineva, Cap?

– Nici una din noi nu s-a ataşat de Rachel. Nu ştiu de ce. Îşi privi băutura, fără s-o vadă însă. Armata îşi ia partea. N-ai observat asta, Mitch? Întotdeauna armata pune monopol pe ceva. Am obosit. Vreau să vină şi rândul meu.

Cappy era conştientă de egoismul ei. Dar accidentul care-i răpise viaţa lui Rachel o pusese faţă în faţă cu propria-i existenţă efemeră, şi dorea să trăiască lucrurile pe care le voia să şi le păstreze cât mai mult posibil.

Mitch stătea în picioare, tăcut şi nemişcat. Era dificil pentru ea să traverseze camera – ea, care întotdeauna îşi ascunsese sentimentele şi le ţinuse încătuşate înăuntrul ei, acolo unde nimeni nu putuse vedea cât era de vulnerabilă. Dar teama că s-ar putea să nu mai fie un mâine o împinse. Fusese singură atâta vreme. De data asta era hotărâtă să-şi asume riscurile.

Îşi puse paharul pe masa din mijlocul camerei astfel încât să-i fie libere mâinile, când ajunse lângă Mitch. Starea lui era neschimbată, ca o stană de piatră, cufundat în gândurile lui. Cu o mişcare, Cappy îi luă băutura din mână, fără ca el să se opună şi se aşeză alături. Îşi simţea bătăile repezi ale inimii de-a lungul gâtului.

Expresia lui rămase neschimbată, tăcerea fiind singurul lui răspuns în timp ce ea îşi ridică mâinile şi le aşeză pe umerii lui, simţindu-i toată musculatura încremenită într-o încordare totală. Încet, începu să se destindă în timp ce ea îi luă capul în mâini, în încercarea de a-şi lipi buzele de gura lui. Sărutarea ei era ademenitoare, încălzindu-l din ce în ce, lăsându-l să-i simtă gustul astfel încât bărbatul ştiu că nu se mai poate opri.

Câteva clipe lungi, rămase nemişcat, în timp ce îl săruta. Când reţinerea dispăru, avu o reacţie violentă. Braţele lui o traseră mai aproape în timp ce gura lui îi căuta buzele cu o pasiune plină de dorinţă. Cappy nu avea motive să se plângă.

Când se desprinse din îmbrăţişare, mâinile ei i se încolăciră pe după gât.

— Strânge-mă Mitch, îl rugă ea, temându-se să-şi dea frâu liber sentimentelor. Nu vreau să rămân singură în noaptea asta.

Apăsarea incitantă a buzelor ei, ardoarea înflăcărată din ele, şi respiraţia fierbinte, toate îl impresionară într-atât, dar abia adâncimea albastră a ochilor ei îl hotărî.

— În ceea ce te priveşte, jur că voi fi întotdeauna nebun după tine. O ridică în braţe şi se îndreptă, spre dormitor. N-am să te las să pleci în noaptea asta.

În lumina slabă care pătrundea în cameră de afară, se priviră unul pe celălalt fără veşminte. Uniformele lor zăceau amestecate, privindu-se faţă în faţă doar ca bărbat şi femeie.

Se bucurară apoi în pat de apropierea lor. Sărutările lungi şi însetate, atingerea trupurilor erau atât de intense, aşa cum îi împingea dorinţa şi încercară să nu grăbească clipele de intimitate. Jocul lor — mângâierile pline de voluptate — fu prelungit cât mai mult posibil.

Când aşteptarea nu mai putu fi amânată, veni deasupra ei şi pătrunse în trupul ei depăşind şi ultima barieră. Şi în acelaşi timp, Mitch îi şopti:

— Lasă-mă să vin.

Târziu în noapte, în timp ce Cappy dormea încolăcită ca un pisoi în braţele lui, Mitch reflectă la toată bucuria dorinţelor împărtăşite. Şi totuşi o

mică dezamăgire făcea să-i scadă bucuria. Îi dăruise tot trupul și dorințele ei, dar își păstrase emoțiile și trăirile undeva unde el nu putuse ajunge. Le simțea că erau acolo; știa că așteptau încuiate undeva.

Îl făceau confuz, tăcerea ei, teama de adevăr, lipsa ei de încredere.

Mâinile lui îi cunoșteau trupul, fiecare părticică din ea; buzele lui îi știau acum gustul; iar corpul lui se mișcase în același ritm cu al ei, iubindu-se și dorindu-se. Pătrunsese înăuntrul ei și o cunoștea fizic. Dar rămăsese tăcută oricât încercase el și orice spusese. Îl dorise și îi oferise satisfacția dorită. Dar el vroia mai mult decât atât.

Capitolul XVIII

Eden colinda camera ca o tigroaică ţinută în cuşcă.

Încordarea plutea în aer, citindu-se şi pe chipurile lui Mary Lynn şi Marty. Nici una din ele nu arăta ca şi când ar fi dormit puţin din noaptea accidentului. Cappy avusese greutăţi în a se obişnui cu schimbarea prietenelor sale într-un timp aşa de scurt. Se aşteptase să le găsească şocate şi chiar îndurerate de moartea lui Rachel, dar nu această mânie amară. Privirea ei se oprise asupra lui Mitch dorindu-şi să nu-l fi rugat să rămână. Se îndoia că Eden înţelegea gravitatea însărcinării.

— Eden e supărată, îi spuse, apărându-şi calmă prietena.

— Cred şi eu că sunt.

— Poate ar trebui să plec, sugeră Mitch, sigur că uniforma lui era prezenţa cea mai puţin dorită în această cameră. Stăpânirea de sine dispăruse, lăsând loc sentimentelor.

— Nu. Rămâi, insistă Marty rugătoare. Cineva de sus trebuie să audă ce credem noi. Nimeni nu e suficient de interesat, ca să ne asculte, aşa că de ce nu dumneavoastră, domnule maior Ryan.

— Mitch nu este aici în misiune oficială. Cappy le informase că el se afla la Camp Davis să cerceteze şi să raporteze ce afla, generalului Arnold. Dar nici nu dorea ca el să-i reproşeze ceva despre prietenele ei.

— Oficial sau nu, este militar şi cineva din comandament trebuie să ştie tot ceea ce se petrece aici. Eden insistă şi ea alături de Marty, ca Mitch să rămână. Privirile din ochii ei întunecaţi erau grele de supărare iar buzele erau subţiate.

— Nu ne vedeţi conducătorul nicăieri primprejur, nu-i aşa? Marea Jacqueline Cochran discută cu ofiţerul ăla comandant, cu gâtul roşu — îi spune probabil ce s-a mai întâmplat pe aici. Sarcasmul şi amărăciunea ei erau infinite. Bineînţeles, a fost de acord să ne vorbească — la şapte, astă seară. Vă rog să mă iertaţi — la orele nouăsprezece, se corectă ea batjocoritoare.

Să o audă pe Eden făcând asemenea comentarii la adresa comandantei lor, pentru care întotdeauna îşi exprimase admiraţia, asta era o surpriză chiar şi pentru Cappy. În spatele ei, Mitch părea să stea la pândă, ochii aceia întunecaţi şi mintea lucidă nescăpând nimic.

Cappy crezuse că Eden învăţase ceva la Sweetwater şi anume că atitudinea armatei în faţa plângerilor se limita doar la „E dur". Oricare ar fi fost condiţiile lor de aici, nu le era de nici un folos să i le spună lui Mitch. Le-ar fi pus mai degrabă într-o lumină proastă.

— Moartea lui Rachel a fost un accident tragic. Cappy văzuse raportul preliminar, care scosese în evidenţă faptul că defecţiunea de închidere a geamului carlingii fusese factorul care contribuise la

moartea ei, deşi eroarea de pilotaj fusese cauza evidentă a prăbuşirii aparatului.

– Tragedia asta se putea întâmpla oricăreia din noi. Eden se opri, foarte agitată. Habar n-aveţi de starea deplorabilă a avioanelor pe care le pilotăm.

– Eden – începu Cappy, dar nu mai continuă.

– Are dreptate. Marty trecu de partea new-yorkezei într-una din puţinele dăţi când o făcuse, după câte îşi amintea Cappy.

– Ieri s-au defectat două motoare şi piloţii au fost nevoiţi să aterizeze forţat. De când am venit aici, am participat la unsprezece căutări ale avioanelor căzute în mlaştină. Şi defecţiunile aparatelor astea sunt atât de mari, încât într-o zi au fost cinci accidente. Astea sunt chestii importante; nu au nimic de-a face cu aparatele radio care nu funcţionează, cu flapsurile care nu stau în poziţia comandată – sau carlingi care nu se deschid pe dinăuntru. Cu privirea încărcată de mânie, îşi trecu o mână prin buclele-i ciufulite de culoarea mierei aurii. Grozav experiment, nu?

– Vorbeşti serios? Cappy era uimită de tot ce auzea.

– Nu e vorba doar de avioane. Mary Lynn, liniştită, era mai puţin înclinată către critici nefondate dar teama era evidentă pe obrajii palizi şi în expresia îngrijorată a chipului. Ochii erau foarte închişi la culoare, fără lumina obişnuită.

– Cea mai mare parte a instructorilor de aici ştiu mai puţine despre avioane decât noi, şi cu toate astea ei ne verifică pe noi.

– Sunt nişte rataţi – cu toţii. Marty era mai mult rea, în acuzarea ei. Aproape că poţi să pariezi că au fost repartizaţi acestui escadron pentru că nu s-au

dovedit corespunzători în altă parte. Dacă erau niște piloți așa de buni, ar fi zburat în misiune de luptă.

— Vă dați seama de seriozitatea acuzațiilor pe care le aduceți? Cappy le crezu și cu toate astea era uimită de ceea ce auzea.

— Doar nu vrei să ne dăm cuvântul. Eden se opri în fața lui Mitch și a lui Cappy. Întrebați-i pe mecanici.

— Da, fu de acord Marty. Ei ne-au spus de mai multe ori că tot ce pot să facă este să țină motoarele în funcțiune. E o pierdere de vreme să scrii orice altceva pe Raportul de Întreținere. Reparațiile nu se fac.

— Nu au piese de schimb, adăugă Eden. Linia de zbor este plină de aparate defecte și noi trebuie să zburăm cu ele.

— Sau să ne omorâm încercând așa cum a făcut Rachel, oftă încetișor Mary Lynn.

Se lăsă o lungă clipă de tăcere, pe care nici unul nu încercă să o spargă. Eden luă încă o țigară din pachet cu gesturi scurte și precise, care îi dezvăluiau nerăbdarea. O puse între buze, lăsând-o acolo în timp ce scoase un chibrit să o aprindă.

Privirea ei se îndreptă spre Mitch.

— Ce ne sfătuiești să facem, domnule maior?

— Să mergeți până la capăt, replică el simplu, fără să bage în seamă tonul ei, acuzator. Să spuneți povestea asta doamnei Cochran când vă întâlniți cu ea la orele nouăsprezece în seara asta.

— Ai să fii și dumneata acolo, domnule maior? întrebă Mary Lynn, obișnuită cu lumea ei sudistă unde bărbații jucau rolurile principale.

— Nu. Răspunsul era simplu și direct, în conformitate cu statutul lui de observator neoficial.

Când conversația se transformă din nou într-o listă de plângeri deja știute, Mitch se scuză și plecă. Cappy ezită înainte de a-l conduce până la ușă, dorindu-și să discute numai ei doi. Afară din clădire, un soare strălucitor de august lumina împrejurimile. Aerul era stătut și înăbușitor; coloane disciplinate de bărbați mergeau prin el, transpirați și cu buze uscate. În armată, un soldat nu gândea — ci asculta ordinele. Altcineva gândea pentru el.

Cappy știa asta, și totuși se întoarse spre Mitch, tulburată de tot ce auzise.

— Ce părere ai, Mitch?

Chipul lui frumos, cizelat în linii așa de puternice și curate, era lipsit de expresie.

— Mă gândesc că e război și că nu e întotdeauna timp să faci lucrurile așa cum trebuie.

— Nu vreau un răspuns milităresc.

— Poate că nu, încuviință Mitch cu un gest liniștit. Dar asta e tot ce-ți pot spune.

Știa că nu are rost să insiste, așa că-l întrebă:

— Unde te duci?

— Rămâne între noi? Își ridică o sprânceană ca o promisiune de tăcere din partea ei, iar ea încuviință. Să pun câteva întrebări. După aceea, mai bine stau în juriu.

La orele nouăsprezece fix, femeile pilot se întâlniră cu comandanta lor în clădirea administrativă. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când avionul lui Rachel se prăbușise aproape de capătul pistei, timp suficient ca furia stăpânită să se transforme într-o oală fierbând. Fiecare incident fu pus pe tapet, fiecare discuție reluată, și fiecare faptă relatată. Toate erau de acord în privința asta.

După această întâlnire, când trio-ul format de Mary Lynn, Eden şi Marty ajunseră la Clubul Ofiţerilor, Cappy fu surprinsă să constate că se calmaseră suficient. Dar încordarea era prezentă în ele, aşteptând doar o clipă de slăbiciune.

— Ce-a spus când i-aţi povestit? întrebă Cappy după ce comandară băuturi.

— A promis că va controla personal avioanele, răspunse Mary Lynn la întrebarea în legătură cu Jacquline Cochran.

❀

În dimineaţa următoare, devreme, în aerul rece, fu ţinut un scurt serviciu memorial pentru Rachel Goldman. Mitch o însoţi pe Cappy către capela mică a bazei. Mary Lynn le păstrase locuri pe bancă unde stătea împreună cu Marty şi Eden.

Se simţiseră apropiate de ea în moarte, aşa cum nu fuseseră niciodată în timpul vieţii ei. Rachel, înaltă şi suplă ca o felină, cu graţia unei pisici, dând înapoi, cu pasiune, tot ce primise — prietenie sau ostilitate. Rachel, cea mândră şi cea ostilă. Rachel — străina.

Mary Lynn simţea regretul că nu fusese mai bună cu ea. Eden nu putea scăpa de imaginea înfricoşătoare a flăcărilor galbene învăluind-o pe Rachel în timp ce zbura pe deasupra ei. Pe Cappy o adusese la capelă un simţ al datoriei, iar Marty se afla aici pentru a-i acorda respectul unei colege de zbor, o iubitoare a zborului.

În timp ce ieşeau tăcute din capelă la sfârşitul serviciului religios, Eden observă bărbatul aşezat în ultimul rând purtând o uniformă de soldat. Capul îi era plecat, claia de păr negru absorbind lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele înalte. Mâinile

îi erau așezate pe picioare, strângând boneta soldățească. Deși nu-i putea vedea chipul, Eden era sigură că îl cunoștea.

— Scuzați-mă. Îi lăsă pe ceilalți să iasă din capelă în timp ce ea rămase în urmă și se îndreptă tăcută spre el. După o clipă de ezitare, se așeză pe locul de alături.

— Ești Zach Jordan, nu-i așa? întrebă cu voce scăzută, și așteptă ca el să spună ceva. Rachel ne-a făcut cunoștință la New York. Eu sunt Eden van Valkenburg.

Întorcându-și capul puțin, îi aruncă o privire:

— Mi-amintesc.

Privirea adâncă și albastră a ochilor lui străluci, în timp ce trăsăturile lui mândre, patriciene erau nemișcate.

— Nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare... de Rachel.

Ceva din amărăciunea lui Eden ieși la suprafață — resentimente pentru condițiile în care trăiau și zburau, pentru neglijența mecanicilor.

— Am stat afară noaptea trecută și am privit lumina focului ridicându-se pe cer. Mâinile lui încleștate nu-și puteau ascunde tremurul din toată ființa lui, dar expresia feței îi rămase ca de piatră.

— Mi-au spus că s-a prăbușit un avion și a luat foc. Și speram că Rachel nu-l va vedea. Îi era frică de foc — frică să vadă chipuri în flăcări.

Cuvintele lui făcură imaginile din mintea ei să devină și mai îngrozitoare.

— N-ar fi trebuit să moară, insistă Eden cu o voce tremurătoare, plină de emoție, mânia învăluind-o din nou.

— După război, am fi avut copii... mulți copii. Am fi mers în Palestina — la Ierusalim. După război. Vocea lui se stinse ușor, iar viitorul parcă nu-i mai aparținea.

Gâtul i se strânse convulsiv și apoi Zach se întoarse și se ridică. Ieși din capelă, încă mototolind în mâini boneta.

❀

Inspecția de dimineață a avioanelor fu condusă de Jacqueline Cochran, asistentul ei executiv, comandantul escadronului maiorul Stevenson, un reprezentant al comisiei pentru siguranța avioanelor și ofițerul șef de întreținere. Mitch privea grupul din spatele liniilor în timp ce se îndrepta către locul în care se aflau motoarele de la toate aparatele A-24.

Practic, Mitch se hotărî să urmeze o altă cale pentru a obține informații, așa că porni către hangar. Un soldat muncit știa mai multe despre condițiile de zbor decât un general care zbura deasupra, la o mie de picioare altitudine. Un mecanic înalt, stătea aplecat peste un motor A-24. Transpirația îi făcuse o adevărată mască pe chipul unsuros. Lui Mitch îi luă un minut întreg pentru a-i desluși trăsăturile.

— Hei, sergent.

Mecanicul privi înapoi, către el.

— Scuzați-mă, sir, răspunse mecanicul. E un pic cam greu să saluți când ai mănuși în mâini. Sunt gata imediat.

— Nu-i nici o grabă. Mitch așteptă, observând mișcările sigure și precise ale bărbatului.

— Presupun că așteptați ca avionul dumneavoastră să fie gata. Sergentul vorbea în timp ce-și făcea treaba, accentuându-și cuvintele din când în când cu gesturi pline de energie.

Judecând după competența ce i se citea în gesturi, Mitch nu fu surprins că sergentul știa cine este.

— Nu. Vreau doar câteva informații. Un clopoțel îi sună în minte. Nu cumva dumneata ești sergentul Jackson?

— Ba da, sir. Se uită din nou la Mitch, întrebându-l din ochi de unde știe.

— Eden mi-a spus de dumneata.

— Domnișoara van Valkènburg? Da, o cunosc, sir. Făcu o pauză mică, intenționată aproape, ca și când și-ar fi cântărit cuvintele.

— Ce face? Era șocată noaptea trecută... a văzut avionul, prăbușirea, și... totul.

— Bine. Mitch nu venise să discute despre starea emoțională a lui Eden, așa că trecu mai departe.

— Despre cercetarea care are loc acum — ce crezi că vor găsi?

Sergentul ezită și apoi îl privi, cercetându-l cu atenție.

— O să găsească cele mai multe din avioane cu defecțiuni, dar în funcțiune — respectând normele de luptă.

— Ce știi despre avionul care s-a prăbușit?

— Motorul avea cinci sute de ore la activ — poate două sute de misiuni, recunoscu el.

— Și? întrebă Mitch.

Bubba îl privi fix.

— Ordinele noastre sunt să le ținem în stare de zbor. În cea mai mare parte a timpului asta facem, chiar și atunci când nu avem piese de schimb sau când se termină carburantul. Capul lui încremeni o secundă, cu privirea ațintită undeva departe.

— Acea carlingă înțepenită, era un lucru așa de minor, Doamne.

— De acord, încuviință Mitch mărturisirea mecanicului.

În acea după-amiază fu convocată o altă întrunire, de către Jacqueline Cochran, pentru a comunica piloților ei, ceea ce găsiseră. Dar nu era vorba de o întrunire informativă ca cea din seara precedentă. Era însoțită de câțiva ofițeri din comandamentul bazei. Eden simțea că directoarea lor alesese, și aceea nu era varianta lor.

Severă, femeia blondă cu ochii închiși la culoare, directoarea programului de zbor cu femei pilot, citi raportul inspecției avioanelor A-24 pe care zburau fetele ei. Reieșea clar că nu erau într-o stare așa de proastă cum se crezuse. Deși era adevărat că multe din ele ar fi trebuit să fie scoase din trafic, acest criteriu se aplica în principal avioanelor de luptă. Nu se putea asigura o întreținere corespunzătoare pentru cele care zburau acasă.

Când Eden realiză că li se dădeau niște explicații oficiale privi de-a lungul șirului de femei șezând. Prea puține erau încântate de ceea ce auzeau dar se părea că nu au altceva de făcut decât să accepte acest lucru. Ofițerii militari erau de acord cu comandanta lor, așa că nu era nici locul nici timpul pentru a contrazice aceste decizii.

Dar Eden nu era omul care să fie dovedit de o adunătură de ofițeri, indiferent de gradul lor.

— Totul e cusut cu ață albă, și o știți cu toții, strigă ea, criticând-o sever pe aviatoarea pe care odată o admirase.

Marty îi preluă repede împotrivirea.

— Mecanicii nu dau nici o atenție acestor lucruri. Mă îndoiesc că au vreo importanță pentru ei.

Dar protestele lor fură ignorate. Toată lumea se purtă de parcă nici nu le-ar fi auzit, în timp ce comandantul se ridică să vorbească, exprimându-și încântarea de a le avea în incinta bazei. După ce-și ținu discursul fu rândul chirurgului șef, apoi al ofițerilor de la relațiile cu publicul, care le promise să le facă publice.

După ce se împrăștiară, la sfârșitul întrunirii, Cappy aștepta să audă rezultatele. Fețele lor îi spuseră la fel de mult ca și cuvintele, când recapitulară ceea ce Eden o considera ca pe o trădare din partea liderei lor.

— Chirurgul șef s-a ridicat să ne spună că avem permisiunea lui să folosim barăcile infirmierelor. Este evident că nu știa că noi locuim deja acolo, adăugă Marty cu vocea ei răgușită.

— A fost una din faimoasele snafu*-rile militare, conchise Mary Lynn, mai puțin amărâtă decât celelalte.

— Știi ce înseamnă snafu? o întrebă Marty luând-o puțin peste picior. Situație Normală — Toate Sunt La Pământ.

Nimeni nu protestă împotriva raportului militar. Fuseseră avertizate că misiunea la care participau va fi dură și periculoasă și cu mult timp în urmă învățaseră că trebuiau să fie mai bine pregătite decât piloții bărbați. Nu puteau abandona; era o chestiune de mândrie.

* SNAFU — „SITUATION NORMAL — ALL FUCK UP" în lb. engleză în original.

Târziu, în aceeași zi, aparatul UC-78 pe care îl pilota Cappy, decolă, urmând avionul AT-17 pilotat de Jacqueline Cochran. Mitch stătea pe locul din dreapta, lăsând tăcerea să-i învăluie. Abia schimbară cinci cuvinte printre comunicările cerute de decolare.

Privirea lui îi observă trăsăturile profilului și strălucirea grea din ochii ei albaștri. Își ridicase vălul, iar Mitch era fascinat de animația pe care o dădea feței ei. Atât de rar lăsa emoțiile să i se citească pe chip.

— De ce, Mitch? De ce? întrebă Cappy o dată avionul așezat pe unghiul lui de zbor. Zburând spre Cape Fear, se îndreptă către nord. Departe pe mare, se vedea un convoi de vapoare, ținând linia țărmului.

— Eden nu mințea în legătură cu starea avioanelor acelea.

— Nu, cred că nu, fu el de acord.

— Atunci sigur se poate face ceva. Era un protest și în același timp exprimarea unei frustrări. Ai fost aici. Ai văzut ce se întâmplă. Sigur că tu...

— De ce? o întrerupse Mitch, împotrivindu-se la sugestia pe care i-ar fi dat-o, ca și când ar fi fost un Dumnezeu pe care îl disprețuia. Pentru că am acces la urechile generalului? Ce mi-ai fi putut sugera? Să-l conving să întoarcă o încărcătură de piese de pe front? Poate aș putea pur și simplu să opresc războiul. De ce nu?

Pentru o clipă, rămase tăcută.

— Vrei să spui că nu se poate face nimic? În vocea ei era o liniște.

— Da, exact asta vreau să spun. Oftă din greu. Nu-ți spun povești de adormit copiii când afirm că avioanele noastre dispar de pe cer mai repede decât

le putem înlocui. Poate că am reușit să-l scoatem pe Rommel din Africa, dar încă mai avem de dus un război în Pacific.

— De ce n-a spus Cochran asta? întrebă Cappy, dar încă furioasă. De ce a încercat să mușamalizeze toată situația?

— E foarte simplu, spuse Mitch, privirea lui căutând automat pe cer alte avioane. Vrea ca „fetele ei" să obțină misiuni de zbor pentru a transporta avioane de-a lungul și de-a latul țării. Habar n-ai cât s-a luptat să convingă comandanții să-i lase fetele în zboruri de remorcare a țintelor. Acum nu are cum să recunoască că poate e un pic prea periculos, așa cum nu poate să admită că „fetele ei" poate nu au chef să-și asume asemenea riscuri. Dacă acest experiment cade — din orice motiv — întregul plan în privința femeilor pilot va fi dat la o parte.

— Înțeleg, murmură Cappy, pricepând, deși asta nu schimba cu nimic situația.

— Mulțumită? O sprânceană închisă la culoare se ridică în direcția ei.

— Da.

— Ei bine, eu nu sunt.

Ocupă spațiul dintre scaunele lor și îi întoarse fața spre el. Văzu protestul ei crescând în timp ce se pregăti să o sărute. Privirea lui se concentră, ca o cameră care prinde în obiectiv doar un singur obiect, până ce tot ce putu să mai vadă fu linia închisă a buzelor ei. Gura lui i le acoperi, întâlnind o împotrivire care cedă și îi răspunse la apăsarea caldă. Mitch se suspecta că nu ea era cea care cădea în brațele lui, ci el în ale ei.

Când se îndepărtă, îi văzu genele clipind pentru a-și limpezi privirea.

– Începusem să mă întreb deja dacă nu te-ai săturat de mine, spuse Mitch. Mă întreb dacă regreți noaptea petrecută împreună.

– Nu fac nimic ce aș putea regreta mai târziu, spuse Cappy.

Privirea lui o scrută, dar își păstră răspunsul pentru el.

– Atunci ești cu siguranță un om mai bun decât mine.

– Cu siguranță, fu ea de acord și ridică aripile aparatului bimotor când atinseră altitudinea dorită.

Capitolul XIX

Lăsându-şi maşina pe marginea şoselei, Eden trecu peste dune către linia ţărmului. Şoferul venise cu maşina ei cu două săptămâni mai înainte, la două zile după ce Rachel murise în accident.

Deasupra, cerul era de un albastru limpede. Nici măcar soarele arzător de dimineaţă nu putea încălzi aerul rece ce venea dinspre mare. Puloverul ei pe gât, din lână de culoarea biscuitului, îi ţinea de cald. Nisipul fin îi pătrundea peste marginea pantofilor înăuntru. Pe plajă, Eden se opri şi îi scutură, stând într-un picior, mai întâi pe unul şi apoi pe celălalt.

Observă aripa unui fluture, ca o bijuterie, şi albul pur al spumei de pe creasta valurilor. Nisipul ud de pe plajă era tipărit cu urme de picioare de păsări.

Oceanul se zbuciuma în adâncuri şi îşi întoarse faţa spre briza sărată lăsând-o să-i răvăşească părul roşcat. Pescăruşii păreau să fie pretutindeni, ţipetele lor ciudate punctând zgomotul ritmic al valurilor spărgându-se de ţărm.

Trecuseră două zile de la accidentul acela fatal. În primele zile, femeile pilot fuseseră lăsate la sol. Apoi se reîntorseseră toate în văzduh, la fel ca şi mai înainte, în micile L4 şi L5 Cubs şi evoluând către apa-

ratele A-24 şi misiunile de remarcare a ţintelor. Un nou grup de tinere WASP din clasa care urmase după ele, sosiseră proaspăt de la Sweetwater, ignorante total. Nimic nu se schimbase. Zburau în aceleaşi condiţii periculoase. Moartea lui Rachel nu servise la nimic.

Singurătatea plaje, o învălui şi pe ea, în timp ce mergea de-a lungul ţărmului, acolo unde se spărgeau valurile, gânditoare şi tăcută.

Apoi apa se retrase, lăsând în urmă spuma pentru a se amesteca cu nisipul.

Ridicându-şi capul, Eden privi în depărtarea nemărginită a mării, unde un nor cenuşiu învăluia orizontul. Teama o înfăşură iar şi îi aduse în ochi o privire hăituită. Niciodată în viaţa ei nu simţise o teamă aşa de violentă. Aşa că merse mai departe, aşteptând ca singurătatea şi frumuseţea sălbatică a coastei să o ajute să-şi liniştească nervii.

Păsări zburară, de undeva din apropierea ei. Le privi cum se rotesc şi vin lin spre pământ, strângându-şi aripile. Îşi îndepărtă şuviţele de păr de pe faţă, răzleţite de vânt şi continuă să meargă pe plajă, chiar acolo unde se spărgeau valurile, udându-şi pantalonii de lână.

Douăzeci de yarzi* mai în faţă un pescar îşi aruncase undiţa în valurile verzi. Eden ezită, aproape schimbându-şi direcţia pentru a evita întâlnirea cu orice fiinţă, dar apoi se răzgândi. Aproape absentă, îi observă mişcările, distanţa lăsându-i încă timp suficient pentru a privi fără să pară necioplită.

Purta o pereche de blugi Levi's, cisme, şi o jachetă impermeabilă, pe jumătate deschisă. Nu avea nimic

* yard – 1 yard = 0,914 m (n.red.)

pe cap, şi vântul se juca fără oprelişte cu o şuviţă de păr negru. Când bărbatul înalt se mişcă pe nisip, i se păru ceva familiar în gesturile lui.

Zgomotul valurilor îi acoperi sunetul paşilor. Eden încă nu-şi dăduse seama dacă îl cunoştea, când o văzu el şi se ridică imediat în picioare.

— Bună ziua, ma'am.

— Bună, Bubba. Zâmbi. Aproape că nici nu te-am recunoscut fără salopeta aceea plină de vaselină.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, ma'am.

Eden îi evită privirea şi se uită la valurile în culori schimbătoare.

— Cum de nu eşti în oraş cu ceilalţi? Am crezut că toţi soldaţii vor da năvală în secunda în care li se va da liber.

— După ce mi-am petrecut aproape fiecare oră respirând în plămâni fum şi miros de benzină, aveam nevoie de puţin aer curat. Şi când te loveşti peste tot de câte unul când locuieşti în barăcile alea, nu prea mai rămâne loc pentru lucruri personale. Aşa că a fost un gând bun să vin aici, să fiu singur cu gândurile mele, măcar pentru puţin timp.

— Înţeleg, fu ea de acord cu un zâmbet. Mâinile îi erau îndesate în buzunarele jachetei în timp ce privea.

— Prinzi ceva?

— Nu prea, dar nici nu mă prea străduiesc. Vreau să prind doar ce pot să mănânc, şi dacă asta se va întâmpla curând, nu mai am nici un motiv să rămân aici, replică Bubba, cu un zâmbet lucindu-i în ochi la o asemenea logică.

— Sună ademenitor, veni răspunsul ei. Dar tu ce mai faci, Bubba? Unde-i casa ta din Texas?

O clipă păru surprins de interesul pe care îl manifesta. Dar scepticismul îi dispăru când îi simți prietenia, pe chip.

— Vin dintr-un orășel din Golf. N-ați auzit niciodată de el — un loc numit Refugio. La privirea lui întrebătoare, Eden scutură din cap, admițând că nu auzise de orășelul din care venea el.

— Sunt mai multe vite decât oameni acolo. Dar întotdeauna mi-au plăcut motoarele. Am crescut șurubărind la mașini — pentru oricine. Mama jură că m-am născut cu vaselină sub unghii. De când mă știu am făcut asta.

Ea râse, dar ochii ei observară ce diferit arăta față de obișnuita lui apariție, din zilele de lucru. Fără să fie ca de obicei, plin de unsoare, fața lui avea o vigoare sănătoasă. Și părul lui avea o strălucire nouă acum, în loc să pară idiot și nespălat, cu boneta aceea pe cap.

Trupul lui înalt era musculos, bine-făcut, dur și greu. Era așa de deschis și inteligent.

Eden îl cercetă cu o curiozitate crescândă.

— De unde ai cules numele ăsta, Bubba? îl întrebă, pentru că părea să fie potrivit unui oarecare — nu bărbatului ăsta.

— Eu mi l-am pus, admise el cu capul dat pe spate și un picior relaxat, lăsându-și toată greutatea pe celălalt picior.

— De ce? râse surprinsă Eden.

— De-acolo de unde vin, nimeni nu e strigat pe numele lui. Am fost botezat William Robert Jackson. Când am crescut, mi-am imaginat că e grozav să mi se spună Billy Bob sau la fel ca generalului Jackson. Nu-mi plăcea nici unul prea mult, dar tata avea un prieten Bubba care mă lăsa întotdeauna să stau în

preajma mașinii lui. Îmi plăcea de el, așa că i-am luat numele.

— Adevărat? îl privea sceptic.

El dădu înapoi, cu prefăcută reținere.

— Să-mi dau cuvântul?

Ea îl studia cu interes crescând.

— Nu știu.

Expresia lui deveni serioasă; o clipă mai târziu privirea lui se întoarse în altă parte.

— O, Doamne, ma'am, știți că puteți avea încredere în mine, insistă. Dar părea stânjenit alături de ea, aproape mânios și încercă să treacă peste asta căutând în jachetă o țigară. Bubba ezită, apoi îi oferi ei pachetul.

— Vreți una, ma'am?

— Mulțumesc. O puse între buze și așteptă să i-o aprindă. Și, te rog, Bubba, nu-mi mai spune ma'am, tot timpul.

— E un obicei. Am domnit și servit pe oricine, toată viața mea.

Își făcu mâinile căuș în jurul flăcării pentru a o proteja de vânt și i-o oferi lui Eden.

Când își coborî capul îi observă mâinile curate, cu unghiile curățate de vaselină. Ridicându-și capul, dădu afară fumul tras în plămâni și vântul îl duse mai departe.

— Câteodată, Bubba — îl privi aprinzându-și țigara — cred că glumești cu mine. Toată discuția aia cu murdăria de sub unghii și ia uită-te la mâinile tale.

— Nu glumesc, ma'am. Sunt doar un biet băiat sărac din Texas, insistă cu modestie.

— Înțelegi ce vreau să-ți spun, îl acuză Eden.

Mâna lui ținea țigara înăuntrul palmei, când trase din ea.

— Se poate, ma'am, dar sunt doar un sergent şi doar un oarecare din ţara asta mare, în timp ce dumneavoastră sunteţi ofiţer şi o tânără bogată. În spatele zâmbetului cu care o studia, avea o lumină în ochi. Ar fi o prostie din partea unuia ca mine să aibă idei. Ar putea strica o prietenie frumoasă.

Eden îl privi lung câteva secunde, dându-şi seama ce multă încredere avea în bărbatul ăsta puternic şi pe a cărui judecată se baza. Apoi o tresărire bruscă a undiţei îi atrase privirea în aceeaşi clipă în care observă şi Bubba.

— Se pare că s-a prins ceva.

Era imposibil să rămâi detaşat în timp ce Bubba se străduia să-şi aducă la mal captura. Se trezi deodată căutând cu ochii în valuri, încercând să zărească peştele. Dar nu văzu nimic din ceea ce era în cârlig până ce el nu-l scoase. Eden începu să râdă cât de mic era peştele cu care dusese aşa o luptă.

— Mi-ar plăcea să văd cum poţi pregăti o masă din ăsta, îl tachină ea.

— Priveşte, replică Bubba şi scoase uşor cârligul din gura peştelui, apoi îl aruncă înapoi în valul ce se retrăgea de pe ţărm.

— Înoată şi spune-i fratelui tău mai mare cum te-am salvat, strigă Bubba peştelui. Apoi trimite-l înapoi la mine.

— Ar fi trebuit să-l păstrezi. Eden continuă tachinându-l.

S-ar putea să fie tot ce poţi prinde.

— Nici o şansă. Peştele ăsta o să-şi trimită fratele mai mare înapoi. Aşteaptă şi-ai să vezi, o asigură Bubba cu o expresie hotărâtă.

— Asta o să şi fac, declară ea. Apoi îşi încrucişă picioarele să se aşeze pe nisip.

— Hei, nu se poate să te aşezi acolo. O prinse de cot şi o ridică înainte să se aşeze. O să-ţi strici pantalonii ăştia frumoşi pe care-i porţi. Îşi descheie fermoarul jachetei ca să şi-o dea jos. Doar o clipă. Poţi să te aşezi pe asta...

Gestul sincer şi cavaleresc era aşa de tipic pentru el.

— Sunt sigură că nu am de gând să-ţi distrug ţie jacheta pentru a-mi proteja eu pantalonii, i-o întoarse Eden şi se aşeză pur şi simplu pe nisip înainte ca el să o poată opri.

— Şi de altfel am o grămadă de pantaloni acasă, chiar dacă îi stric pe ăştia.

— Da, ma'am. Tulburat de remarca ei, Bubba se aşeză şi el pe plajă lângă ea, şi îşi verifică undiţa pentru a fi sigur că era pusă într-o poziţie bună.

Se întreba de ce îl deranja faptul că era aşa de neglijentă cu hainele ei.

Douăzeci de minute mai târziu, se prinse iar ceva în undiţă. De data asta, când îl scoase, era un peşte mare.

— Vezi? Ce ţi-am spus? Este fratele cel mare.

— De ce nu-l arunci înapoi şi nu-i spui să-ţi trimită restul? îi sugeră Eden.

— Pentru că îmi închipui că peştişorul acela are o grămadă de fraţi mai mari care vor ajunge aici mai devreme sau mai târziu. Aşa că stai jos şi relaxează-te. O să avem peşte proaspăt în seara asta. Mai bine am căuta ceva lemne pentru foc.

❀

Vântul dinspre mare împrăştie fumul de deasupra focului. Bucata nearsă dintr-un băţ căzu peste cărbunii fierbinţi când căzu cel de dedesubt şi flăcările îl

năpădiră repede. Trunchiul putred al unui copac uriaş adus de ocean la mal, asigură căldura pentru cei doi.

— Aerul ăsta al mării îţi deschide apetitul, nu-i aşa? declară Bubba stând într-o parte, mâncând din farfuria lui improvizată, pe nisip. Nu mai erau în ea decât oase de peşte. Apoi observă felul în care Eden alegea carnea de pe spinarea peştelui.

— E ceva în neregulă cu mâncarea? Ştiu că nu e la fel ca la restaurantele acelea luxoase unde îl gătesc în vin.

— Este foarte bun, îl asigură ea, apoi se opri. Pur şi simplu nu prea îmi este foame. Eden îşi puse farfuria pe nisip şi îşi frecă mâinile una de alta.

— Îmi pare rău, dar nu pot mânca mai mult.

— Mănânci la fel ca o pasăre. Nu-i de mirare că eşti aşa de slabă, pe cât eşti de înaltă. Când văzu tulburarea apărându-i din nou în priviri, ochii lui începură să o studieze gânditori. De mai multe ori căzu pe gânduri şi apoi spuse:

— Încă te mai gândeşti la accident, ma'am?

— Nu. Răspunsul fu prea rapid, la fel ca zâmbetul forţat ce-i apăru pe faţă.

— Mă gândeam doar — apă, apă peste tot şi nici un strop de băutură, continuă ea, uitându-se la graba cu care valurile se întorceau înapoi în ocean, în timp ce soarele de după-amiază îşi micşora strălucirea în ape.

Bubba nu era însă prost. Orice vise ar fi avut, nu erau tocmai plăcute. Dar de vreme ce ea nu hotărâse să i se confeseze, nu trebuia ca el să o împingă de la spate. Doamne, era doar un mecanic cu însemne de sergent, iar ea era o femeie rafinată cu cel mai frumos păr arămiu pe care-l văzuse vreodată. În totul, avea

mai multă clasă în degetul mic decât avea el în tot trupul.

– Nu e chiar adevărat, ma'am, o corectă Bubba. Am luat cu mine puțină băutură. Am așteptat doar să se facă bună și rece.

Curiozitatea ei era incitată, în mod deliberat, se gândi Eden. În ciuda intențiilor ei de la început, nu regreta plimbarea pe plajă. Petrecuse aproape toată ziua în compania lui Bubba în timp ce el o întreținuse cu povestioare despre copilăria lui și tot felul de glume.

Îndemânarea lui în întreținerea avioanelor i-o cunoscuse dintotdeauna, ca și prietenia și zâmbetul lui cald. Capacitatea lui de a conduce fuseseră indicate de însemnele de pe uniforma lui. În după-amiaza asta, comandantul lui îl recomandase pentru Școala de Ofițeri. Refuzase, normal, cel puțin era o atitudine firească pentru felul în care gândea Bubba, pentru că îi plăcea să lucreze cu motoarele și cu oamenii și nu vedea la ce i-ar fi folosit rangul de locotenent. Felul lui simplu și plin de bun-simț o uimea. Nu avea nici o îndoială că Bubba era ca un diamant neșlefuit – complet neatins, dar totuși o piatră prețioasă.

Bubba începu să caute ceva în nisipul ud, încercând să aducă la suprafață un obiect. Eden privea în timp ce el începu să tragă de o sfoară. La capătul ei era o plasă în care se aflau o jumătate de duzină de sticle maronii. Aduse totul înapoi la foc și le puse în nisip lângă el.

Eden se uită la pachet.

– Ce este? Bere?

– Pun pariu că n-ai băut prea mult din asta, spuse Bubba în timp ce scoase două sticle din plasă și un deschizător de metal din buzunar.

— De obicei, aleg scotch-ul, recunoscu ea.

— Ei bine, atunci dă-mi voie să te iniţiez în arta fină a băutului de bere, spuse el şi se aşeză înapoi pe trunchiul de copac astfel încât acum stăteau unul lângă altul.

— Trebuie să ştii să apreciezi marfa de calitate. Scoase capacul unei sticle. Acum poţi să vezi lichidul.

Bubba o ţinea ca ea să se poată uita în timp ce-i explica pe un ton glumeţ:

— Trebuie să verifici dacă e în stare bună şi dacă n-a început să fermenteze, căci asta înseamnă că ai ceva în bere şi o să trebuiască să o scoţi printre dinţi când bei. Apoi să o dai afară. Ridică sticla până în dreptul nasului ei, astfel ca Eden să o poată mirosi în timp ce încerca să-şi stăpânească hohotele de râs.

— Miroase bine?

— Grozav, îl asigură ea, amuzată de toată scena.

— Acum urmează sticla. Pereţii uzi ai sticlei erau încă reci, şi Bubba aşteptă până ce o apucă bine înainte să-i dea drumul.

— Aşează-ţi cu grijă degetele pe gura sticlei ca să fii sigură că n-o scapi. Nu e sănătos să bei bere cu cioburi de sticlă în ea.

— Nu, şi eu cred la fel, încuviinţă Eden, luptându-se cu efortul de a-şi stăpâni râsul.

— Acum ultimul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ţi treci sticla pe la nas ca să poţi simţi puţin miros de bere, o instrui Bubba. Ceea ce cauţi este acel miros bun, de malţ, când totul este fermentat atât cât trebuie.

— Ce spui dacă nu e destul de veche? întrebă ea, intrând în joc.

— Când începe să facă spumă, este tocmai bună de băut. Acum agită un pic sticla.

După ce-i urmă instrucțiunile, o spumă albă începu să se ridice spre gura sticlei maronii.

— Abia acum este o bere bună, o asigură el. Și poți să ai încredere în cunoștințele mele de cunoscător. Ciocni sticla de a ei. Bea-o. E bună doar când se află la temperatura potrivită.

Ea luă o înghițitură, abia ținându-și râsul. Era o parodie așa de reușită la adresa snobismului unora din prietenii ei new-yorkezi! Își bău berea, care deși nu avea gustul scotch-ului, era totuși bună.

Vorbiră și râseră, Bubba mai mult vorbind și Eden râzând, până ce soarele coborî dincolo de dunele de nisip. Strălucirea lui aurie, învălui cu sclipiri roșiatice întreaga întindere de nisip ce cobora în mare.

Ținea în mână ultima sticlă de bere, în timp ce se uita la apa cu reflexe portocalii. Teama pe care și-o alungase din minte o vreme, se întoarse înapoi făcând-o să se ridice brusc în picioare și să facă câțiva pași către valurile zbuciumate, departe de foc uitând cu totul de Bubba, până ce el apăru alături, mai înalt cu câțiva centimetri, și cu ochii întunecați plini de întrebări.

— Știi ceva? începu ea, întorcându-se din nou spre largul mării. Patrula Civilă Aeriană nu lasă femeile să facă patrulări de-a lungul coastei pentru că e prea periculos, dar atunci când suntem în misiune, câteodată ne aflăm și la cincizeci de mile depărtare de bază, deasupra Atlanticului. Și înfruntăm pericole, chiar din partea alor noștri. N-are nici un sens, nu-i așa?

— Tot ce ține de armată nu trebuie neapărat să aibă o explicație. Trebuie doar să câștigăm războiul, îi

explică Bubba, încercând să-i îndepărteze resentimentele și neliniștea.

Ea tăcu din nou. Bubba observă cum degetele ei se strângeau convulsiv pe gâtul sticlei, pline de nervozitate și teamă. Privirea ei îi cercetă chipul, deodată întunecându-i-se ochii.

— Cred că nu mai rezist, Bubba. De fiecare dată când decolez mă întreb dacă o să mă mai întorc. Deși încerca să se stăpânească, în voce se simțea un tremur. Știu că verifici personal toate avioanele de atunci, dar... câte accidente se întâmplă aici, zilnic? Câte defecțiuni nu sunt? Câte motoare nu pornesc? Câte avioane nu sunt lovite în fuselaj? Pur și simplu am senzația că îmi vine și mie rândul. Odată tot o să mi se-ntâmple. Mi-e frică, Bubba.

Încercă să râdă, dar totul suna fals. Privi în depărtare, deschizând ochii mari și încercând furioasă să-și rețină lacrimile. Simți atingerea caldă a lui Bubba pe umăr. Se întoarse spre el, cu ochii închiși în timp ce brațele lui se deschiseră să o primească, la fel ca în noaptea în care murise Rachel.

— N-o să ți se întâmple nimic. O să am eu grijă de asta. Mâinile lui puternice îi mângâiară părul mătăsos arămiu, în timp ce căldura trupului ei îi pătrunse simțurile.

Scânteia vieții, e un instinct primar, puternic și atotcuprinzător. Atingerea trupurilor lor o făcu pe Eden să caute vigoarea bărbătească, puternică a lui Bubba. Era acel amestec de vitalitate și confort care o atrăseseră de la început, și care o împingeau acum să-i caute plină de dorință, gura. Când buzele ei îi atinseră bărbia, întâlni un fel de reținere și ezitare. Apoi Bubba i se abandonă.

Era atâta pasiune în interiorul ei, atâta dorinţă în îmbrăţişarea ei, încât părea că totul va exploda când Eden se strânse în el, sărutându-l cu un fel de teamă şi disperare. Nu-i lăsă timp să fie blând, ci se bucură de toată izbucnirea ei şi îi răspunse la fel.

Odată ce încordarea i se risipi, se abandonă sărutărilor şi mângâierilor lui blânde dar stăruitoare, buzelor lui ferme care-i trezeau dorinţe de mult uitate.

Apoi Bubba se desprinse încet şi o privi cu ochi umezi, mângâietori. Eden se uită la trăsăturile lui puternice cu un aer întrebător. Nu avea nimic de cerut în schimb. Era subjugată de acest bărbat onest şi simplu, cu inteligenţa şi căldura lui firească, cu acel minunat simţ al umorului.

Când îi simţi apăsarea mâinilor pe braţe, se aşteptă să o sărute din nou. Dar fu surprinsă atunci când Bubba o împinse uşurel înapoi.

— Am face bine să stingem focul înainte să apună soarele de tot şi patrulele de coastă să ne avertizeze. După ce-i dădu această explicaţie, o clipă Eden se întrebă despre care din focuri vorbea în timp ce Bubba se îndepărta pe nisip.

Acoperi focul, aruncând nisip peste cărbuni, iar Eden se apropie să-l privească.

Se auzi zgomotul motorului unui jeep ce se apropia, în patrularea obişnuită de pe plajă. Soarele se ascunsese după o dună de nisip atunci când se opriră, cu motorul mergând, ca să le reamintească faptul că după ce se întuneca, nimeni nu avea voie să rămână pe plajă.

După ce zgomotul motorului se stinse, Bubba privi locul în care făcuseră focul şi apoi se întoarse spre Eden.

— Poate că a fost mai bine că au trecut pe aici, spuse el.

— Poate, încuviință ea.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm. Părea să facă totul împotriva voinței, în timp ce-și strângea lucrurile.

— Vrei să mergi cu mine? Mi-am parcat mașina la marginea șoselei, spuse Eden, arătând cu mâna.

— Mulțumesc, dar mi-am lăsat bicicleta chiar în spatele dunelor.

— Am port-bagaj. Poți s-o pui în spate, insistă ea.

După ce se gândi câteva clipe, Bubba acceptă invitația ei, dar cu o oarecare reținere, ceea ce arăta că nu era convins că făcea bine.

Luară întâi bicicleta, și Bubba o împinse prin nisip, până ajunseră la șosea. Aruncă o privire la mașina galbenă ca un canar, și la interiorul tapițat în piele, după care scoase un fluierat plin de apreciere. O înconjură, cu admirația întipărită pe fiecare trăsătură a chipului, și îi puse întrebări despre performanțele motorului.

— Nu pot să cred, declară Eden pe un ton ușor dezamăgit.

— Ce nu crezi? o privi Bubba, cu o cută pe frunte.

— De câte ori ți-a dat o fată întâlnire și tu te-ai îndrăgostit de mașina ei?

Pe fața lui apăru o roșeață ușoară în timp ce încerca să se scuze.

— Recunosc, nu am fost tocmai politicos, admise el. Dar e o minunăție.

— Vrei să conduci? Eden îi dădu cheile.

— Sigur. Se așeză în spatele volanului cu un entuziasm adolescentin.

Vântul îi flutura părul arămiu, despărțindu-i-l în șuvițe, în timp ce Bubba conducea mașina pe

şoseaua ce se întindea de-a lungul plajei. Lumina scăzu şi umbrele albastre deveniră şi mai întunecate o dată cu căderea nopţii. Luminile maşinii erau stinse în această zonă de pe coastă cufundată în întuneric.

La o milă depărtare de bază, Bubba intră într-un mic intrând şi stinse motorul. După zgomotul făcut de acesta şi şuieratul vântului, tăcerea era apăsătoare.

Bubba îşi plimbă mâinile pe volan, mângâindu-l cu o dorinţă inconştientă.

— E grozavă maşina asta.

Amuzată şi puţin dezamăgită, Eden stătea alături pe scaunul din piele albă cu spatele sprijinit de uşă.

— Dar ce spui de proprietara ei?

Bubba o privi şi zâmbi, cu tot sufletul pus în ochi.

— Ea e şi mai grozavă.

Se opri, privirea devenindu-i deodată serioasă. Eden deveni conştientă de imaginea pe care o oferea, după ce soarele şi vântul îi puseseră culoare în obrajii palizi. Hainele îi erau pline de nisip.

— Proprietara are clasă, spuse încet Bubba. Grozav de sensibilă şi plină de temperament, ca un motor de curse. Nu suportă o mână neîndemânatică. Are nevoie... doar de o atingere uşoară ca să dea tot ce are mai bun în ea.

— Chiar aşa? murmură Eden şi se apropie de el, cuvintele lui atingându-i simţiri adânci, împingând-o spre el.

— Da.

Îşi puse degetele pe buzele lui.

— Atunci dacă îmi mai spui o dată ma'am, am să... Dar nu mai apucă să termine. O luă în braţe şi îi murmură numele la ureche de mai multe ori, printre sărutări.

Capitolul XX

Îmbrăcat în uniformă, maiorul Mitch Ryan stătea în picioare în fața biroului său din Pentagon și răsfoia niște acte alegând din ele câteva pe care le băgă în servietă. În spatele lui se deschise ușa și Mitch privi peste umăr, apoi se pregăti să salute.

— Pe loc repaus. Generalul Arnold nu avea nevoie de nici un salut, după ce intrase brusc în camera mică. Privi termosul de cafea de pe un dulap pentru dosare.

— Asta-i cea mai tare pe care o ai?

— Nu, sir. Cu un zâmbet ușor, Mitch se duse în spatele biroului și deschise sertarul de deasupra. Scoase dinăuntru o sticlă de whiskey de cinci ani, cu sigiliul rupt și goală mai puțin pe jumătate. După ce turnă puțin într-o ceașcă de cafea, singura piesă de veselă disponibilă în încăpere, i-o întinse generalului.

— Cum a fost prezentarea de modă?

— N-ai să crezi, Ryan. În ochii lui persista o strălucire hotărâtă în timp ce duse ceașca la gură și sorbi din ea. Trebuia să fie ori uniforma pe care infirmierele au respins-o, ori un model din acel surplus de material verde care ne-a rămas de la WAAC.

— Şi nu a fost aşa? îl întrebă Mitch.

— Au apărut două manechine — cu stilul lor caracteristic — purtând uniforme cu o jachetă şi fustă albastră. Am privit-o odată pe Cochran şi am ştiut a cui a fost ideea şi pe care trebuia s-o aleg. Sorbi din nou puţin whiskey. Cel puţin fetele astea din WASP or să aibă propria lor uniformă — albastră ca şi cerul spre care se ridică. E o culoare frumoasă.

Îi apărură pe frunte câteva cute.

— „Santiago blue" — sau cam aşa ceva. În fond, dacă eşti femeie nu poţi să-i spui doar „albastru" pur şi simplu, glumi el.

— Nu, sir. Cred că nu.

— Ei, oricum, poţi să-i spui prietenei tale Hayward că Neiman-Marcus o să trimită un croitor să-i ia măsurile. Privirea îi deveni aproape părintească când îi studie expresia de aproape. Ai mai văzut-o în ultimul timp?

De fapt Mitch luă servieta de sus şi introduse înăuntru dosarele. O închise cu un clinchet scurt...

— Am văzut-o.

— A acumulat o experienţă considerabilă în timp. Generalul studia cu un interes neascuns băutura din ceaşcă. M-am aşteptat ca numele ei să se afle pe lista candidatelor pentru antrenamentele pe B-17. Nu spuneai că e calificată pentru asta?

— Da, sir. Mitch îşi puse servieta pe podea şi luă dosarele rămase pe birou pentru a le pune înapoi în sertar.

— Nu e prea târziu să-i adaugi numele pe listă, adăugă generalul în timp ce Mitch deschise un dulap şi începu să introducă dosarele unul câte unul. Vrei s-o fac eu?

— Nu — Dulapul fu închis cu zgomot, accentuând refuzul lui, în timp ce se întorsese cu fața către comandantul lui. Într-un târziu, și pe un ton considerabil modificat adăugă „sir".

— Cochran e convinsă că fetele ei pot pilota orice avion, chiar și o Fortăreață Zburătoare. Doamne, o cunosc pe Cochran, iar dragostea poate face să zboare orice obiect care are aripi. Bineînțeles, știi ce urmează dacă ne alegem cu o echipă de tinere WASP cu experiență pe B-17, spuse el cu o chicotire. O să înceapă să se agite să-i lăsăm fetele să zboare peste Atlantic în Anglia. Aproape că o să reușească. Încă nu-mi dau seama ce-a fost în capul lui Tunner când a autorizat zborul acela.

Generalul fusese în Anglia pentru a se întâlni cu forțele aliaților, când aflase de zborul pus la cale. Ordine imediate fuseseră date pentru a opri la sol avionul cu cele două femei piloți, în Goose Bay, în Labrador, înainte de a traversa oceanul.

— S-ar fi creat un precedent al naibii. Poți să-ți imaginezi ce-ar fi zis tipii ăia din Congres dacă aș fi permis ca un B-17 să fie dus în Anglia de un echipaj format din femei? Că tot vorbim despre politică — m-ar fi costat capul. Se opri și oftă lung. Ne-au cam încolțit, Ryan. În picioare, puse ceașca pe birou cu un fel de agitație. Tocmai am primit raportul cu pierderile din ultimul raid deasupra Germaniei.

— Nu e bun, sir? înțelese Mitch în cele din urmă scopul vizitei generalului.

— Am pierdut treizeci la sută și alte o sută de avioane sunt la sol pentru reparații. Zâmbetul familiar nu fusese niciodată mai trist când „Hap" Arnold se opri în fața tânărului maior.

– Sunt ca niște ținte în mișcare. Trebuie să asigurăm soldaților noștri protecția acolo sus...

– Da, sir.

Statisticile... Războiul era o luptă cu cifrele – liste probabile ale pierderilor așteptate. Mitch văzuse de multe ori camerele de război din Anglia, în care femei în uniformă mutau diverse indicatoare pe o hartă, care arătau înaintarea în timpul unui raid sau indicau mișcările inamicului pentru contraatac, amintindu-i de un joc de șah. Iar bombardierele cu echipele lor de câte zece oameni, erau piesele. La Pentagon, războiul însemna logică și strategie. În Europa și în Pacific însemna luptă... – pe viață și pe moarte.

❀

Veniră noi ordine, care informau că Martha Jane Rogers trebuia să se prezinte la Baza militară aeriană din Lockbourne, Columbus, Ohio. Nu se dădeau explicații, în privința transferului sau vreo descriere a noului ei angajament. Nu i se lăsa prea mult timp, trebuia să se prezinte imediat. În armată așa se petreceau lucrurile.

Întotdeauna necunoscutul stârnise interesul lui Marty, deși de data asta, emoția care îi făcea să strălucească ochii verzui-argintii, era plină de regret când o privea pe Mary Lynn. Marty împachetase, gata de plecare. Venise timpul să-și ia rămas bun.

– Aș fi vrut să vii și tu. Marty o îmbrățișă pe Mary Lynn apoi se dădu înapoi. Nu era obișnuită cu despărțirile. Aproape din momentul în care se întâlniseră, Marty se considerase ca sora mai mare a lui Mary Lynn, protejând-o întotdeauna și având grijă de ea, ridicându-i moralul atunci când era nevoie, și oferindu-i umărul când simțea nevoia să plângă din

cauza depărtării puse între ea şi bărbatul ei. Marty nu dorea să o lase singură. Era îngrijorată că Mary Lynn nu se va descurca.

— O să fie bine, o asigură Mary Lynn, dar avea lacrimi în ochi.

— Ai grijă de ea, spuse Marty către Eden, care stătea mai la o parte.

— Sigur.

Nu era doar o vorbă. Încă una din grupul lor fusese omorâtă când avionul ei se prăbuşise în condiţii suspecte. Concluzia venise, dând vina pe o defecţiune a motorului.

Fără să-şi poată stăpâni sentimentele, Marty nu mai prelungi momentele de rămas-bun. Gura ei schiţă un zâmbet când îşi luă bagajele şi se îndreptă spre uşă. Mary Lynn şi Eden o priviră plecând.

— E norocoasă că pleacă de aici, remarcă Eden pe un ton serios în timp ce pe obrajii lui Mary Lynn curgeau şiroaie lacrimile. Dacă am fi deştepte, am cere un transfer.

❀

După ce sosi la Baza militară aeriană Lockbourne Columbus, în Ohio, Marty întâlni aici alte cinci WASP, proaspăt absolvente ale cursurilor de la Sweetwater şi membre ale clasei 43-W-6, ale căror ordine sunau la fel cu al ei — să se prezinte imediat la clădirea administrativă. Spectacolul care le aştepta pe linia de zbor era neaşteptat: un întreg rând de bombardiere B-17 cu patru motoare. Elicea cu trei pale avea aproape douăsprezece picioare în diametru, fiind pe măsura aripilor de o sută de picioare. Marty se ruga să aibă şansa de a urca în carlinga uneia din aceste Fortăreţe Zburătoare.

La birouri le întâmpină un tânăr locotenent de aviație.

– Sunt instructorul dumneavoastră, locotenent Winthrop. Era un bărbat înalt, subțire, abia trecut de douăzeci de ani, cu șuvițe roșiatice arzându-i în părul castaniu ce se vedea pe sub caschetă. O să vă învăț să pilotați pe „Prietenii Mari" de colo.

Toate cele șaptesprezece femei, fuseseră selecționate pentru antrenamentele pe B-17. Privind în jur, Marty își dădu seama de ce fuseseră alese tocmai ele. Toate erau înalte, depășind cu un inch sau doi înălțimea de 1,80.

Când îi veni rândul să se așeze pe scaunul pilotului din bombardierul imens își simțea tot entuziasmul în vârful degetelor. Microfoanele din plastic se curbau pe după forma capului ca niște căști în timp ce-și începu verificarea, ajungând în cele din urmă la acel moment în care degetele ei atinseră butonul de pornire al primului motor. Apăsă pe el și privi prima rotire a elicei uriașe. Bombardierul era propulsat de patru motoare masive de 1325 cai putere. Imediat, zgomotul lor făcea avionul să vibreze.

Instructorul ei conduse aparatul de pe scaunul copilotului, la capătul pistei, manevrându-l cu pricepere, în timp ce Marty îi urmărea mișcările pe comenzi. Avionul se clătina ca un elefant și părea să fie o minune dacă se ridică de la sol.

În timp ce vocea instructorului îi direcționa fiecare mișcare, Marty împinse cele patru butoane de accelerare încet înainte, și Fortăreața Zburătoare își începu rularea pentru decolare de-a lungul pistei. Când indicatorul vitezometrului arătă 110 mile pe oră, Marty trase de manșă. Ușor ca mătasea, mași-

năria gigant se ridică de la sol. Încet, vitezometrul atinse o sută douăzeci și cinci de mile pe oră.

Senzația de forță și vitalitate crescu, până ce deveni o parte din viața ei. Pe Marty o îmbăta senzația. Atât de puternic îi era entuziasmul, încât îi venea să țipe. Să vezi ce-o să zică David, fratele ei, când va auzi. El se afla tot în spatele liniilor, undeva pe lângă Wiltshire în Anglia, cu restul diviziei din care făcea parte.

Când îi scrise lui Mary Lynn, ceea ce se întâmpla de obicei și destul de des, era vrăjită de Fortăreața Zburătoare, de cele cincisprezece tone și de felul în care se manevra aparatul acela compus numai din nervi și putere. În cele trei luni de antrenament pe bombardier care includeau și 130 ore de zbor, nu se plictisi deloc. Așa cum îi spuse și lui Mary Lynn nu era mai greu decât fusese la Sweetwater.

Zborul în formație era întotdeauna un amestec de pericol și entuziasm, care o aducea aproape de exaltare. Întotdeauna păreau foarte posibile coliziunile în aer, dar după aceea învățâ să țină aripile aparatului din ce în ce mai aproape de alt bombardier până când, în cele din urmă simți curentul, acolo unde aripile tăiau aerul.

Marty se îndrăgosti de fiecare minut petrecut în cabina unui B-17, cu nenumăratele lui butoane și beculețe, învățând să stăpânească și să conducă aparatul imens. Învăța să piloteze unul din cele mai renumite bombardiere de război. Bucuria asta era un lucru pe care doar Mary Lynn îl putea înțelege. Îi lipsea, așa cum îi lipseau discuțiile lor și fragmentele din scrisorile lui Beau pe care i le citea Mary Lynn. Marty nu era genul care ar fi recunoscut că se simțea singură, atunci când în grupa lor care se antrena pe

avioanele B-17 erau atâția bărbați, care abia așteptau să o facă să se simtă bine. Dar nici unul din ei nu i-ar fi adus înapoi acea apropiere și înțelegere pe care o împărtășise numai alături de Mary Lynn. Așa că scrisorile continuau să vină și să plece.

❀

La Camp Davis, meritele escadronului de femei care remorcau ținte — pe lângă prezența decorativă a chipurilor frumoase pe linia de zbor — fură în sfârșit recunoscute. Ofițerii de artilerie de la unitățile de pe plajă cereau mereu ca misiunile să fie îndeplinite de femei. Marea majoritate a piloților bărbați se plictiseră de această muncă constantă și neschimbată și ori se îndeletniceau cu practicarea acrobațiilor, ori căutau motive să nu zboare de loc, siguri că se va oferi o femeie din proprie inițiativă să le ia locul.

Câteodată, ca să-i mai treacă timpul, Mary Lynn zbura și după-amiaza, la fel ca și dimineața. Nu mai avea altceva de făcut decât de scris scrisori — atât de multe — lui Beau sau părinților — iar acum și lui Marty. Zborul îi dădea multe bucurii de care avea nevoie. Să piloteze avionul printre focurile de artilerie, o făcea să simtă războiul foarte real, în acele clipe — să simtă că lua parte, văzând, auzind și simțind ceva din ceea ce trăia Beau. Temporar se simțea acolo, cu el. Zborul o făcea să se simtă mai puțin singură și timpul trecea parcă mai repede. Încordarea orelor petrecute în văzduh o extenua într-atât încât la întoarcere adormea, prea obosită să se mai gândească la altceva.

Cu o Coca-Cola în față și o țigară în mână, Mary Lynn stătea pe un scaun în sala de pregătire pentru zbor, încă îmbrăcată în salopeta de zbor, cu brațele

încrucișate. Îl observă pe ofițerul coordonator privindu-și ceasul a treia sau a patra oară, cu o expresie de iritare pe chip.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Carlson trebuia să fie aici de zece minute să plece în misiune. Toți pușcașii sunt în poziție, pe plajă, și-l așteaptă. Dacă trebuie să contramandez totul, o s-o pățească!

Dezgustul din vocea lui era depășit doar de exasperarea de a fi prins la mijloc, între ofițerii care răspundeau de artileriștii ce trebuiau antrenați și piloții care îndeplineau misiunile în „picaj", cum îi spuneau aparatului Curtiss Helldiver A-25.

Mary Lynn știa cine s-ar fi oferit voluntar să zboare, acum două săptămâni — Marty — care era întotdeauna gata să încerce ceva nou. Deodată își dădu seama că nu mai e sub ocrotirea nimănui — a părinților, a lui Beau sau Marty. Era pur și simplu de capul ei, liberă să facă ce-i place.

— Am să merg eu. Se ridică, și văzură toți că abia depășea un metru și jumătate...

El privi sceptic la femeia micuță cu ochii negri plini de viață și bărbia rotundă ca a unui copil, cu părul negru, mătăsos... un înger.

— Ai mai zburat într-o misiune de-asta până acum?

— Nu, recunoscu Mary Lynn. Dar ai nevoie de un pilot, iar eu sunt aici.

Ofițerul păru să-și amintească de pușcașii de pe plajă și chiar de încurcătura în care ar fi intrat dacă nu-trimitea un avion.

— Dă-i drumul, zise el cu un gest care părea să spună că se spală pe mâini de toată situația.

Aparatul A-25 Curtiss Helldiver, era un bombardier-dive al marinei, mai puternic decât Dauntless A-24 pe care zburase Mary Lynn. Încercă să găsească pe linia de zbor un Helldiver nemarcat cu roşu, ceea ce era destul de greu. Deşi nu zburase niciodată în misiuni de felul ăsta, văzuse totuşi aparatele A-25 deasupra amplasamentelor de pe plajă. În locurile de tragere se aflau camere care înregistrau cât de bine ţinteau puşcaşii.

❀

După ce decolă, Mary Lynn se poziţionă pe direcţie. Când se apropie de plajă, deschise microfonul şi-l chemă pe ofiţerul artilerist. El îi ordonă să urce la 8 000 de picioare, şi apoi să vină în picaj către poziţiile artileriei şi să coboare la 200 de picioare pentru a simula un atac.

Când atinse altitudinea dorită, îndreptă aparatul cu botul către plajă. Zgomotul motorului păru să crească tot mai tare. Şapte tone de metal se îndreptau mugind către sol, şi Mary Lynn avu o senzaţie stranie de parcă ar fi privit din afară. În colţul ochiului prinse altimetrul al cărui ac indicator cobora vertiginos. Încercă să-şi regleze altitudinea şi simţi rezistenţa. Împinse cu toată puterea. Avionul, angajat în picajul vertiginos, răspundea încet la comenzi. Forţa gravitaţiei o apăsa cu toată greutatea aparatului, întunecându-i mintea. Apoi avionul săltă ascultător, atât de aproape de sol încât putu vedea limpede.

— Grozav! Nemaipomenit! Vocea ofiţerului artilerist îi răsună stridentă în urechi. Încă o dată!

— Da, sir! Încă tulburată de experienţă, luă iar altitudine şi atacă din nou plaja.

Când se întoarse la bază, află că experimentul lui Jacqueline Cochran urma să fie curând trecut în revistă. Generali din Pentagon ca şi Comandanţii Armatelor a-ntâia şi a treia a Forţelor Aeriene, însoţiţi de presă, urmau să treacă în revistă escadronul de femei pilot. Promisiunea ofiţerului de la relaţiile cu publicul de a le face cunoscute, avea şanse să devină adevărată.

Cu o zi înainte de venirea generalilor, Mary Lynn se întorcea dintr-o misiune şi ateriză. Lăsându-şi aparatul pe linia de zbor pentru a fi preluat de echipa de serviciu, se îndreptă spre sala de pregătire, cu o amorţeală în umeri.

— Mary Lynn, vino aici! o chemă Eden din uşă şi îi făcu semn să se grăbească. Hai să-ţi arăt ceva.

Grăbi pasul spre clădire, fără prea mult interes.

— Ce este?

— Vino! Eden o conduse pe scări către o cameră de lângă sala de pregătire pentru zbor.

Uşa era deschisă, iar în cameră fusese făcută curăţenie. În locul cutiilor erau mese de joc şi scaune. Încăperea se transformase într-un mic club particular. Eden arătă spre uşă. Erau scrise iniţialele organizaţiei lor. Îşi făcu o plăcere din a citi mai departe: WASP-Nest — Clubul femeilor pilot. Accesul bărbaţilor interzis.

— Glumeşti, spuse Mary Lynn. A cui a fost ideea?

— Cred că ofiţerul de la relaţiile cu publicul i-a sugerat maiorului Stevenson — va fi o adevărată publicitate pentru ziarele şi fotografii de mâine. O să le facă impresie. Eden zâmbi cu superioritate.

— Ce mai contează? reveni Mary Lynn cu o urmă de ironie. Hai să ne bucurăm de ea.

Cu un semn de încuviințare, Eden o urmă înăuntru unde se așezară la o masă și fumară câte o țigară, lucru ce devenise aproape ceva obișnuit. Când „clubul" fu descoperit, li se alăturară și alte femei și discuția se întoarse la motivul care determinase toate astea — vizita așteptată a generalilor.

— Aș fi vrut să fi primit uniformele noi, spuse una din ele.

— V-ați luat măsurile?

— Ce părere aveți de croitorul acela Neiman-Marcus? Atât s-a mocăit... încercând să descrie ce fel de culoare e acel albastru de Santiago, încât o să-i ia o veșnicie să-mi ia măsurile, se plânse una din ele.

— Păi, de-aia și durează atât, spuse alta izbucnind în râs.

— Tipul își iubește meseria, declară o brunetă.

Până ce uniformele noi urmau să vină, erau obligate să le poarte pe cele vechi, improvizate — pantaloni cafenii de gabardină, cămăși albe și jachetele obișnuite. A doua zi, defilară prin fața generalilor și a comandantei lor Jacqueline Cochran, apoi se opriră și rămaseră în poziția de drepți cu pantofii lor militari strălucitori și aliniate în coloană în fața a două bombardiere uriașe.

Generalii și escorta lor se apropiară pentru a trece în revistă escadronul de femei. Eden scrută printre ei cu ochi cercetători, întrebându-se dacă maiorul lui Cappy se află printre ei, dar nu-l vedea. După generali și Jacqueline Cochran venea maiorul Stevenson, comandantul escadronului de remorcat țintele și escorta lui. Trecea printre ele dând din cap și zâmbind în timp ce puneau întrebări comandantei lor de zbor, cu părul ei de miere aurie și accentul ei moale, sudist. Eden avea impresia că tuturor ofițerilor

ăstora le-ar fi făcut plăcere să le prindă pe piept decorații.

După ce sfârșiră cu trecerea lor în revistă maiorul Stevenson scund și bondoc se răsti la ultima femeie din coloană, cu o voce stridentă și șoptită!

— Drepți! Și fură concediate.

Când rupseră rândurile, și fură înconjurate de reporteri și fotografi, Eden îi șopti lui Mary Lynn:

— Dacă mi-ar fi făcut asta mie, i-aș fi tras un pumn în nas.

Câteva săptămâni mai târziu, de-a lungul și de-a latul țării, circulau tot felul de articole despre aceste femei curajoase. Dar a doua zi, când Mary Lynn și Eden se prezentară la linia de zbor, clubul WASP-Nest nu mai exista.

Simțindu-se folosită și plină de amărăciune, Eden se urcă în avionul ei și abia stăpânindu-și furia își începu verificarea la sol. Paraşuta, agățată în spate arăta ciudat pe trupul ei înalt.

Soldatul care îi fusese repartizat ca operator, nu venise încă, să se așeze pe locul trăgătorului. Eden își dori o țigară, dar nu aveai voie să fumezi pe linia de zbor, cu toată benzina din jur. Se simțea neputincioasă și cu atât mai furioasă. Nici măcar vederea siluetei familiare și înalte a lui Bubba care se apropia nu o făcu să se simtă mai bine.

— Bună dimineața. Ești în formă astăzi. El zâmbi ochilor ei încruntați.

Dar Eden nu vroia să iasă din amărăciunea ei.

— Ce-ai găsit când ai verificat avionul?

— Ca de obicei, răspunse Bubba, privind-o atent. Aparatul radio nu prea merge și motorul consumă ulei, așa că trebuie să urmărești presiunea. Flapsurile sunt cam înțepenite, dar merge și așa.

— Grozav! spuse ea caustică.

— Eşti întoarsă pe dos, observă el, serios. Ce este?

Ezitarea ei nu dură prea mult, şi apoi izbucni:

— Stevenson şi publicitatea lui de doi bani! M-am săturat să fiu tratată în felul ăsta. M-am săturat să pilotez rable. Fără să-şi dea seama îşi înfipsese degetele în carne, tremurând de furie. Nu am nici un motiv să mai suport toate astea şi n-am s-o fac! O să-mi cer transferul.

Trăsăturile lui se întunecară, şi-şi închise în el emoţia.

— Dacă aşa simţi, trebuie să o faci.

Deodată realiză că un transfer ar lua-o de lângă Bubba. Mânia ei se risipi. După acea zi petrecută pe ţărm, nu se mai întâlniseră nici măcar întâmplător, deşi regulamentul îi obliga să fie atenţi cu felul în care îşi alegeau locurile de întâlnire. Odată cu trecerea timpului, Eden îşi dădea seama că legătura lor nu avea nimic în comun cu aventura aceea prostească pe care o avusese cu şoferul. Dorinţa ei de a fi lângă Bubba nu avea nici o legătură cu banii sau cu lumea din care venea.

Şi în timp ce pasiunea putea semăna cu ceea ce simţise lângă contele falit, Bubba nu era egoist şi interesat. Era puternic şi minunat şi în tot ce făcea, mai mult, o iubea — aşa cum era — iar banii şi poziţia ei în societate nu însemnau nimic pentru el.

— N-o să se schimbe nimic. Era hotărâtă, în intenţia de a-l convinge. Nu vroia să-l piardă, când tocmai se găsiseră.

— Dacă aşa spuneţi, ma'am.

— Opreşte-te, Bubba. Eden era iritată de formalismul lui, când merseră mult mai departe.

Ochii lui se adânciră în ai ei, lăsându-şi sentimentele să i se citească pe chip.

— Nu cred că-ţi dai seama ce însemni pentru mine. Era o mare emoţie în acele cuvinte simple. N-ar fi putut să-şi exprime mai bine sentimentele. Jumătate din cuplurile din această ţară sunt despărţite. De ce să facem noi excepţie?

Linia de zbor era un loc prea public pentru a-şi putea exprima dorinţele, cu mecanici peste tot, motoare mergând, piloţi în carlingă. Corpurile lor păreau să se atragă într-o încercare de a-şi exprima emoţiile astfel.

— Mă faci să simt că trăiesc, Bubba. Dezbrăcată de orice cuvinte, ceea ce simţea pentru el era dragoste, o pasiune adâncă, instinctivă.

Încărcătura emoţiei sexuale părea că electrizează aerul, în timp ce-l privea, aşa de aproape de ea. Dorea să-l atingă, să-i simtă braţele în jurul ei, să guste aroma sărutării lui.

— Aş vrea să fi fost în altă parte. Toată atenţia lui se concentrase pe buzele ei.

— Nu poţi să-ţi iei o învoire în weekend? O să mergem undeva, departe de toţi ochii. Un prieten al meu are o cabană. O să ne lase să o folosim.

El ezită.

— Nu ştiu.

— Putem să ne întâlnim în oraş şi să luăm maşina mea. Începuse să facă planuri.

— În oraş... Dădu înapoi, prudenţa citindu-i-se în ochi. O s-o păţim al naibii de rău, dacă suntem văzuţi împreună.

— La naiba cu armata şi cu ce gândesc ei! replică Eden, nerăbdătoare.

— E uşor pentru tine să spui asta. Nu te aşteaptă Curtea Marţială.

Eden se îndoia că el vedea mai mult, dincolo de pericolul de a se întâlni în ciuda interdicţiei, ceea ce ce nu era acelaşi lucru.

— Avem o şansă să petrecem weekend-ul împreună. Nu vrei asta? .

— Ştii că vreau. Un muşchi îi zvâcni de-a lungul obrazului.

— Vorbesc pentru cabană? mai încercă o dată, rănită că el nu se folosea de prilej. Sau ai de gând să-i laşi să-ţi spună cu cine să te întâlneşti şi ce poţi să faci?

— Eu mă ocup de învoire şi tu de cabană, încuviinţă Bubba.

Operatorul ei apăru în sfârşit, gata pentru misiunea de dimineaţă. Curiozitatea lui crescu odată cu tăcerea bruscă ce se lăsă între cei doi. Ştia să descopere acea căldură şi prietenie care apare între două fiinţe. Dar nu puse nici o întrebare şi urcă repede în spate.

Sergentul o ajută să urce în carlingă şi apoi aşteptă pe pământ în timp ce motorul se încălzea. Rămăsese încă acolo, privindu-i şi după ce aparatul A-24 se îndrepta spre pistă.

Capitolul XXI

Hamilton Steele stătea lângă telefon, incapabil să-şi reţină plăcerea provocată de vocea care se auzea în receptor.

– Sunt încântat să te aud. Ce faci?

– Bine. Distanţa mare înăbuşea vocea lui Eden. Dragă Ham! Aş vrea să-ţi cer o favoare.

– Nici n-am crezut că ai sunat doar pentru că ţi-a fost dor de mine, spuse el cu un zâmbet uşor. Trebuie doar să ceri, Eden. Ştii asta.

– E vorba de cabana de la munte. Mi-ai spus că o pot folosi oricând doresc. Ce zici de weekend-ul ăsta? Vocea ei îi aduse vie în minte, imaginea ei. Eden era o femeie plină de pasiune şi de viaţă. Temperamentul ei era întotdeauna prezent, puterea de viaţă radiind din toată fiinţa ei.

– Ne-am gândit să uităm puţin de război câteva zile.

– O să-l sun pe îngrijitor, mâine dimineaţă, ca s-o pregătească, o asigură, şi se lăsă iar pe scaun. De fapt, dacă stau şi mă gândesc, aş putea să vin şi eu.

Se lăsă o clipă de tăcere la celălalt capăt al liniei, urmată apoi de un oarecare râs forţat.

— Nu, Ham, te rog. Nu vreau să par neajutorată. Dar Hamilton recunoscu o urmă de îndoială.

— Ah... Oftă lung, ca şi altădată când mai trecuse prin aşa ceva. Credeam că această călătorie aţi plănuit-o tu şi cu prietenele tale de zbor. Dar evident, că însoţitorul tău nu poate fi decât un bărbat. Pot să-l numesc „prietenul tău"? E şi el pilot?

— Bubba este mecanic, repară avioane.

— Bubba, repetă el cu neîncredere.

— Ham, scumpule, te porţi ca un snob. Nu vroia să-l audă bătându-şi joc de iubitul ei.

Dar Hamilton înţelesese mai mult decât credea ea. Vocea ei avea o mică inflexiune posesivă atunci când îi rostea numele. Era prea familiar tonul acela, aşa că respiră zgomotos de parcă ar fi izbucnit în râs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Sunt aproape tentat să îmi pun în joc toţi banii şi să-mi cumpăr o mică fermă în Pennsylvania, declară el.

— Tu? Fermier? Eden izbucni în râs imaginându-şi-l pe Hamilton Steele îmbrăcat în costumul lui clasic, cu vestă, ocupându-se de fermă. Pentru Dumnezeu, de ce ţi-ai dori aşa ceva?

— Se pare că... în mod invariabil tu te îndrăgosteşti de conţi faliţi sau de oameni de rând. Vocea lui batjocoritoare era blândă, dar ochii — şi ea nu putea vedea asta — îi erau plini de tristeţe.

— Mi-e teamă că e o caracteristică fatală a firii mele, admise ea şi închise telefonul, în timp ce-şi scotea o ţigară Lucky Strike Greens. Şi încetează cu tonul ăsta care mă face să cred că întotdeauna găsesc doar tipi rataţi! Bubba este altfel. (Dar era mai bine să nu discute asta cu el). Cum e la New York?

— S-a făcut frig.

— Am primit o scrisoare de la Cappy. A dus un colonel în New England săptămâna trecută. Spunea că anul ăsta toamna şi-a adus o paletă de culori superbă.

— Chiar aşa e.

Conversaţia continuă pe acelaşi ton fals indiferent câteva minute. Apoi, Eden îi reaminti că-i va folosi cabana în weekend-ul următor, iar Hamilton îi spuse de unde să ia cheile.

❀

Gerul de noiembrie, îngheţase aerul matinal cu răsuflarea lui rece. Îmbrăcată în ceea ce devenise pentru Cappy haină obişnuită, uniforma kaki improvizată, cu pantaloni de gabardină, cămaşă albă şi o jachetă de zbor, ridică fermoarul puţin mai sus şi ieşi din clădirea administrativă de la Bolling Field pentru a ajunge la un DC-3 aflat pe rampă, varianta de pasageri a avionului militar cargo C-47.

— Câţi pasageri avem în dimineaţa asta? îşi întrebă copilotul, un bărbat de douăzeci de ani, care încă nu se putuse obişnui cu gândul că era sub comanda unei femei.

— Zece. Se uită la ordinul de zbor. Un colonel conduce grupul. Se numeşte Hayward, ca şi dumneavoastră. În voce îi apăru o intonaţie întrebătoare pe când îi arunca o privire cercetătoare. Pe cuvânt!

Se forţă să-şi ascundă surpriza, în timp ce-şi dorea să se fi uitat mai întâi pe ordinul de zbor. Pur şi simplu nu-şi putuse închipui că tatăl ei va fi printre pasagerii acestui zbor către fabrica de modificări ale avioanelor din Evansville-Indiana.

— O să fac verificarea la sol, se oferi, copilotul, locotenentul Franklin.

Insistența de a-și face singură verificarea dinaintea zborului îi muri pe buze. Putea să-și audă deja bătăile pulsului în urechi, în timp ce-l privea pe locotenent-colonelul Robert Hayward coborând din vehiculul militar care se oprise la linia de zbor. Nu-l mai văzuse din ziua aceea când, cu zece luni în urmă, plecase din casa lor din Georgetown.

— Foarte bine. Îi acordă permisiunea copilotului de a-și începe verificarea.

Învățase un singur lucru de când fusese trimisă aici și pilotase multe avioane și anume că i se observa fiecare mișcare și felul în care își îndeplinea misiunea încredințată. De fiecare dată când se așeza pe scaunul pilotului, avea senzația că trebuia să dovedească încă o dată ce era în stare, oricărui ofițer convins că o femeie nu poate să piloteze un avion.

Cappy se îndoia că avusese de dat un test mai greu decât cel pe care urma să-l aibă acum, cu tatăl ei la bord. Îl privi apropiindu-se în jacheta lui cafenie și pantaloni la fel, cu cascheta de ofițer așezată regulamentar pe cap, cu o precizie militărească. Când se apropie mai mult, acea ținută rigidă și familiară în același timp, chipul pe care-l știa dintotdeauna, îi aduse un zâmbet pe buze. Dar observă și răceala din ținuta lui, iar zâmbetul nu trecu de începutul timid în care se încumetase.

— Mi s-a spus că vei fi pilotul nostru. Nici o felicitare, sau vreun semn de recunoaștere din partea lui.

— Da, sir, Cappy îl urmă, privind împrejur pentru a-l escorta pe el și grupul lui. Locotenentul Franklin tocmai termină de făcut verificarea. Dacă aveți vreun

bagaj pe care doriți să-l luați, o să se ocupe el. Deveni deodată preocupată intrându-şi în rol cu uşurință, conştientă încă de figura lui familiară mergând alături de ea. Buletinul meteo indică timp bun pe tot parcursul drumului.

– Bun.

Mai departe, timpul se scurse cu îndeletnicirile obişnuite presupuse de îmbarcarea tuturor. Cappy se aşează pe locul pilotului, gata să înceapă verificarea dinaintea decolării, când tatăl ei intră în cabină.

– Sir? Aşteptă ca el să-şi explice prezența acolo cu o urmă de iritare în ochii albaştri ca porțelanul chinezesc.

El îl bătu pe copilot pe umăr şi îi făcu semn să se ridice.

– Am să stau eu aici. Poți să te duci în spate şi să-ți iei o cafea.

Nici un locotenent întreg la minte nu stă la discuție cu un locotenent-colonel. Franklin era nemulțumit, dar se supuse ordinului. În drum, îi aruncă lui Cappy o privire prin care o învinovăța de schimbarea survenită.

Nu era nici o îndoială că ea era cauza. Îşi dorea ca tatăl ei să fi venit în cabină în amintirea vremurilor trecute şi a tuturor orelor în care zburaseră împreună, dar avea bănuiala că acum era vorba de o lipsă de încredere în îndemânarea ei de a pilota aparatul cu două motoare.

După ce locotenent-colonelul Hayward se aşează pe locul din dreapta, Cappy se asigură că avea hărțile şi instrumentele în regulă, apoi îi dădu raportul să-l studieze. Sunetul sec al vocii lui şi faptul că formau o echipă implicată în pilotarea avionului, o făcu să simtă din nou nostalgia trecutului.

Fără să-şi dea seama, întrebă:

— Gata, tată? înainte de a accelera către pista de decolare.

— Fără familiarisme, WASP Hayward, îi replică el scurt.

— Am înţeles, sir. Rămase tăcută ca să n-o mai ia gura pe dinainte.

După decolare, Cappy execută o întoarcere pentru a pune aparatul pe direcţia spre Wright Field în Dayton, unde trebuiau să realimenteze. Când atinseră altitudinea dorită, direcţionă aparatul DC-3 drept înainte pentru zbor. Pe cer erau puţini nori şi aceia răspândiţi. Dedesubt, culorile toamnei pictau spinările Munţilor Apalaşi cu umbre aurii şi portocalii.

Privind pe fereastra de lângă ea, admiră dealurile învăluite în razele roşietice ale soarelui şi petecele de pământ neregulate ale formelor, tăiate în lungul văilor, de orăşele miniere şi de talazurile negre de cărbune. Nu făcu nici un comentariu despre frumuseţea peisajului de sub ei. Oricui altcuiva în afară de tatăl ei, Cappy i-ar fi atras atenţia, dar tăcerea lui încordată nu o invita la nici o încercare de conversaţie. Avea senzaţia că va avea de înfruntat un zbor lung.

— Nu mă întrebi ce face mama ta? o întrebă.

— Ce face? se execută Cappy. Bănuiesc că este foarte activă acum cu comitetul ei de binefacere.

— Poate că dacă ai suna măcar o dată, ai afla singură.

— Dar îi dau telefon, i-o întoarse ea puţin cam mânioasă. Probabil însă, că nu-ţi spune.

— Am auzit că te-ai dus la câteva petreceri la Hill cu Mitch Ryan. E ceva serios între voi?

— Nu.

Conversația se rarefie de tot după această scurtă încercare. Următoarele ore le petrecură în tăcere, ocupându-și timpul cu urmărirea comenzilor.

Pregătindu-se să intre în traficul de la Wright Field, Cappy chemă turnul de control pentru a primi instrucțiuni de aterizare. Când nu primi nici un răspuns, încercă din nou — cu același rezultat. După ce verifică frecvența și funcționarea aparatului, chemă din nou. Deja în mintea ei, începuse să creadă că aparatul radio era defect.

La cea de-a patra încercare, se auzi vocea operatorului de control al traficului aerian.

— Vreți să ieșiți din zonă, lady? Baza asta este doar pentru personalul militar și urmează să sosească în orice clipă o asemenea delegație.

— Este un zbor militar, replică ea. Locotenent-colonelul Hayward și echipa lui sunt pasageri. Aș vrea să-mi dați instrucțiuni pentru aterizare, vă rog. Vocea ei uimită cerea un răspuns. Știa totul despre instrucțiunile militare.

— Da, sigur, și eu am aici în turn cu mine echipa lui Ike*, veni replica batjocoritoare. Ascultă, domnișorico...

Tatăl ei interveni în discuție.

— Turnul de control, aici locotenent-colonelul Hayward. Îți recomand să iei în considerare cererea pilotului meu.

— Da, sir! Surpriza din vocea bărbatului era evidentă.

După ce-i dădu lui Cappy datele — direcția și viteza vântului, numărul pistei de aterizare, poziția barometrului și instrucțiunile de aterizare, tăcu. Toată

* Ike — Nume familiar acordat președintelui Eisenhower.

atenția îi era îndreptată spre trafic și înscrierea ei pentru aterizare. Odată ajunsă pe pământ, se îndreptă către linia de zbor. Replica tatălui ei încă îi mai răsuna în minte, cuvintele „pilotul meu" revenindu-i ca un ecou al cărui sunet creștea cu mândrie. O liniștea.

— Mulțumesc, îi spuse ea.

— Pentru ce? Începuse să citească lista din mână.

Cappy închise întâi toate butoanele și făcu verificările de rutină. Printre toate astea, reuși să răspundă.

— Pentru că l-ai pus la punct.

— Da' ce te așteptai să fac? Femeile nu au ce căuta în avioanele militare. Era o veche prejudecată, care nu se schimbase de-a lungul anului care trecuse.

Cappy strânse din dinți și nu mai spuse nimic, stăpânindu-și cu greu dezamăgirea. Tatăl ei era un militar încăpățânat ca un catâr. Fusese o prostie să creadă că părerea lui se schimbase, că măcar un pic gândea altfel decât altădată.

De îndată ce aparatul fu alimentat cu benzină, decolară. De data asta, scaunul copilotului era ocupat de locotenentul Franklin, iar tatăl ei se afla alături de ceilalți din grupul său, pe locurile din spate, sigur acum de competența ei în pilotarea avionului. Franklin păstră liniștea tot timpul drumului. Cappy se trezi că i se face dor de tăcerea tatălui său.

După se sosiră la fabrica de avioane de la Evansville, Cappy și copilotul ei fură conduși la masă de unul din managerii fabricii. Tatăl ei și grupul de ofițeri care îl însoțea plecară împreună cu unul din acționarii companiei.

În acea după-amiază, făcură un mic tur prin împrejurimi. O mare parte din muncitori erau femei, observă Cappy. Făceau orice, de la munci mai ușoare, până la asamblarea pieselor. Le privi cu un fel de înțelegere. Toate îndeplineau treburi de mare finețe, în domenii care fuseseră privite ca strict masculine — și le făceau la fel de bine. Războiul făcuse să cadă multe bariere, care fuseseră întotdeauna ridicate între sexe. Când se auzi semnalul pauzei de masă o femeie tânără, cam de vârsta lui Cappy, își termină treaba. Înainte să-și dea jos salopeta pe care o purta, Cappy o întrebă ceva despre munca pe care o făcea. Femeia o privi și răspunse:

— Am nevoie de bani. Nu pot să trăiesc doar cu alocația pe care o primesc de la Ernie. E doar un simplu soldat în armată, îi explică ea, și apoi oftă obosită. O să fiu bucuroasă când o să se întoarcă acasă și n-o să mai fie nevoie să muncesc.

— Da, așa era. Poate că dacă n-ar fi făcut ceea ce-i plăcea, și ea ar fi gândit la fel.

Subiectul părea să nu-l intereseze pe copilotul ei, căci privea în jur cu evidentă plictiseală. Deodată, se lumină la față.

— Hei! Ia te uită! Izbucnirea lui entuziasmată îi atrase atenția.

Un avion mare și urât, cu o elice imensă cu patru palete atașată unui motor uriaș, fusese adus în hangar. Era un puternic Thunderbolt P-47, un avion de vânătoare care avea porecla „Micul Prieten" — asemănător Fortăreței Zburătoare.

— Ce n-aș da să fiu în carlinga lui! declară locotenentul.

— Și eu, fu ea de acord.

Privirea lui era sceptică.

— Avionul ăsta e o forță. Nimeni n-o să lase niciodată o femeie să-l piloteze.

Cappy nu-l contrazise, dar se întrebă ce-ar fi spus tânărul ei copilot dacă ar fi aflat că armata le învăța deja pe femei să piloteze bombardierele B-17? Era cu siguranță mult mai puternic decât avionul de vânătoare P-47.

Târziu, fură conduși la hotelul unde erau cazați peste noapte. În scurtul timp de când primise această însărcinare, Cappy constatase că însoțirea ofițerilor militari de-a lungul țării însemna și folosirea celor mai bune hoteluri sau restaurante. Călătoria de la Evansville nu făcea excepție. Dar cina din acea seară deveni de-a dreptul imposibilă, cu tatăl ei privind-o de la o altă masă, în fiecare clipă în care un bărbat se apropia de scaunul ei.

❀

— După toate astea, mai bine mâncam în cameră, se plânse ea lui Mitch, retrăind experiența din urmă cu două zile. Știu că tata se aștepta să fiu acostată în orice clipă... o femeie singură într-un local... Evident!

— E o concepție obișnuită.

Peste murmurul zgomotos al discuțiilor din bar se auzea muzica discretă a unui pian. Pianista nu era mai bună ca altădată, dar cu părul ei platinat și figura frumoasă, nu avea nevoie decât de un talent mediocru. Cappy își îndreptă din nou atenția spre masă și scoase o țigară din pachetul pe jumătate gol. Mitch îi oferi imediat un foc și ea se aplecă spre flacăra chibritului.

— M-am gândit... se opri să dea afară fumul, apoi clătină din cap. Dar n-are importanță...

— Ce te-ai gândit? Privirea lui caldă din ochii întunecați era plină de interes și admirație. Cappy trăise acel sentiment de plăcere, pe care privirile lui pline de adorație le evocau în ea, așa că se uită în altă parte înainte să o prindă în mreje:

— M-am gândit că odată ce și-a dat seama de competența mea ca pilot, va renunța la prejudecățile alea stupide despre locul unei femei. Când a intervenit în discuția cu turnul de control, nu cerea respect pentru mine sau pentru ceea ce făceam; o făcea pentru fiica lui. Zborul acela nu i-a dovedit nimic. Dacă ar fi după el, mâine mi-ar interzice să zbor. Era nerăbdătoare și plină de resentimente, în vreme ce gânduri triste îi întunecau suprafața albastră a ochilor. E un om imposibil.

— Te iubește, insistă Mitch.

— Da; ei bine, are un mod foarte original de a o arăta. Pentru ea, dragostea nu însemna proprietatea asupra cuiva. Trebuia să fie înțelegerea și aprecierea personalității celuilalt, nu o încercare de a o înăbuși.

— O face, dar în felul lui, repetă Mitch calm. Întotdeauna când mă întâlnesc cu el, întreabă de tine.

O emoționară spusele lui, dar răspunse:

— Tot nu e de acord cu ceea ce fac, așa că nu încerca să mă convingi de contrariu.

— Nici nu încerc. Dar tu îl iubești.

— E tatăl meu. Era mai mult o explicație decât un răspuns.

— Hai să dansăm! Mitch își strecură mâna pe sub degetele ei și i le strânse cu putere.

Să danseze era mai bine decât să discute. Își stinse țigara înainte de a se îndrepta spre ringul de dans. Pianista începu să cânte și Cappy recunoscu

un hit al lui Frank Sinatra „N-am să mai zâmbesc niciodată".

Alte cupluri se mișcau lent pe podea, în timp ce ea se abandonă în brațele lui. Ținând-o protector de umeri, o strânse cu putere lângă el. Ochii ei îi veneau în dreptul buzelor, și îi simți aroma discretă a loțiunii de pe piele. Simți apăsarea trupului lui de al ei, în timp ce se mișcau în ritmul lent al cântecului.

— Tatăl tău e un om orgolios, Cappy. Mitch reluă conversația din locul în care o întrerupseseră. Tot ce are mai de preț este armata și familia...

— În aceeași ordine, îl întrerupse ea.

Un zâmbet mic îi flutură pe buze, dar el continuă ca și cum nu ar fi auzit-o.

— Cred că orice bărbat își dorește un fiu, pe cineva care să ducă mai departe numele și tradiția. Eu cred că tatăl tău regretă că nu are un fiu, deși nu ar recunoaște asta niciodată, pentru că nu vrea s-o rănească pe mama ta. Dar din cauză că regretă atât de mult acest lucru, probabil că nu vrea să faci ceea ce ar fi putut realiza fiul pe care nu-l are. Conștient sau nu, nu vrea să aștepte de la tine lucruri pe care le-ar fi așteptat de la fiul lui. Comportarea lui față de tine este atât de rigidă, pentru că un bărbat vrea ca fiica lui să fie un anume fel de femeie.

Raționamentul lui era bun, dar ea avea de înfruntat încăpățânarea tatălui ei.

— Pretinde aceeași supunere din partea familiei, pe care o găsește în armată, replică Cappy sec. Nu-l interesează absolut deloc ceea ce vreau eu.

— Și ce vrei tu, Cap? Capul lui se aplecase spre ea, interesul adâncindu-i expresia feței, în timp ce încerca să-i ghicească dorințele.

– Vreau o casă a mea și prietenii pe care să mi-i aleg eu. Vreau să zbor. Își auzea tremurul vocii și se opri înainte ca să se facă simțită disperarea.

– Astea sunt lucruri destul de ușor de obținut. Mitch se dădu puțin pe spate pentru a o privi, nu prea sigur de ceea ce putea să gândească ea, dar neașteptându-se totuși la o replică atât de firească.

– Chiar așa? întrebă cu o urmă de ironie în privire.

– Privește în jur și spune-mi ce vezi? Soldați, oameni de afaceri, senatori din Vestul Mijlociu. Și multă nesiguranță. Nimic nu e permanent. Totul e trecător.

O clipă, nu spuse nimic în timp ce o apropia mai mult de el, până când bărbia lui se odihni pe părul ei mătăsos și întunecat și îi respiră parfumul ce se degaja din el. În cele din urmă, el începuse să înțeleagă ce o ținea departe de oricine și orice.

– Așa e războiul... murmură el.

Iar Cappy nu-l contrazise.

❀

Mașina galbenă urca muntele împădurit.

Frunzele căzute alcătuiau un adevărat covor ce acoperea pământul, formând ascunzători pentru veverițele ce puteau să-și facă vizuina de iarnă. Când mașina trecu peste acest covor, viteza ridică mai întâi un vârtej sălbatic de praf și frunze moarte care se liniști apoi, lăsându-le să plutească lin înapoi pe pământ – cu niște zgomote abia auzite și în cele din urmă transformându-se în șoapte tăcute.

Printre copaci se zări o dungă subțire din cerul albastru, acolo unde se ridica cabana bine adăpostită de copaci. De culoare cafeniu închis, clădirea avea două etaje și mansardă, înconjurată de o

galerie cu vederea spre Munții Carolinei, învăluiți în ceață în acea după-amiază de noiembrie.

La capătul drumului se afla cabana. Bubba încetini mașina, se opri în fața ei și privi clădirea masivă încruntându-se. Eden era ocupată cu geanta și cu eșarfa de mătase care îi acoperise părul protejându-i-l de vântul tăios.

— Parcă ai spus că vom sta într-o cabană, spuse Bubba, simțindu-se stânjenit. Dar una de mărimea asta n-am văzut nicăieri — nici măcar în Texas, unde totul este imens.

Eden râse și coborî din mașină.

— Haide...

— Vorbești serios? Aici este? Bubba o urmă neîncrezător, oprindu-se să ia bagajele.

— Lasă-le. O să le aducă Haines. Îl luă de braț și porniră către treptele de la intrare.

— Haines? E prietenul tău? o privi Bubba.

— Este îngrijitorul. Ușa se deschise înainte ca ei să ajungă la ea și fură întâmpinați de o femeie înaltă cu părul cenușiu și cu un zâmbet bun pe față.

— Bună, Ida Mae, o salută Eden, familiar, și trecu mai departe, fără să se obosească să-l prezinte pe Bubba.

Pereții interiori erau alcătuiți din aceiași bușteni cafenii ca și pe dinafară, dar livingul spațios cu șemineul masiv de piatră și podeaua din lemn acoperită cu piei de animale sălbatice, lumina încăperea. Tavanul înalt era și el traversat de bârne din lemn, cu lămpi rustice suspendate pentru a lumina totul în jur.

Femeia cu chip blând pregătise băutura pe măsuța cu rotile și dispăruse discret. Bubba stătu lângă Eden în timp ce ea turna în pahare.

– Cine era? întrebă în şoaptă Bubba.

– Ida Mae? Bucătăreasa. Eden îi dădu paharul apoi ciocni cu el, într-un toast fără vorbe, amândoi ascultând sunetul delicat al cristalului fin.

O privi, cu ochii aceia luminoşi, care-i răscoleau simţurile. Şi în acelaşi timp, Eden sorbi din scotch-ul ei cu gheaţă, după care îi mângâie gura cu buzele pentru a-i simţi gustul de whisky.

Cu degetele arzând, îl duse către canapeaua Chesterfield aşezată în faţa şemineului de piatră. Îl împinse pe pernele moi şi se aşeză şi ea. Se arcui pe după trupul lui la fel ca o pisică roşcată. Marginea fustei se ridicase puţin, dezvelindu-i genunchii îmbrăcaţi în ciorapi de mătase.

– Ceva îmi spune – Bubba o privi şi o luă de umeri apropiindu-şi-o mai tare – că weekend-ul ăsta nu va fi chiar aşa cum m-am gândit eu.

Zâmbetul ei îl incita.

– Sper că nu te aşteptai să stau în bucătărie.

– Nu prea m-am gândit la mâncare, admise el.

– Nu? Îşi plimba în joacă degetele, ca într-o mângâiere uşoară, peste puloverul din lână albă, ce-i acoperea pieptul, până sub bărbie. Dar la ce te-ai gândit?

– Tu şi cu mine, plimbându-ne prin pădure sau stând în faţa unui foc, doar noi doi, replică Bubba dregându-şi vocea.

– Pădurea e afară, iar buştenii din cămin au nevoie doar de un chibrit. Era mai preocupată de buzele lui şi de ce îi puteau ele oferi.

Uşa se deschise şi intră un bărbat bine făcut, aducându-le bagajele. Nu privi deloc în direcţia lor, în timp ce se îndrepta spre scara interioară, ca şi

când habar n-ar fi avut de existența cuplului din apropiere.

— Nu suntem doar noi doi. Îngrijitorul reprezenta diferența dintre imaginea lui Bubba și realitatea găsită. Și asta nu e chiar o cabană mică, în pădure.

— Dar suntem împreună... cu tot confortul pe care ni-l poate oferi o casă, îi aminti Eden.

— Poate casa ta... dar nu a mea, o corectă el. Sunt obișnuit să fac totul singur.

— Și ce este acel ceva pe care-l faci atât de bine? îl întrebă cu fața ridicată provocator, ca o invitație.

Se auzi un geamăt dinspre el, când o prinse de mijloc și încerca să scape de pahar, pe care-l așeză în cele din urmă pe o masă. Gura lui se lipi apoi de buzele ei, stăruitoare și plină de dorință. Ea își băgă degetele în părul lui moale, simțindu-i pielea sub unghii. Apăsarea fermă a sărutării lui era prea dornică, transmițându-i tot ceea ce vorbele nu puteau cuprinde. Se desprinse ușor, sărutându-i încă buzele și neputându-se dezlipi.

— Ești „Eden"* pentru mine. Respiră adânc, privind-o lung și cu vocea tremurându-i. Paradisul pe pământ. Ești soarele meu, la focul căruia mă încălzesc... și întunericul nopții care îmi descoperă toate bogățiile. Dumnezeule, cât de mult te iubesc! Buzele lui erau din nou lipite de ale ei.

Sunetul pașilor pe podea îl făcu pe Bubba să ridice capul repede. Covorul de pe scări înăbușise zgomotul pașilor îngrijitorului, când coborâse și traversase holul spre ușă. Bubba se dădu la o parte

* Joc de cuvinte prin care Eden = Paradis, dar Eden era și prenumele tinerei van Valkenburg.

trecându-şi o mână nesigură prin păr. Eden nu-şi putea stăpâni râsul din cauza stânjenelii lui.

— O să te obişnuieşti cu ei. Nici n-o să-ţi mai dai seama că sunt în cameră.

Dar Bubba nu se obişnui deloc cu venirile şi plecările lor tăcute. Când Ida Mae le aduse micul dejun a doua zi dimineaţa, nici nu clipi când îl văzu, înfăşurat în cearceafurile din mătase. Eden îl tachină mult timp după aceea, până când el găsi o cale să o facă să tacă.

Împotriva voinţei, o lăsă să conducă tot drumul înapoi la bază, trecând amândoi porţile în loc să-l lase în oraş, să se întoarcă cu vreun camion militar. Dar Eden era complet nepăsătoare în legătură cu orice problemă s-ar fi creat dacă ar fi fost văzută cu el, sigură că se va descurca. Şi aşa se şi întâmplă, când fu chemată la maiorul Stevenson.

— Mi s-a spus că aţi fost văzută cu un soldat, începu acuzator în spatele biroului ca să nu se observe cât era de scund faţă de ea. Vreau să-mi spuneţi numele sergentului care era cu dumneavoastră.

— Sir, de fapt, nu eram cu nimeni, dacă pot spune aşa. Eden era foarte sigură pe ea, folosindu-se de acea superioritate rece care îngheţa pe oricine, interzicându-i să-i pună la îndoială vorbele. Mă întorceam la bază şi l-am văzut pe sergentul Jackson aşteptând pe şosea, aşa că m-am oprit să-l iau.

— Sergentul Jackson? Sprânceana lui ridicată cerea lămuriri asupra bărbatului.

— E mecanicul care a verificat câteva din avioanele pe care le-am pilotat.

— Deci recunoaşteţi că aţi fost cu el?

— Am fost cu el, încuviință. Câteodată conduc eu, cu șoferul familiei lângă mine. Nu m-am gândit însă niciodată că sunt cu *cineva,* dar presupun că se poate spune și așa.

— Înțeleg, murmură el.

❀

După aceea, Eden râse povestindu-i lui Mary Lynn toată istoria.

— Când i-am reamintit că sunt pilot și sergentul Jackson era un biet mecanic, era așa de nesigur, încât am crezut că o să i se facă rău. Poți să-ți închipui ce dezamăgit a fost că întâlnirea noastră a fost atât de nevinovată. Dar Mary Lynn nu râse, ceea ce o făcu pe Eden să adauge:

— Am crezut că este amuzant. Maiorul e așa de snob...

— Da. Mary Lynn abia zâmbi la remarca ei. Mi-am amintit de Rachel. Toți știau că se întâlnise cu un soldat. Căută în jachetă și scoase un plic venit de peste ocean. E pentru tine. De la soldatul lui Rachel.

După o mică ezitare, Eden îl deschise și citi cele câteva rânduri de la Zach Jordan. Îi mulțumea pentru cuvintele de simpatie pe care i le spusese după serviciul religios ținut pentru Rachel.

— E în Italia, spuse ea...

Capitolul XXII

— Am respins cererile voastre de transfer. Hârtiile fură împinse peste birou către cele două femei care stăteau de partea cealaltă.

— O să le facem din nou, rămase Eden pe poziție, fără să dea înapoi cu un pas.

— N-o să ajute la nimic. Jacqueline Cochran se ridică de pe scaun şi ocoli biroul spre cei doi piloți răzvrătiți. Nu tolera opoziția.

— Pur şi simplu o să le resping iar!

— Atunci îmi dau demisia, răspunse Eden.

— N-o voi semna! Ochii negri ai comandantei sclipiră. Nu vă dați seama că acțiunea voastră poate pune în pericol programele viitoare pentru femeile piloți? argumentă fermă. Orice eşec suferit de oricare din voi, va fi în detrimentul tuturor. Nu pot fi de acord ca două din voi să abandoneze ceea ce au acceptat celelalte. Poate că nu sunt cele mai bune condiții, dar e război. Piloții de aici îndeplinesc o funcție vitală.

— Nu mă interesează toate acestea, i-o tăie Eden, fără să-i dea timp lui Mary Lynn să spună ceva. Iar condițiile nu s-au îmbunătățit deloc. Tot avioane bune de aruncat pilotăm. Nu s-au mai întâmplat alte accidente pentru că în sfârşit am devenit mai inteli-

gente şi acum ne bazăm mai mult pe noi, decât să depindem de cei care ne comandă.

Când fusese întreruptă, Jacqueline Cochran se întorsese mânioasă şi rece.

– Ca superior...

– Dumneavoastră sunteţi în serviciul activ, domnişoară Cochran, dar nu sunteţi superiorul meu, o corectă Eden.

Mary Lynn era o spectatoare tăcută la tot acest schimb de cuvinte, urmărind înfruntarea dintre cele două puternice personalităţi. Firea ei era liniştită, dar nu mai puţin fermă.

Înţeleaptă, Jacqueline Cochran nu continuă replica anterioară.

– Hotărârea mea rămâne neschimbată; cererile voastre de transfer sunt respinse. Dacă într-o lună, nu vă schimbaţi părerea, o să discutăm atunci.

– Nu, domnişoară Cochran. Eden nu era impresionată de oferta aceea ambiguă. Nu discutăm nimic. Sau primesc transferul sau demisionez. Nu contează dacă sunteţi sau nu de acord. Ce-o să faceţi când o să părăsesc baza? O să mă arestaţi? Ar fi o publicitate cam neplăcută – şi credeţi-mă – o să vă fac o scenă.

– Asta sună ca o ameninţare.

Mary Lynn spuse:

– Plecarea noastră nu are cum să afecteze experimentul de aici. Am dovedit că putem zbura în misiuni de acest fel. Dosarul nostru e excelent. Nici o armată din lume nu se aşteaptă ca un soldat să rămână în linia întâi tot războiul, domnişoară Cochran. Cererea noastră de transfer nu este neobişnuită în condiţiile actuale.

— Ăsta este un argument solid, încuviinţă directoarea femeilor pilot.

— Asta înseamnă că ne veţi aproba cererile? ceru Eden un răspuns definitiv.

— O să încerc să văd ce pot aranja. O să vă dau de ştire. Se întorsese în spatele biroului, dându-le liber.

Eden rămase în picioare, dar nu plecă.

— Când?

Jacqueline Cochran replică cu o urmă de nerăbdare şi în acelaşi timp de admiraţie crescândă.

— Într-o săptămână.

Plecară din birou, fără să se oprească până ce ieşiră afară din clădirea administrativă. Aerul Carolinei în acea zi de decembrie era rece şi îngheţat, iar cerul de deasupra gri şi încărcat. Îşi încheiară jachetele, cuprinse de un tremur.

— Ce crezi? întrebă Mary Lynn.

— N-are de ales, replică Eden liniştită. O să obţinem transferul la divizie.

❀

Eden o luă prin iarba uscată, folosind o scurtătură către barăci, cu cizmele pline de noroi.

Pătrunse înăuntru şi strigă către Mary Lynn:

— Poşta!

Cu respiraţia tăiată şi abia stăpânindu-şi emoţia, Mary Lynn se ridică întrerupându-se din scrierea unei scrisori de Crăciun.

— Deschide-o pe asta mai întâi. Eden îi arătă un plic oficial şi privi cu ochii strălucitori la Mary Lynn care desfăcea scrisoarea.

— Noi ordine, aşa-i? ghici ea.

La prima privire, Mary Lynn încuviință în timp ce citea mai departe.

— Da.

— A venit şi a mea! Triumful îi aduse sclipiri în ochii închişi, căprui.

— Poți să-ți dorești un cadou de Crăciun mai frumos decât ăsta? Nu aşteptă răspunsul. Unde te trimit?

— La Grupul Șase de Transport, în Long Beach, California.

— Şi pe mine la fel, spuse Eden puțin surprinsă, şi se aşează pe pat. I se citea satisfacția pe toată fața. Abia aştept să mă bucur de soarele californian. Cenuşiul ăsta veşnic de aici e deprimant.

Privirea lui Mary Lynn căzu pe un alt plic şi recunoscu scrisul familiar al lui Beau.

— E de la Beau, spuse ea, dându-i o explicație inutilă, în timp ce îl deschidea şi citea primele câteva rânduri. Îi citea întotdeauna scrisorile de mai multe ori.

— Ascultă. Începu să-i facă o recapitulare a primelor rânduri. Beau a fost într-un raid şi a pierdut două aparate. A fost forțat să aterizeze pe o bază a RAF. Şi ascultă acum: „Mi-au spus că norocul o părăsise pe biata fetiță şi că nu mai e bună decât pentru piese de schimb", citi ea. „M-am dus să-i arunc o ultimă privire. Câțiva piloți stăteau prin preajmă. Unul din ei s-a apropiat de mine şi a început să-mi vorbească. Reieşea că te cunoaşte". Mary Lynn se opri să-i spună lui Eden vestea surprinzătoare. Precis era Colin Fletcher! Îți închipui? El şi Beau o să petreacă împreună vacanța de Crăciun.

— Cel puțin n-o să fie singur! Oftă emoționată. Să vezi ce surpriză o să aibă Marty când o să-i scriu despre Colin!

Un sunet ca o încuviințare se auzi dinspre Eden; dar părea absentă și preocupată. Gluga îi căzuse pe spate. Ochii ei întunecați erau tulburați.

— S-a întâmplat ceva, Eden? o întrebă Mary Lynn deși roșcata nu fusese înclinată spre confidențe, după câte își amintea.

Un oftat greu îi scăpă de pe buze.

— În cele din urmă am obținut transferul care o să ne ducă de lângă avioanele astea, îngrozitoare și departe de vremea asta mizerabilă. Am așteptat asta luni de zile... și acum nu mai vreau să plec.

Eden se ridică brusc în picioare, furioasă și dezorientată în același timp.

— Nu vreau să-l părăsesc pe Bubba. Apoi îndreptă spre Mary Lynn o privire mândră:

— Sunt nebună după el!

❀

Alergă cu capul aplecat și umerii strânși în haina de ploaie. Ușile masive ale hangarului erau închise din cauza vremii și Eden deschise o ușă mică laterală, grăbindu-se înăuntru din ploaia măruntă și deasă.

Înăuntru se opri, împingându-și pe spate gluga și scrută întunericul.

Toate zgomotele se reverberau în clădirea imensă și goală — sunetul metalului căzut pe podea, vocile nepăsătoare ale bărbaților și sunetul sec al pașilor pe podea. Aerul umed și greu mirosea puternic a benzină, ulei de motor și vaselină de la avioanele aduse înăuntru pentru reparații.

În a doua parte a hangarului, Eden zări silueta înaltă şi deşirată a lui Bubba, cu sculele în mână, prea preocupat ca să o vadă. Se îndreptă imediat către el. Haina ei de ploaie făcea un zgomot slab în timp ce se mişca, dar era aproape în întregime înăbuşit de sunetul ud al ploii de afară.

Bubba nu o simţi apropiindu-se, cu toată atenţia concentrată asupra piesei din mână. În ultima clipă, sunetul paşilor ei îi atrase atenţia şi ochii lui miraţi se ridicară spre ea. Trăsăturile lui deschise şi inteligente se umplură de bucurie la vederea ei.

— Bună. O învălui cu căldura din ochi. Învăţaseră asta — să se atingă şi să se simtă prin cuvinte şi priviri, să facă dragoste în gând, în timp ce trebuiau să se abţină de la orice contact fizic real. Simţea în stomac grăuntele de dorinţă contractându-i muşchii.

— Bună. Privirea ei întunecată îi căută chipul, o clipă lungă.

— Am primit transferul.

Expresia lui blândă se întunecă brusc. Degetele lui pline de ulei se strânseră pe cric.

— Pleci? Tonul lui era calm, dar undeva înăuntrul lui se simţea că era în el un semnal profund de alarmă.

— Asta am vrut, îi aminti Eden şi îl privi căutând un semn din partea lui că ar fi insistat să rămână.

— Da, încuviinţă Bubba.

— Mă trimit la Long Beach,... în California. Altă pauză mecanică la banca de lucru şi Eden aşteptă până ce fu reluată treaba, înainte să continue.

— De ce nu te-ai transferat şi tu?

Bubba respiră adânc şi spuse.

— Comandantul meu mi-a dat de înţeles că nu va aproba un asemenea lucru. E nevoie de mine aici.

Făcu o pauză scurtă. Şi de altfel, mi s-a spus că dacă părăsesc baza, mă trimit în Pacific. Acolo unde se strică toate avioanele astea.

— Nu în Pacific! Gândul ăsta îi aduse fiori reci pe şira spinării. Japonezii mă sperie. Cu un gest nerăbdător scoase pachetul pe care îl ascunsese în haină şi i-l oferi lui Bubba. Dorea să-i amintească de mersul continuu al vieţii pe care războiul nu-l putea schimba.

— E cadoul de Crăciun. Nu ştiam când aş mai fi putut să ţi-l dau înainte de a pleca.

Sigur de sine, Bubba îşi smulse mănuşile din mâini, înainte de a lua pachetul de la ea, privind în jur, să vadă dacă îi urmărea cineva.

— Ce este? întrebă cu un zâmbet vag şi încurcat în colţul gurii. Încerca să răspundă cadoului primit printr-o glumă, dar nu reuşi.

— O pijama de mătase... de la Saks. Îi ghicise măsura, apoi îl rugase pe Ham să o cumpere din New York şi să i-o trimită. Ceruse mult timp, efort şi bani. Ochii ei închişi la culoare străluceau de plăcere, aşteptându-i privirea de surpriză şi încântare.

Sprâncenele lui se arcuiră înalt. Ca întotdeauna când se afla într-o situaţie neobişnuită, Bubba se retrăgea într-o atitudine şi o poză de copil.

— N-am mai purtat o pijama de când eram bebeluş, glumi el. Ce te aştepţi să fac cu ea?

— Erai aşa de stânjenit că nu aveai nimic pe tine, când Ida Mae a adus micul dejun, încât m-am gândit că ţi-ar folosi aşa ceva data viitoare, când o servitoare o să-ţi aducă micul dejun în pat, replică Eden, uşor încălzită de amintirea acelui weekend.

Trăsăturile lui zâmbitoare, deveniră serioase.

— Dar la mine acasă nu sunt servitori, Eden, îi aminti liniştit şi mândru.

Râzând, ea nu auzi nota aceea care nu fusese spusă cu voce tare.

— Dar la mine sunt.

❀

În ziua în care părăsiră Camp Devis, Eden luă un şofer şi un jeep militar să le ducă pe ea şi pe Mary Lynn la gară. Când trecură de barăcile infirmierelor, îi spuse şoferului să se oprească la linia de zbor. Nu-i dădu nici o explicaţie iar Mary Lynn nu avea nevoie. Înţelegea dorinţa lui Eden de a-l vedea pe Bubba, pentru ultima oară.

Când jeep-ul se îndreptă spre hangar, Bubba veni în întâmpinarea lor. Boneta de lucru era pusă invers, cu cozorocul la ceafă şi zâmbi când o văzu pe Eden. Cu mâinile pline de vaselină, le salută cu grijă.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? întrebă, conştient de prezenţa bărbatului din spatele volanului.

— Am venit să mai aruncăm o privire înainte de a pleca, îi răspunse Eden, zâmbind şi ea.

— Băieţii or să vă ducă dorul. N-o să mai fie la fel după ce plecaţi, spuse Bubba.

— Şi nouă o să ne fie dor de voi.

Greutatea despărţirii se simţea iar zâmbetele n-o puteau ascunde. Se priviră unul pe altul, cu dorinţă neascunsă, memorând detalii pentru singurătatea ce urma. Mary Lynn îi privea, înţelegând înfruntarea dintre dragoste şi simţul datoriei din fiecare.

În cele din urmă, Bubba fu cel care sparse tăcerea prelungită dintre ei şi întoarse capul într-o parte.

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi dacă nu vreţi să pierdeţi trenul. Se dădu la o parte din calea jeep-ului şi luă poziţia de drepţi.

– Zbor uşor!

– Ai grijă de tine, sergent, răspunse Mary Lynn în locul lui Eden, prea încremenită să spună ceva.

Salutul ei se transformă într-un gest plin de tandreţe, dar numai Mary Lynn observă. Cu excepţia sclipirii din ochi, ţinuta lui Eden era impecabilă. Când îi ordonă şoferului să pornească, cineva din hangar îl strigă pe Bubba. Ultima ei privire îl urmări în timp ce se îndrepta într-acolo. Eden nu se îndoia că vor fi împreună din nou, dar regreta despărţirea.

Din cauza vacanţei de Crăciun, trenurile erau mai aglomerate ca de obicei. Întotdeauna se produceau ciocniri între pasageri şi militari în vagoanele restaurant. N-avea importanţă cât de descurajante erau veştile din Italia şi Pacific, vacanţa era prezentă în tot trenul. Ca şi Mary Lynn, Eden evită să plece din compartiment, fiecare din ele apropiindu-se mai mult de cealaltă din cauza bărbaţilor cărora le duceau dorul.

Când trenul încetini la trecerea printr-un orăşel, Eden privi absentă pe fereastră. O maşină galbenă decapotabilă era oprită într-o intersecţie, luminată de un bec de pe stradă. O atinse pe Mary Lynn.

– Crezi că-i maşina mea? Trecură însă mai departe înainte ca Eden să fie sigură. Semăna cu ea, nu-i aşa? Şoferul e undeva în drum spre California, cu ea.

– N-ar fi frumos, s-o fi depăşit chiar acum? spuse Mary Lynn.

– Încă vreo câteva deplasări din astea şi o să am nevoie de o maşină nouă înainte să se termine războiul, glumi Eden, apoi se întoarse serioasă.

– Când vom începe să transportăm avioane, o să străbatem mai mulţi kilometri decât maşina ta. Mary

Lynn sorbi din băutura ei, un amestec uşor de sifon, sirop de tei şi zahăr.

— Asta aşa e, încuviinţă Eden.

❀

Când ajunseră în California, se prezentară la Comandamentul Grupului Şase de Transport din Long Beach. Noi ordine le aşteptau la sosire, care le trimiseră la Palm Springs, să urmeze şcoala ATC de vânătoare, unde urmau să înveţe să piloteze avioanele de luptă ale armatei.

Primele trei săptămâni de antrenament şi le petrecură pe locul din spate al carlingii avionului texan AT-6, aparatul cu care zburaseră atât de des în timpul cursurilor de la Sweetwater.

Carlinga din spate a aparatului le învăţă să simuleze condiţii de zbor speciale din cauza botului subţire al Thunderbolt-ului P-47. Antrenamentul era dur, dar trebuia să fie aşa. Nu era nici un loc în Thunderbolt pentru copilot, aşa că odată urcate în avionul de luptă erau singure.

Carlinga aparatului P-47 era chiar pe măsura lui Mary Lynn, măsurând cu indulgenţă trei pe trei. În acel spaţiu mic erau îngrămădite tot felul de instrumente de navigaţie şi comunicaţie, nelăsând prea mult loc pilotului. Dar Mary Lynn nu avea nevoie de prea mult.

Se urcă în cabină, cu umerii strânşi şi cu inima bătându-i nebuneşte. Trebuiau acţionate treisprezece butoane pentru a fi gata de zbor şi Mary Lynn le număra în gând. Cu mansa trasă înapoi, cu frânele blocate după prima pompă de benzină trimisă spre motor, apăsă starterul.

Un zumzet crescând veni din adâncul aparatului şi cele patru palete ale elicei începură să se rotească uşor şi apoi cu viteză din ce în ce mai mare. La fel şi pulsul ei. Zgomotul deveni şi mai greu în timp ce motorul Pratt & Whitney prinse putere şi făcu avionul să vibreze din adâncuri.

La sol, instructorul îi făcu semn, urându-i succes la primul ei zbor cu aparatul puternic. Privi aparatele încă odată — temperatura şi presiunea fiind în regulă — şi încercă să accelereze pentru a pleca de pe loc, cu o senzaţie de frică în adâncul stomacului.

La capătul pistei, Mary Lynn trase geamul carlingii şi îl încuie, chiar în spatele umărului ei.

— OK, trei patruzeci şi şapte, auzi în urechi vocea operatorului din turnul de control.

— Liber pentru decolare când eşti gata!

— Am înţeles. Mary Lynn apăsă butonul pentru a activa microfonul de lângă gât şi raportă că era gata. Era pe poziţie, dar botul ridicat al Thunderbolt-ului, nu o lăsa să vadă în lungul pistei.

Teoretic, avea toate cunoştinţele pentru a face o decolare.

Împinse încet cu mâna butoanele pentru a accelera, în timp ce puternica maşinărie începu să mugească înfundat.

Îşi luă picioarele de pe pedalele de frână şi continuă să împingă mai departe acceleraţia. Thunderbolt-ul păru să se catapulteze singur pe pistă, acceleraţia lui crescândă strivind-o pe Mary Lynn în scaun şi vibraţiile motorului zguduind carlinga.

Coborî botul aparatului şi ridică încet coada avionului.

Acceleră mai tare pentru a compensa din ambalarea puternică a motorului şi, ţinu avionul de luptă chiar pe linia de mijloc a pistei.

Îşi ţinea respiraţia, fără să-şi dea seama, în timp ce privea indicatorul vitezometrului. Acul indicator se opri la 85, apoi trecu la 90, în continuă creştere. Avionul răspundea la comenzi.

Încă o privire la vitezometru şi apoi Mary Lynn acceleră până ce acul se opri la 110 mile pe oră. Pământul dispăru în clipa în care se ridică în aer, fără să fi parcurs nici măcar jumătate din pistă, iar emoţia îi transformă calmul aparent în entuziasm.

Angajă avionul în urcare şi Thurnderbolt-ul străpunse norii, ca o sălbăticiune domesticită. Palm Springs rămăsese în urmă şi albastrul Mării Salton se reflecta pe cerul pustiu. Puse avionul pe direcţie, încântată de puterea lui şi de cât de uşor putea fi manevrat. Se întoarse cu părere de rău înapoi la bază.

În noaptea aceea, scrisorile către Beau şi Marty erau pline de experienţa acestui prim zbor solo. Părea o coincidenţă că, doi din cei mai importanţi oameni pentru ea pilotau bombardiere B-17, poreclite „Prietenul Mare" în timp ce ea zbura acum cu un Thunderbolt P-47 de vânătoare, numit de cineva „Prietenul Mic".

Când luna lor de antrenament luă sfârşit, Eden şi Mary Lynn se întoarseră la Grupa a Şasea de Transport din Long Beach şi începură să livreze aparatele rapide de vânătoare de-a lungul şi de-a latul ţării.

Capitolul XXIII

Ape verzi-albastre ca turcoazele înconjurau lanțul de insule din sudul Floridei ca niște trepte de piatră în Golful Mexic. Doar geamul de plexiglas al aparatului B-17 o despărțea pe Marty de apele albastre, ninse de spumă și de soarele arzător.

Cerul de februarie era limpede și nesfârșit, întinzându-se în nemărginirea mării și dincolo de ea. Deasupra lor, aparatul B-17, de culoarea măslinei verzi, se îndrepta spre casă, la Baza Militară Aeriană Buckingham, dincolo de Fort Myers, cu misiunea îndeplinită.

Prin botul transparent al Fortăreței Zburătoare Marty lăsă peisajul să-i împrăștie încordarea ce se instalase în timpul zborului. Copilotul ei preluă comenzile, în timp ce ea se bucură de o mică pauză. De aici până la bază, nu era altceva decât rutină.

— Nici nu-mi vine să cred că acum o lună eram înfofolită până în gât, în costumul de zbor, cu tricouri pe dedesubt, jachetă de piele și cizme, încercând să-mi păstrez căldura la douăzeci și patru de mii de picioare deasupra înghețatului Ohio.

Își sprijinea bărbia în palmă și vocea i se auzea profundă, în timp ce arunca o privire nepăsătoare

către ofițerul care se afla alături de ele în carlinga aparatului B-17.

— Știu ce vrei să spui, încuviință locotenentul cu păr arămiu. Era unul din nenumărații piloți în tranzit, care se aflau temporar la Buckingham, așteptându-și ordinele de îmbarcare sau făcând antrenamente pe bombardiere grele. Scott Daniels era pilot pe bombardiere, dar la zborul acesta lua parte doar pentru a observa împrejurimile și procedura. Lui Marty, venirea și plecarea constantă a piloților îi convenea de minune. Nu dorea să stabilească o relație de durată. Mai mult, nici nu era ușor cu atâția piloți căzuți în luptă peste ocean. Mortalitatea era mult mai ridicată printre aviatori decât în armata de uscat. Se distrase cu toți băieții, dar foarte puțini îi deveniseră intimi.

Îl studie pe locotenentul Scott Daniels cu coada ochiului, atrasă puternic de pielea lui albă și de nuanța roșiatică a părului lui castaniu. O privise de mai multe ori cu ochi întrebători, și cu un interes evident. Verigheta de aur de pe inelarul lui nu-i făcea nici un fel de probleme, câtă vreme nici el nu făcea caz. El se întoarse, o surprinse privindu-l și îi zâmbi cu o căldură cunoscută. O clipă mai târziu, privirea lui alunecă peste ea, privind undeva dedesubtul lor, în apele albastre.

— Ia uite! Veni mai aproape și arătă cu degetul o mică pată albă în marea verde-albăstruie. Nu e o barcă? Ce-o fi? Un vas de pescuit, poate?

— Probabil. Marty privi punctul alb, atât de mic de la înălțimea bombardierului.

Dar simțurile ei captau alte mesaje — apăsarea ușoară a trupului lui care se lipise de ea, căldura respirației care-i răvășea buclele scurte ale părului și parfumul vag al pielii pe care-l împrăștia în jur. Era

foarte aproape. Își întoarse capul încet, simțind cum îi crește pulsul la vederea gurii lui senzuale atât de aproape de buzele ei.

— O să plec în weekend, murmură el. Un camarad mi-a împrumutat mașina lui. M-am gândit să mă duc la Miami. Nu vrei să vii cu mine?

— Ba da, încuviință Marty cu vocea ei răgușită. De ce nu?

— Chiar așa, repetă locotenentul, și apoi umplu golul care le despărțea buzele.

Sărutarea era căutată de amândoi, o explorare care invita și promitea mult mai mult. Marty răspunse doar instinctului de moment. O pasiune intensă presupunea de obicei existența unor sentimente. Și în general, dădea înapoi din fața lor, preferând libertatea, fără prea multe angajamente.

Încet, dispărură în spatele avionului. Respirația ei era slabă și din ce în ce mai caldă. Marty îi prinse privirea în timp ce se întorcea și se așeza astfel încât să se afle sub trupul lui.

— Spune-mi locotenente, murmură ea cu un ton grav în voce, ai mai făcut vreodată dragoste într-un avion?

În ochii lui apăru o strălucire întunecată.

— Faci parte din organizația aceea faimoasă Clubul Înălțimilor, de care am auzit? o tachină el, referindu-se la un presupus grup de femei piloți care făceau dragoste la 5 000 de picioare altitudine.

— Nu încă, replică Marty și apoi se opri punându-i mâinile pe după gât și trăgându-l spre ea.

❀

Plaja de la Miami cu palmierii ei și nisipul fin era o amestecătură de turiști, muncitori cu buzunarele

doldora de bani scoşi din slujbele bine plătite ale fabricilor de război, militari şi neveste plictisitoare în insistenţa lor de a se afla tot timpul lângă bărbaţii lor. Plajele ofereau priveliştea ciudată a cadeţilor mărşăluind în coloană, angajaţi ai fabricilor de nave care se îndeletniceau cu surf-ul, şi gardieni din Patrula de Coastă care îşi făceau rondul călărind de-a lungul ţărmului.

Aproape toate hotelurile fuseseră rechiziţionate de armată, transformate în centre de odihnă şi recuperare pentru răniţi, cei mai mulţi dintre ei fiind piloţi reveniţi de peste ocean cu trupurile intacte, dar cu nervii distruşi. Urmele războiului se vedeau pretutindeni, pătrunzând în peisajul idilic de nisip, soare şi apă, ca o umbră întunecată în Paradis. Întunericul se afla într-un colţ al vieţii fiecăruia; puteau să-i întoarcă spatele, dar nu erau capabili să şi-i scoată din minte cu totul.

O lună strălucitoare arginta plaja pe care se aflau Marty şi locotenentul Scott Daniels, nisipul înăbuşindu-le paşii şi încetinindu-le mersul. Briza care le răvăşea părul avea un gust proaspăt şi viguros.

— Am auzit că au fost torpilate nişte vase, doar la câteva mile de ţărm, spuse ea.

Boneta stătea ţuguiată pe părul ei scurt de culoarea mierii aurii. Aripile argintii străluceau în lumina lunii. Purta uniforma ei veche cu pantaloni cafenii şi pantofi comozi. Noaptea era caldă, aşa că nu simţea lipsa jachetei.

— Da, am auzit şi eu, încuviinţă Scott şi duse sticla cu bere la gură. Nu mai rămăsese decât o înghiţitură şi se încruntă. Hotelurile se ridicau din nisip ca nişte cutii înalte cu forme neregulate, siluete negre în întunericul nopţii.

— Mai vrei o bere? Trebuie să fie un bar pe aici, pe undeva.

Marty răspunse, aproape nepăsătoare.

— Sigur...

Îşi schimbară direcţia, îndreptându-se către cea mai apropiată clădire. Când ajunseră aproape de hotel, acolo unde nu mai simţea nisipul sub picioare, Marty se opri.

— Te aştept aici, afară. Nu era în stare să se amestece în atmosfera zgomotoasă şi plină de fum a barului.

Pilotul nu protestă.

— Vin imediat.

Când dispăru în incinta hotelului, Marty începu să caute un scaun pliant printre umbrele întunecate de sub palmieri. Se împiedică de nişte picioare întinse în drum şi aproape căzu peste un scaun, până să-şi recapete echilibrul.

— Scuzaţi-mă, spuse persoanei nevăzute, abia reuşind să distingă ceva în noapte. Nu v-am văzut.

— Hotelurile sunt iar sub camuflaj. Silueta aceea prindea ceva din strălucirea lunii. Cascheta de ofiţer era pusă într-o parte, acoperindu-i ochii şi lăsându-i în umbră trăsăturile, cu excepţia zâmbetului care părea să fie permanent, plin de o amărăciune grea şi crudă.

— Am observat că maşinile merg cu luminile stinse — încercă Marty să distingă mai mult din straniul personaj, îngrijorată şi conştientă de părul de pe ceafă care i se zburlise — şi cu ferestrele acoperite cu draperii negre.

— Numai pe partea oceanului, arătă cu un cinism sec, în caz că nu observase ce limitată era precauţia.

Era ceva la bărbatul ăsta, care o făcea să-l respingă instinctiv. Nu știa ce anume, dar stătea la pândă, gata să muște. Deși nu-l putea vedea bine, simțea sarcasmul din ochii lui. Ar fi vrut să nu se fi așezat lângă el, dar acum nu se putea ridica să plece.

— Ce sunt aripile alea de pe cămașă? Își ridicase mâna în direcția însemnelor ei de pe guler, cuburile de gheață clătinându-i-se în pahar. Simți mirosul de rom învăluind-o. Ți le-a dat iubitul tău aviator?

— Nu. Sunt ale mele, spuse Marty cu o voce hotărâtă.

Păru să o examineze, cu interes, și-i prinse în lumina lunii reflexul însemnelor de căpitan de pe umeri.

— Pe naiba! Un fel de umor batjocoritor însoți spusele lui. Și ce pilotezi? Piper Cub-uri ?

— O Fortăreață Zburătoare B-17, replică ea. Urmă o tăcere lungă, spartă doar de sunetul gheții în pahar, când bău din el. Ești surprins? Nu putuse rezista să nu-l ațâțe.

— Bănuiesc că armata nu dă doi bani pe toți cei care pilotează avioanele lor, spuse nepăsător.

Capul i se ridicase; luna arginție îi lumina acum cea mai mare parte a chipului, dând la iveală trăsături altădată frumoase, care acum erau brăzdate de cicatrici. Și pe uniforma lui era o pereche de aripi argintii. Armata avea puțini piloți peste treizeci de ani, dar căpitanul ăsta părea mult mai bătrân. În ciuda ținutei neglijente, părea înviorat de o oarecare energie.

— Tu ce pilotezi? întrebă Marty.

— Nimic! Nu mai pilotez nimic acum. În vocea lui era ceva îngrozitor de trist. Vezi, am părăsit armata. Am supraviețuit celor cincizeci de misiuni. Când le-au mai suplimentat cu încă zece, am reușit iar să scap.

Au încercat, dar n-au reuşit să mă omoare. Acum se gândesc ce să facă cu mine.

— Te-au lăsat nervii, domnule căpitan? spuse Marty cu dezgust.

— Poate. Nu ştiu. Tăcu şi privi undeva în depărtarea mării.

— *Cu* ce ai zburat?

— Ei, Doamne, cu marea Armada, cu Fortăreaţa. Declaraţia era plină de ironie amară. Au trimis sute ca ţinte pentru ceilalţi, doar ca să vadă câţi se mai întorc. Ne-am dus iar şi iar...

— Unde eraţi încartiruiţi? În Anglia? (Bărbatul lui Mary Lynn era şi el acolo... şi Colin. Soarta îi adunase şi tot ea îi despărţise — soarta şi războiul. N-ar fi ceva nemaipomenit dacă...)

— La început în Nordul Africii şi apoi în Anglia.

— Nu ţi s-a întâmplat să cunoşti un pilot, tot pe B-17, *Beau Palmer* — *începu ea.*

— Nu. Toţi cei pe care i-am cunoscut eu sunt morţi, o întrerupse sec şi rece. Şi m-am străduit să nu mai cunosc pe nimeni. E mult mai bine dacă nu cunoşti numele pilotului care zboară lângă tine.

Compătimirea asta amară pentru propria-i persoană o irita pe Marty.

— Bănuiesc că nu-ţi ştie nimeni numele. Dacă ai fi murit, nimeni nu ţi-ar fi dus dorul.

— Adevărat, recunoscu el, neşocat de replica ei crudă. Vine prietenul tău. Sunt sigur că are nevoie de compania ta încântătoare.

— Nici tu n-o să suferi dacă te las cu băutura ta. Pari să o iubeşti aşa de mult... Se ridică din şezlong pentru a-i ieşi în întâmpinare locotenentului Daniels care venea cu două sticle de bere în mâini.

Când se apropie, observă bărbatul din umbră și întrebă:

— Cine este?

— Un pilot — avea vocea seacă — pe care l-au lăsat nervii.

— Am auzit de un pilot de pe bombardiere, care, întors din Anglia, nu putea suporta zgomotul unei mașini pe autostradă. Îi dădu o sticlă. Uruitul acela îi amintea de artilerie.

❀

Cappy Hayward urcă nervoasă scările de la barăcile infirmierelor. Zburase ore întregi printre nori, ghidată doar de instrumente, fără să vadă pământul până în momentul în care spărsese zidul acela opac înainte de a se înscrie în traficul normal de la Bolling Field. Și ca totul să fie și mai rău, avusese un pasager nervos la bord, care o întreba mereu dacă e în stare să găsească baza.

Efortul pe care-l făcuse să-ți țină dinții încleștați și să-i zâmbească ori de câte ori o insulta astfel, îi înțepenise mușchii umerilor și gâtului. Nu-și spusese doar o dată ce înseamnă insubordonarea, dar fusese tentată de nenumărate ori să-l informeze pe colonel ce să facă cu avionul și cu încrederea lui în ea.

Când intră în barăci, fu strigată de o infirmieră:

— Hayward! O așteptă să se întoarcă și apoi continuă: Te așteaptă cineva în camera ta. Spunea că te cunoaște. V-ați pregătit împreună sau așa ceva. M-am gândit că poate să te aștepte în cameră...

— Mulțumesc. Cappy își scutură oboseala și se îndreptă repede spre camera ei, întrebându-se dacă era Eden, în drum către o altă destinație.

Când deschise uşa, o zări pe tânăra cu picioare lungi, superbe, în uniforma improvizată a organizaţiei WASP, cu buclele de culoarea nisipului auriu aşezate în stilul ei caracteristic, neîngrădit. Era amuzant, dar Marty Rogers era ultima pe care s-ar fi aşteptat să o găsească acolo. Marty stătea pe pat, cu picioarele ridicate şi cu spatele sprijinit pe pernele pe care Cappy le rezemase de perete pentru a da încăperii un aer cât mai primitor. De la ţigara pe care o ţinea între degete se ridicau firişoare de fum.

— Eşti surprinsă? glumi Marty cu ochi veseli.

Nu aştepta nici o demonstraţie de afecţiune. După o mică ezitare, Cappy intră şi închise uşa, după care îşi dădu jos jacheta.

— Da, recunoscu ea căutându-şi pachetul de ţigări. Ce te aduce aici? Credeam că te bucuri de soarele din Florida şi zbori peste tot deasupra Golfului cu Fortăreaţa.

— Asta am şi făcut.

Faptul că vorbea la trecut părea semnificativ. Cappy sesiză nuanţa şi insistă:

— *Ai* făcut? repetă ea.

— Tocmai am călcat pe cărbuni încinşi, replică Marty iritată. M-au dat jos de pe bombardiere. Am fost norocoasă că am scăpat doar cu atât. Oftă. Aproape că m-au dat afară din WASP.

— Pentru ce?

— Pilotul cu care mă întâlneam era însurat. Îşi dădu picioarele jos de pe pat şi se aşeză pe marginea lui, cu mâinile pe spetează.

— Da' cum au aflat?

— Scott a fost un prost. I-a scris nevestei o scrisoare „Dragă Jane...". Se strâmbă. Şi ea, bine-

înțeles, i-a trimis o notă comandantului, despre ticăloasa care i-a furat bărbatul.

— Asta chiar că e groaznic. Cappy era mai mult amuzată. Și acum, încotro?

— Am fost trecută la divizia de transport aerian. M-au trimis la Long Beach, așa că probabil voi fi împreună cu Eden și Mary Lynn. O să fie aproape ca pe vremuri.

— Salută-le din partea mea, vrei? spuse Cappy întinzându-se după scrumieră, în care zăcea țigara mânjită de ruj a lui Marty.

— N-am venit doar să te văd, începu Marty, când întâlni privirea întrebătoare a lui Cappy. Te rog să-mi faci o favoare. Tu ai știut întotdeauna totul, despre orice. M-am gândit că mă poți ajuta.

— Cu ce?

— Cunoști o mulțime de lume în oraș. Poate că îmi poți da numele vreunei persoane cu care pot aranja un avort. Pentru că, mai presus de toate, acum sunt și însărcinată.

După ce depăși primul șoc, Cappy respiră tulburată și se încruntă.

— Ești sigură că vrei asta?

— Vreau să zbor. Întotdeauna am vrut să zbor, spuse Marty iritată. Ce să fac cu un copil? Doamne, și tatăl e deja însurat! Și chiar dacă ar fi fost liber, nu m-aș fi măritat cu el. Deci, ce pot să fac? Dacă se află că sunt însărcinată, o să mă dea afară!

Ochii măslinii rămaseră ficși, fără o urmă de îndoială pe suprafața lor calmă și lucioasă. Totuși Cappy ezita, căci fără să-i convină toate astea, avea un sentiment de loialitate față de fosta ei colegă de dormitor.

— Cât de repede? Cât timp ai la dispoziție înainte de a te prezenta în California? o întrebă în cele din urmă.

– Cu tot cu călătoria, trei zile.

Cappy își ținu respirația și apoi îi dădu drumul încet.

– Nu e prea mult. O privi din nou pe Marty. Ești sigură că asta vrei?

– Bineînțeles.

Cappy dădu din cap.

– OK. La capătul culoarului e o cameră goală. O să aranjez să stai acolo, în timp ce văd cum pot să te ajut. Se opri. Aproape orice este posibil în Washington, legal sau ilegal, moral sau imoral.

❀

Trăind laolaltă, în armată auzeai tot felul de lucruri. Cappy învățase să le pună cap la cap. Cineva făcuse asta, altcineva spunea altceva, o alta presupunea lucrul acela, și altcineva auzise altfel. Lucruri despre care nu se vorbea și lucruri despre care se discuta – era necesar să știi ce se întâmpla și care erau aparențele.

Printre șoaptele câtorva infirmiere discrete și contactele cu nenumăratele femei ce năvăliseră în Washington, Cappy obținu numele și adresa unui medic renumit – cel puțin în opinia ei. Marty luă legătura cu el.

Când veni timpul consultației fixate, Cappy nu o putu lăsa să meargă singură. Indiferent că-i plăcea sau nu, se amestecase în asta și trebuia să ducă la capăt ce începuse. Marty n-o contrazise; trebuia să o facă, având sau nu ajutorul lui Cappy.

Așteptându-se la tot ce era mai rău, Cappy fu surprinsă să constate că adresa nu le ducea în partea aceea mizerabilă a orașului, ocupată în principal de negri. Se spunea că în casele acelea, trăiau câteva familii, fiecare ocupând doar o singură

cameră, şi străzile erau împânzite de puştani de şapte sau opt ani înarmaţi cu cuţite, iar fete care abia se aflau la vârsta pubertăţii se prostituau pe la colţuri.

Adresa însă le duse în partea veche a oraşului, la ultimul etaj al unei clădiri cu două nivele şi cu o farmacie la parter. Marty se opri la baza scărilor şi privi în sus.

— E al naibii de melodramatic, şi începu să urce scările hotărâtă. Cappy o urmă, cu buzele strânse.

Găsiră uşa de la etajul al doilea doar după număr. Marty apăsă clanţa şi uşa se deschise. Aerul era închis, mirosind a antiseptice. Mica sală de aşteptare nu avea nimic deosebit, cu excepţia unei scrumiere pusă lângă uşă, dar era curată.

Se auzi un sunet slab din camera cealaltă. În cadrul uşii apăru un negru cu ten ciocolatiu, îmbrăcat într-un halat alb. Era o apariţie nemaipomenită. Părul lui sârmos era gri şi pe nas purta o pereche de ochelari care-i dădeau un aer inteligent. Aproape absentă, Cappy observă pantofii care nu făceau nici un zgomot atunci când se mişca.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el.

— Sunt domnişoara Smith. Marty păşi calmă în faţă.

— Da, sigur. Numele nu conta pentru nici unul din ei. Se dădu din uşă. Vreţi să intraţi?

— Aş vrea s-o însoţesc, spuse Cappy venind lângă Marty.

Bărbatul ezită, apoi se înclină politicos şi o invită înăuntru.

— Nu e nevoie, dar puteţi veni dacă asta doriţi. Cuvintele lui trădau educaţia primită, deşi se mai simţea o urmă de accent sudist.

Încăperea alăturată era mare. La prima vedere părea să fie un depozit pentru medicamente. Dar, în spatele rafturilor se afla o masă lungă, cu o lampă puternică, atârnată de tavan. Mirosul persistent de medicamente din aer era parcă şi mai tare. O negresă cu pielea mai deschisă la culoare, tot în halat alb, stătea în picioare lângă masă, după vârstă părând a fi soţia sau sora bărbatului, cu faţa neridată, deşi părul îi era cărunt.

Modestia şi demnitatea nu prea aveau loc în cameră. Marty se dezbrăcă şi se sui pe masă fără ca pe expresia feţei să i se citească ceva. Cappy n-ar fi putut spune ce simţea cu adevărat: remuşcare, teamă, singurătate şi nici nu dorea să ştie.

Bărbatul îi spuse lui Cappy să stea lângă masă şi să o ţină pe Marty de mână, mai mult pentru a o sprijini moral, în timp ce aceasta nu părea să aibă nevoie de aşa ceva. Îşi aţinti privirea pe chipul lui Marty. Nu vroia să ştie ce făceau mâinile acelea cu palmele roze, între picioarele lui Marty.

Secundele se scurgeau încet, ca nişte fire de nisip într-o clepsidră. Auzea sunetul vocilor acelea aproape şoptite vorbind între ele ca o echipă de medici. Simţi că îi e cald.

Când femeia plecă de lângă masă, Cappy se uită după ea. Privirea îi căzu pe rămăşiţele însângerate ale embrionului din vasul pe care-l ducea, nerecunoscând nimic uman. Era şocată de ceea ce văzuse, dar încerca să nu arate.

Toată experienţa trăită părea un vis, ceva ce nu i se întâmpla tocmai ei. Când Marty se ridică, ameţită mai mult de efectele anesteziei decât de operaţia în sine, Cappy o ajută să iasă din încăpere, şi apoi să coboare scările, în stradă.

Ajunsă în barăcile infirmierelor, Marty se întinse să se odihnească şi să se îndepărteze efectul medicamentelor din trup.

— Nu eşti de acord cu ce am făcut, nu-i aşa, Cappy? o întrebă. Eu nu regret. Atunci, de ce ţi-ar părea rău ţie?

Cappy nu-i răspunse şi se duse să stea în livingul spaţios pe care-l împărţea cu infirmierele. N-ar fi trebuit să fie afectată, dar era ceva mai presus de ea. Undeva, trebuia să existe cineva pe care să dea vina: Marty... Ofiţerul însurat care o lăsase gravidă. Armata pentru sistemul ei discriminatoriu. Micuţii nenăscuţi. Ajunsă aici, îşi duse mâinile la ochi.

Deşi se izolase astfel de lucrurile înconjurătoare, Cappy simţea vag că în jurul ei erau alţi oameni care se mişcau, vorbeau. Cineva se apropie, intrând în acel cerc sensibil care-i înfăşurase corpul. Când îşi luă mâinile de la ochi, îi atinse umărul. Se uită în jur, dorindu-şi să fie singură.

Mitch se aşeză pe scaunul de lângă ea, aranjându-şi dunga de la pantaloni. Privirea lui era caldă, învăluitoare.

— Bună. Te simţi bine?

Un sentiment amestecat, ceva între mânie şi nerăbdare, străluci în privirea ei albastră. Se ridică în picioare înainte ca el să vadă mai mult.

— N-am nimic! insistă ea.

Mitch veni şi el lângă ea, cercetând-o cu interes sporit, şi observându-i inconştienta înclinare a capului, când se întoarse să-l privească. Simţea ceva împotriva lui, rezistându-i şi nedându-i voie să pătrundă în sufletul ei.

— Ce vrei? Ce faci aici? Cuvintele ei erau aspre.

Dar Mitch nu le băgă în seamă. Învățase că trebuia s-o ia ușor.

— Ai uitat? Trebuia să cinăm împreună în seara asta.

Cappy își plecă ochii.

— Îmi pare rău. Am uitat. Dar în vocea ei era mai multă nerăbdare decât regret.

Asta îl răni.

— Mulțumesc, spuse el, glumind pentru lipsa ei de prefăcătorie. Dar apoi deveni serios; nu era în apele ei, după câte o cunoștea el.

— Ce s-a întâmplat, Cap? Înainte ca ea să poată nega, continuă: înainte de a veni aici, am sunat ca să fiu sigur că te-ai întors. Mi s-a spus că ai plecat cu alt pilot, care nu era de aici. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. O prietenă a mea — Marty Rogers, o fată cu care am fost colegă la Sweetwater — are câteva zile libere și a venit în vizită.

— În cazul ăsta, cinăm împreună, se oferi Mitch.

— Nu cred. Îi evită privirea. Marty se odihnește. Nu se simte prea bine.

Ceva îi spunea lui Mitch că ajunsese aproape de motivul nemulțumirii lui Cappy. O privi, întrebându-se ce aștepta ea de la el.

Se apropie cineva de ei. Aruncând o singură privire spre femeia înaltă care venea spre ei și își aduse aminte. Numele Marty Rogers nu însemnase nimic, până când nu o văzuse pe tânăra cu părul blond și cu ochii strălucitori gri-verzui. Nici un bărbat n-ar fi putut uita silueta aceea, acea sexualitate vizibilă care era proaspătă și sinceră și tocmai din cauza asta, cumva îndreptățită.

— Bună, domnule maior Ryan. Vă amintiți de mine? Sunt Marty Rogers, de la Sweetwater.

— Bineînțeles. Mitch îi strânse mâna și o privi din nou pe Cappy. Am înțeles că nu vă simțiți prea bine.

Cele două femei schimbară iute o privire și apoi Marty recunoscu, cu inima bătându-i puternic.

— Orice ar fi fost, mi-a trecut. Acum am nevoie să mănânc ceva, să-mi recapăt puterile. De ce n-am cina împreună și să sărbătorim ocazia?

— Este tocmai ceea ce i-am spus și eu mai devreme. Se întoarse spre Cappy, curios să-i vadă reacția.

Buzele ei erau roșii și pline, strânse într-o expresie de neplăcere. Mitch fu surprins să constate lucirea neprietenoasă din privirea pe care i-o arunca lui Marty. Se uită la ea mai atent, dar când Cappy îl observă studiind-o, își alungă orice sentimente de pe chip.

— Dacă te simți mai bine, atunci mergem, spuse, dar dincolo de cuvinte se simțea o durere ascuțită și grea.

— Niciodată n-am dat voie unor lucruri mărunte să mă deranjeze prea mult, răspunse Marty. E mai bine așa, decât să treci prin viață ca tine, totdeauna în gardă, de teamă să nu te rănească ceva, dar de fapt netrăind de loc.

Mitch era amuzat de săgețile pe care și le aruncau. O privi din nou pe Cappy, și o văzu concentrându-se asupra observației pe care o făcuse Marty, întrebându-se dacă era adevărat.

— În câteva minute sunt gata, spuse ea.

Când se îndepărtă de ei, aproape o urî pe Marty. Simțea că nu era același lucru, să accepți avortul ca pe singurul lucru pe care-l putea face, și era cu totul altceva să te bucuri că ai făcut așa ceva! Cappy era dezgustată de dorința lui Marty de

a sărbători evenimentul. Nu era în stare să înțeleagă acea indiferență rece.

Dar Cappy era prea prinsă de contradicțiile propriului caracter pentru a vedea dincolo de presupusa veselie a lui Marty. Faptul era consumat și deși nu privea în urmă cu regret, nu putea să nu-și alunge senzația de pierdere și părăsire pe care o simțea. Nu-i trebuia prea mult pentru a se simți o lașă. Dar Marty privise în ea însăși și văzuse că niciodată n-ar fi putut deveni femeia ideală, soție credincioasă, mamă iubitoare și gospodină fericită. Nu se născuse pentru așa ceva.

Dar vedea, toate astea la alții, așa cum ghicea mișcările și vorbele nespuse din ritualul dragostei, dintre bărbat și femeie. În timpul cinei, Marty văzu toate semnele astea între Mitch și Cappy, curtea asiduă pe care i-o făcea el, încercările lui de a-i trezi interesul și ochii goi cu care privea Cappy toate astea, felul în care încerca să-l îndepărteze.

Ceva nu mergea în seara aceea; Marty o simțea, chiar când râdea prea tare, după ce băuse prea mult și, după ce flirtase prea des cu maiorul chipeș. Într-un fel încerca să o întărâte pe Cappy — poate din gelozie pentru că ea avea ceva de care Marty nu se putea bucura. Dar Cappy rămase tăcută și întunecată, fără să o bage prea mult în seamă. Iar Mitch... lui Marty aproape că-i venea să plângă pentru el. Părea că nu mai simte pământul sub picioare.

— Mulțumesc, domnule maior, pentru seara aceasta, îi spuse ea când le însoți pe amândouă înapoi la barăci. Biletul meu de tren e pentru mâine dimineață așa că, n-o să te mai văd înainte de plecare. Îmi iau la revedere acum și te las singur cu Cappy să... vă spuneți noapte bună.

Ochii lui căprui străluceau, mulţumindu-i pentru clipele pe care i le lăsa lui şi tăcutei brunete. Aerul nopţii se răcise brusc, dar Marty se gândi că nici unul nu observase. Cunoscuse prea mulţi bărbaţi, ca să nu recunoască tot ceea ce se numea dorinţă în el. Maiorul era un bărbat puternic şi bine făcut, un amestec viril de farmec şi inteligenţă. Dacă nu i-ar fi fost datoare lui Cappy, probabil că şi-ar fi încercat şansele.

— Mă bucur că te-ai simţit suficient de bine ca să vii cu noi, spuse Mitch politicos, apoi se uită confuz la Cappy când aceasta se întoarse intenţionat cu spatele.

— Mi-e teamă că şi-a ferecat limba, domnule maior, spuse ea arătând spre Cappy, dar cred că ar trebui să ştii pentru ce mi-a fost rău mai devreme! Am făcut un avort, adăugă nepăsătoare. Un bărbat şi o femeie n-ar trebui să aibă secrete. Aşa că nu mai e nevoie să te întrebi de ce te-a mintit Cappy, când ţi-a spus că nu mă simt bine şi cum de mi-am revenit atât de miraculos. În vocea ei se simţea un ton batjocoritor aproape, faţă de propria-i persoană. Mărturisirea ei era un fel de a-şi plăti datoria faţă de Cappy, eliminând astfel orice motiv de suspiciune dintre ei. La revedere, domnule maior.

Şi Marty îi părăsi, intrând în clădire. La auzul vorbelor ei, Mitch devenise ţeapăn. Când uşa se închise în urmă-i, cuvintele îi izbucniră de pe buze, aspre.

— Dumnezeule, ai lăsat-o să facă asta? o acuză.

— I-am aranjat întâlnirea! spuse Cappy cu tot sângele ridicându-i-se fierbinte în obraji. Într-un fel, bănuise cum va reacţiona el. A venit la mine. Ce puteam să fac?

— Puteai să refuzi, îi replică Mitch.

— Şi s-o las să se dea pe mâna vreunui măcelar? izbucni cu o voce rănită. Era prietena mea. Nu vroia copilul. Ce puteam să-i spun? Să folosească tot felul de leacuri băbeşti? Îşi întoarse privirea de la el nerăbdătoare. Ce ştiţi voi despre asta? Nu e nici viaţa şi nici trupul vostru. În cele mai multe din cazuri, nici măcar nu vreţi să vă asumaţi răspunderea. Vă purtaţi la fel ca în armată — dacă fata e însărcinată, e rău şi-atât. Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat că va avea un copil? Ar fi fost lăsată la sol, sau ar fi fost destituită sau cine ştie..., pentru că nu e măritată.

— Poate să conteze zborul mai mult decât viaţa unui copil nenăscut?

— Pentru unii, da, spuse Cappy.

El o prinse de umeri şi o întoarse brutal cu faţa către el.

— Şi pentru tine? Privirea lui întunecată o sfredelea.

Niciodată nu se simţise mai slabă.

— Nu. Ea n-ar fi putut să facă ceea ce făcuse Marty; nu asta ar fi fost alegerea ei.

— Ştiam. Cuvintele izbucniră sincere de pe buzele lui, vibrând de satisfacţie.

O strânse şi mai puternic în braţe în timp ce gura lui îi căuta buzele. Sărutul fierbinte şi plin de dorinţă, îi încordase tot trupul şi îi cerea un răspuns care i-ar fi aprins toată febra din interiorul lui.

Când se dădu înapoi, îi simţi respiraţia pe faţă, în timp ce îi cerceta trăsăturile feţei.

— Te iubesc, Cap. Vocea îi vibra de încordare. Întotdeauna te-am iubit. Îi ciufuli părul cu o mână tremurătoare, răvăşindu-i şuviţele mătăsoase şi moi.

Vreau să te măriți cu mine, Cap. Vreau să fii soția mea.

Cuvintele îi alergau reci prin minte, și totul din ea se împotrivi. Îl împinse cu putere.

— Nu. Era un refuz șocant, spus din prea multă durere strânsă în ea.

Mitch nu credea în împotrivirea ei, după ce-i simțise dorința și răspunsul plin de pasiune. Crezu că are alt motiv să-l refuze și încercă să o lămurească:

— N-am spus să ne căsătorim imediat, murmură, nelăsând-o să plece, și continuând să o țină în brațe. Știu ce gândești despre război și despre nesiguranța viitorului. O să așteptăm până se va termina. Totuși, aș vrea să porți inelul de logodnă. Eu...

— Nu! Îl lovi cu mâinile, surprinzându-l cu voința ei, și brațele lui căzură, eliberând-o din îmbrățișare. Cappy se eliberă, mânioasă pe el. Nu mă voi mărita cu tine nici acum și nici mai târziu! Nu m-aș mărita cu tine chiar dacă ai fi singurul bărbat de pe pământ!!

Înlemnit, Mitch o privi, cu sprâncenele încruntate.

— Ce tot vorbești? Doar nu crezi ceea ce spui.

— Ba da, insistă ea, respirând greu și adânc. N-am să mă mărit niciodată cu tine, Mitch.

— De ce? Uimirea din vocea lui era o implorare nedeghizată.

— Dacă mă mărit cu tine, înseamnă că mă mărit cu Armata — și mai bine mor înainte. Cuvintele erau prea dure, dar venind de la ea îl torturau. Știu ce înseamnă Armata; n-am avut niciodată o casă, sau prieteni — și am jurat că nu voi fi niciodată nevasta

unui ofițer. Și nu voi fi! Dacă mă vrei... dacă mă iubești... trebuie să pleci din armată.

— Dar e război! începu furios Mitch.

— După război! țipă ea.

Se lăsă tăcerea, și abia acum simțiră gerul iernii mușcându-i. Buzele lui se unira într-o linie hotărâtă, când Mitch o privi cu atenție. Cappy știa care va fi răspunsul la acest ultimatum din clipa în care îl dăduse. Privindu-l acum, nici măcar nu avea nevoie să-i audă cuvintele.

— Nu-i poți cere unui bărbat să renunțe la cariera lui și să speri că veți fi fericiți împreună.

— Nu-i poți cere unei femei să ducă o viață pe care o disprețuiește, replică ea.

— La naiba, Cappy, începu Mitch întorcându-și capul pentru a-și ascunde ochii. Te iubesc.

— Nu tot atât de mult ca Armata.

— Dar ți-a fost foarte bine în armată. Te-ai descurcat.

— Armata nu mi-a dat nimic. Am luptat pentru tot ce-am câștigat. Temperatura joasă îi transforma respirația în aburi pufoși punctându-i cuvintele cu norișori albi.

— Greșești, spuse Mitch. Munca asta... toate zborurile astea... Nu le-ai câștigat tu!

— Dar... mi-ai spus că tata nu are nici o legătură cu asta, îi aminti Cappy cu o privire suspicioasă.

— El, nu. Eu am aranjat totul. Vorbele îi ieșiră printre dinți, în timp ce maxilarele îi rămâneau încleștate, iar buzele se rotunjeau cu greu luând forma cuvintelor. Am vrut să fii aproape... ca să te pot vedea.

— A fost o greșeală, Mitch, spuse. Dar am să încerc să o îndrept.

Capitolul XXIV

Aerul californian se îmbogățise cu adierile mătăsoase ale unui val de căldură. Abia sosită dintr-un raid de vânătoare cu un avion P-47 rapid și puternic, Mary Lynn era încă prinsă în unda fierbinte ridicată de aterizarea avionului. Când o zări pe Marty stând în soare, în apropierea liniei de zbor, crezu că visează.

O clipă mai târziu, se convinse și începu să alerge.

— Nu-mi vine să cred! Ce faci aici? strigă ea bucuroasă.

Printre țipete și râsete, „ce mai faci?" și „fac bine", Marty îi făcu o scurtă istorisire, despre cum ajunsese să părăsească aparatul cu patru motoare, fără să-i pomenească ceva de întreruperea de sarcină făcută sau despre situația delicată în urma căreia fusese trimisă acolo, pentru a nu se pune într-o lumină prea proastă, în fața prietenei ei. Lăsă să se înțeleagă că totul fusese o întâmplare nefericită.

— Așa că m-am spălat pe mâini și am venit încoace.

— Era însurat? Asta o tulbura pe Mary Lynn, căci nu vroia să o critice pe Marty.

— Hei, Scott și cu mine suntem prieteni, insistă Marty, făcând intenționat pe nevinovata. S-au făcut

prea multe speculații pe tema asta. Părăsiră linia de zbor și se îndreptară de comun acord să caute răcoarea plăcută din interiorul clădirii administrative. Am văzut-o pe Cappy când am fost în D.C., începu Marty, dar nu făcu nici o aluzie la scopul acelei călătorii.

– Ce face?

– Bine. Nu s-a schimbat prea mult, spuse Marty. Încă mai dă târcoale vieții, mai degrabă decât să-și asume riscul de a trăi. Cred că din cauza asta și iubește zborul – o ajută să treacă peste toate problemele și să se abandoneze într-un cer limpede și pur. Marty cea înțeleaptă!

– Nu asta facem cu toții? murmură Mary Lynn.

– Eu, nu! Marty introduse o monedă în automatul de Coca Cola și ascultă zăngănitul metalic pe care-l făcu atunci când căzu în lăcaș. Poți să fii sigură că eu nu l-aș fi lăsat pe maiorul ăla al ei să-mi dea târcoale ca un lup flămând, dacă era al meu.

Mary Lynn nu se avântă să facă nici un comentariu în legătură cu viața personală a lui Cappy. În propria ei viață era un gol prea mare. Trecuse prea mult timp de când nu mai fusese un bărbat lângă ea. Câteodată noaptea, simțea singurătatea din jurul ei, o nevoie pe care o împărtășeau mii de alte femei ai căror bărbați se aflau în război – simpla dorință de a simți atingerea unui bărbat și de a-i simți încă o dată căldura trupului în pat. Scuturând ușor capul, încercă să-și alunge asemenea gânduri.

– Eden e pe-aici? Marty îi dădu o sticlă de Coca-Cola și se întoarse spre automat să-și ia și ea una.

– Nu. A plecat acum câteva zile să ducă un P-38 la Newark. Nimeni nu știe când se va întoarce. Nu întotdeauna ai de adus înapoi un avion. De obicei e

un fel de ştafetă, în care ducem avioane în Farmington Indiana sau Great-Falls, Dallas şi aducem altele aici. Dacă mai ai şi ghinion, adăugă Mary Lynn, atunci te întorci cu trenul.

— Viaţa plină de neprevăzut a unui pilot de transport! remarcă Marty ironică, şi îşi duse sticla de Cola la gură.

Se îndepărtară de lângă automat, fără să dea atenţie celorlalţi piloţi sau personalului din sala de pregătire de zbor. Unii citeau din vreun manual sau studiau hărţi, iar alţii pur şi simplu se odihneau, abia veniţi din zbor. Locul era aglomerat; era cea mai mare bază pentru diviziile civile de transport şi curând urma să devină casa celui mai mare contingent de femei piloţi din ţară.

— Nici eu n-o să fiu plecată prea mult de data asta, spuse Marty. În ochii ei verzi-argintii era o strălucire caldă când întâlni privirea întrebătoare a lui Mary Lynn.

— E una din figurile obişnuite ale armatei. M-au prins — că sunt un pilot încercat, cu experienţă în bombardiere — şi mă trimit la Palm Springs pentru antrenamente pe avioane de vânătoare.

— Thunderbolt — P-47 şi Mustang — P-51 pleacă de aici ca nebunele. Cererea de piloţi calificaţi pentru raidurile „fierbinţi" era o explicaţie pentru Mary Lynn. Aşteaptă până ce zbori cu unul din ele. În Thunderbolt nu există decât loc pentru pilot — aşa că primul tău zbor este solo. Dar o să-ţi placă la nebunie. Se înfierbântase de mândria şi bucuria pe care i-o aduseseră momentele acelea în care stăpânise comenzile. Pentru cele mai multe din avioanele pe care le-am pilotat, o sută — o sută zece mile pe oră era o viteză bună. Dar P-47 decolează la o sută cinci.

– Da, se spune că piloții de bombardiere au nevoie de multă îndemânare, de vigoare și de aptitudini de conducător, iar piloții de pe avioanele de vânătoare sunt lupi singuratici, neînfricați. Am auzit că atunci când verifică un pilot plecat în urmărire, îl pică dacă nu poate să numere până la zece, pentru că gândește prea încet. Zâmbind la propria-i glumă, Marty se uită la o femeie cu părul negru, ce trecu pe lângă ele, îmbrăcată în pantaloni gri-verzi și cu cămașă gri deschis. O salută pe Mary Lynn cu familiaritate, și dădu din cap în direcția femeii pilot în uniforma neobișnuită.

– Cine este?

– O WAF, din grupul lui Nancy Love, înainte să ne strângă pe toate în Serviciul Femeilor Piloți din Forțele Armate Aeriene. Corpul WAF era un corp de elită format din femei-piloți experimentate, sau foști instructori de zbor și piloți de curse, care fuseseră încorporate aproape imediat în Comandamentul Aerian de Transport, ca un escadron separat de al acestuia. Au propriile lor uniforme.

– Mă întreb când vom primi și noi unele, oftă Marty.

Mary Lynn întoarse capul într-o parte și încercă să-și dezmorțească umerii. Privirea îi lunecă peste un grup de piloți din apropierea hangarului, care stăteau în jurul unei mese, și îi căzu la întâmplare pe un bărbat ce zăcea într-un colț al sălii de pregătire. Un picior i se odihnea pe un scaun, iar celălalt atârna în jos și îi menținea în același timp echilibrul, în timp ce el se legăna pe scaunul pe care era așezat. Avea o poziție plină de indolență, așa cum arăta, cu cascheta de ofițer pusă într-o parte și cozorocul acoperindu-i un ochi.

Ceva în atitudinea lui — neglijența sau felul în care îi stătea șapca — îi aminti lui Mary Lynn pentru o fracțiune de secundă de Beau. Dar asemănarea se sfârși aici. Arăta mai bătrân de treizeci de ani, fața îi era ridată, iar pielea îi era pătată și plină de cicatrici. Zâmbetul părea crud și plin de batjocură, iar în ochii negri lucea un interes insinuant.

Privirea lui o dezbrăcă din cap până-n picioare, oprindu-se pe fiecare rotunjime a trupului ei. Ea întoarse capul, cu inima bătându-i mai repede, ca unui iepuraș speriat. Peste tot acel zgomot de voci și pași, auzi scaunul lăsându-se pe toate cele patru picioare.

Peste câteva clipe, o voce de bărbat spuse:

— Ce face aici o micuță ca tine? Mary Lynn nu se întoarse când Marty se uită în jur, dar îi era teamă de bărbatul care se îndrepta încet către ele. Să nu-mi spui că zbori cu avioanele astea mari și rele de pe-aici!

Era o remarcă voit condescendentă, făcută să capete neapărat un răspuns.

— Vorbești cu mine? Mary Lynn îi aruncă o privire aparent lipsită de interes.

— Cu nimeni altcineva, spuse el încetișor.

Privirea lui Marty îl atinti, conștientă că el se adresa doar lui Mary Lynn. Observă însemnele de căpitan de pe uniforma lui. Era aproape sigură că-l mai văzuse undeva înainte.

— Nu cumva te cunosc? se amestecă ea în vorbă.

Ochii lui întunecați o priviră o clipă, apoi și-i întoarse.

— Nu. Interesul lui se concentrase din nou asupra lui Mary Lynn, în timp ce-și împingea șapca spre

spate. Pe frunte îi rămăsese o dungă roşie. Ce spui, Micuţo?

Din primul moment, ceva îi spuse lui Marty că pe tipul ăsta era scris NECAZURI şi jocul evident în care încerca să o atragă pe Mary Lynn i-o confirmă. Antipaţia ei pentru el fu instinctivă, atunci când constată agitaţia şi tulburarea cu care Mary Lynn încerca să evite privirea bărbatului. Măritându-se prea devreme, trecând brusc din copilărie şi adolescenţă la viaţa unei femei măritate, Mary Lynn nu întâlnise prea mulţi lupi ca ăsta până atunci.

— Depăşeşti măsura, domnule căpitan, îl avertiză Marty.

— Walker. Căpitanul Samuel Jamieson Walker. Se prezentă cu o plecăciune batjocoritoare spre Mary Lynn. Dar poţi să-mi spui simplu „Walker".

— Doamna e măritată. Marty fierbea.

— Chiar aşa? Părea mai degrabă amuzat de această informaţie decât alungat de ea. Promit să nu fac nimic nelalocul lui, din cauza asta, diseară, la cină.

— La cină? O luă prin surprindere pe Mary Lynn.

— Ţi-am spus că n-o interesează, domnule căpitan, interveni Marty, cu o voce rece şi răguşită, ca întotdeauna.

— Întotdeauna vorbeşte în locul tău, Micuţo? glumi el. Sau n-ai limbă? Haide, ar fi păcat.

— Te rog! Mary Lynn se înfierbântase, iar mânia îi crescuse odată cu insistenţa lui nerușinată. Sunt măritată, aşa că nu mă interesează.

— O nevastă mică şi drăguţă, se minună el. Şi luând-o de obraz cu vârful degetelor, continuă. Doamne şi când te uiţi la toată strălucirea asta din ea!

Ochii lui admirau lucrurile de care gura îşi bătea joc. Dar era un soi de amărăciune în spatele ironiei lui, iar Mary Lynn se feri de atingerea lui, rănită şi scârbită de comportarea lui. Marty fu într-o clipă de partea ei, apărând-o cu agresivitate:

— De ce nu-ţi cauţi pe cineva de teapa ta, domnule căpitan? îl provocă ea.

Ochii aceia grei şi batjocoritori o studiară pe Marty măsurând-o şi apreciind-o; apoi glumi:

— Nu e la fel de amuzant, spuse, dându-se înapoi în timp ce Marty îl fixa. Avea senzaţia că abandonase ocazia doar până data viitoare, când va încerca din nou.

— Hai să mergem de-aici, îi spuse ea lui Mary Lynn şi amândouă ieşiră afară din sala de pregătire pentru zbor.

❀

Încă îmbrăcat în ţinuta de paradă, cu medalii şi insigne prinse pe pieptul jachetei, comandantul Forţelor Armate Aeriene, generalul „Hap" Arnold stătea în spatele biroului său din lemn masiv, îngropat în fotoliul mare. Întâlnirea cu Departamentul Afacerilor Militare din Casa Albă la Capitoliul Hill nu se desfăşurase aşa cum se aşteptase.

Luna martie se apropia de sfârşit, dar parcă cineva, intenţionat punea paie pe foc în rândurile opoziţiei, în legătură cu proiectul de lege propus de a militariza corpul WASP, aşa cum se făcuse cu WAC şi WAVES cu un an înainte. Proiectul fusese prezentat Congresului în luna februarie. În trecut, tot ceea ce Comandantul General dorise să obţină pentru război, fusese doar o rutină în privinţa aprobării.

— Nu mi-au pus o groază de întrebări despre WASP, spuse generalul. Tipic Congresului, i-au interesat doar două lucruri: dacă femeile sunt plătite și dacă au zburat în condiții de luptă. Le-am explicat din nou că nu au fost trimise în regiunile în care se luptă, ci că au înlocuit bărbații în misiuni civile pentru ca ei să poată fi trimiși în luptă. Mi-au spus că doar atât aveau nevoie să știe. Apoi au început să mă întrebe despre dezafectarea tuturor cadeților piloți de la școlile pe care le-am închis în ianuarie.

Scurt și repede, Mitch Ryan își lovi țigara de suprafața tare a brațului scaunului pe care stătea, presând tutunul și eliberându-și puțin din tensiunea reținută în el despre subiectul în discuție. Femeile pilot erau un subiect tabu pentru el, simțind cu inima, așa cum simțea despre orice i-ar fi amintit de Cappy.

Cu două săptămâni în urmă, cineva din personalul departamentului îl anunțase că ea depusese o cerere de transfer. Ar fi fost o simplă formalitate să o blocheze, așa cum făcuse și altădată. De data asta nu se băgase, lăsând ca decizia să fie luată de altcineva. Simțea cu un fel de fatalism, că în orice fel vor pica cărțile, asta ar putea fi un semn, un indiciu dacă între ei lucrurile vor merge sau nu.

Când aflase că cererea fusese aprobată, strânsese din dinți, astfel încât nimeni să nu-și dea seama cât de mult îl afectase. Dar era mânios și plin de amărăciune.

— Știam cu toții că se vor împotrivi piloții civili, replică el ca răspuns la vorbele anterioare ale generalului. Aproape paisprezece mii de oameni, instructori și cursanți, își pierduseră slujbele și statutele.

Fuseseră chemați pentru misiuni active și angajaseră doar misiuni la sol.

– Da. Dar să fiu al naibii dacă am să cobor standardele fizice şi intelectuale ale piloţilor noştri din cauza lor. Şi de-asta mi se pare şi mai ciudat că acum piloţii ăştia care şi-au pierdut slujbele sigure de instructori non-combatanţi, cer deodată misiunile cele mai periculoase, pe care fetele din WASP le îndepliniseră ele: remorcarea de ţinte sau pilotarea avioanelor care ies din atelierele de testare. Generalul nu avea încredere prea multă în aceşti „Johnny întârziaţii", care făceau pe vitejii acum la sfârşit şi o arăta deschis. Uită-te şi la problemele morale pe care le avem cu piloţii bărbaţi de pe B-26. Le era frică să zboare cu nenorocita aia de „Prostituată zburătoare", până când s-au suit femeile în carlingă şi le-au arătat cum este. Doamne, unitatea propriului meu fiu nu ar fi putut primi niciodată o misiune peste ocean dacă nu s-ar fi putut antrena pe nişte ţinte trase de o tânără WASP din proprie iniţiativă. Piloţii bărbaţi de la Camp Irwin au refuzat s-o facă.

– Da, sir. Ştiu, răspunse îndatoritor Mitch. Manevrele pe terenurile accidentate, cereau vehicule zdravene, numite jumătate-camioane, care se deplasau cu patruzeci de mile pe oră, în timp ce trăgătorii la puştile cu calibru de cincizeci mm, urcaţi în spate, trăgeau într-o ţintă aeriană. Cu toate gropile şi dâmburile, totul devenea în mod inevitabil o cursă sălbatică, iar tragerile erau de cele mai multe ori la fel de sălbatice, până ce puşcaşii reuşeau să capete îndemânare.

– Fir-ar să fie, fetele astea au aceleaşi privilegii şi beneficii de care se bucură şi piloţii militari, insistă nerăbdător generalul Arnold. Comisia mi-a spus că va trece această lege, dar mi-e teamă că piloţii ăştia nu şi-au spus ultimul cuvânt.

– Şi eu cred la fel. Îşi scutură ţigara pe marginea scrumierei privind foiţa înnegrită cum se transformă în scrum.

– Întreaga tactică a războiului se schimbă. Scaunul trosni sub greutatea generalului în momentul când acesta se mişcă pentru a se aşeza pe umerii drepţi. Suntem în mişcare. În Italia, băieţii ăia au depăşit plajele, şi-şi croiesc drum spre Roma. Raidurile noastre aeriene le-au paralizat industria de construcţii de avioane şi putem să ne concentrăm acum pe transporturile şi rafinăriile Germaniei. Iar bazele aeriene din Franţa şi Anglia sunt pline cu trupe pentru operaţiunea lui IKE – „Overlord". Nu numai că trebuie să-i acceptăm pe ăştia, dar trebuie să le asigurăm protecţia băieţilor noştri când vor intra în luptă.

– Vroiam să vă vorbesc despre asta, sir. Mitch îşi strivi ţigara în scrumieră şi îl privi fix pe general. Când va începe... vreau să iau şi eu parte. Vreau să fiu acolo în acele clipe, nu... legat de vreun birou oarecare. Aş dori un transfer, sir.

– Pe naiba, vrei transfer! răspunsul provocator era dat cu un fel de iritare. Mă îndoiesc că hotărăşti tu singur.

– O să aveţi nevoie de piloţi buni, de oameni calificaţi să facă toate aceste lucruri. Am văzut câteva din pierderile estimative ale acestor raiduri, preconizate asupra rafinăriilor din România, Hamburg şi din bazinul Ruhr, argumentă Mitch.

– Un soldat îşi serveşte cel mai bine patria acolo unde este nevoie de el. Şi de tine este nevoie aici. Aşa că transferul se respinge, spuse nerăbdător generalul. Mă surprinzi, Mitch. Nu m-am aşteptat din partea ta la asemenea acte stângace de eroism.

Știi al naibii de bine ca și mine că ai de făcut o treabă aici, o treabă a dracului de importantă. Sunt primul care recunosc că nu e prea multă glorie în a plimba niște hârtii, dar trebuie s-o facem și pe-asta.

— Da, sir. Mitch renunță, obligat s-o facă, fără să-i convină și fără să-și ascundă supărarea.

— Nu vreau să mai aud nimic despre nici un transfer. Generalul luă un teanc de hârtii de pe birou și începu să se uite prin ele, ascunzându-și enervarea.

— Oricine altcineva ar crede că ți-a sucit capul o fată. Se opri să-l privească pe Mitch cu atenție. Nu te-am mai văzut cu tânăra aceea, Hayward, în ultimul timp.

— Nu, sir, admise el. Se pare că nu prea-i place armata.

— Poate că e mai bine. „Hap" Arnold se uită iar la hârtii. De acum în colo, mi-e teamă că va fi o adevărată luptă să o aducem pe ea și pe celelalte femei piloți... în Forțele Aeriene Armate.

❀

Ordinele lui Mary Lynn specificau să ducă aparatul nou Thunderbolt P-47, la Centrul de Îmbarcare din Newark, dar asemenea zboruri în avioane abia ieșite de pe liniile de asamblare erau rareori obișnuite. Aproape întotdeauna păreau să aibă câte o defecțiune pe undeva, iar Mary Lynn constată că are o problemă cu sistemul hidraulic al flapsurilor care o obligă să aterizeze în Tulsa.

În timp ce aparatul se afla în hangar pentru reparații, Mary Lynn primi alte ordine, de a livra un aparat Aircobra P-39 la Great Falls în Montana, o bază staționară pentru avioane ce urmau să plece în

Alaska, pentru ruşi. Din Great Falls trebuia să ducă un Pt-19 în Nevada, şi apoi în Munţii Sierra un Mustang P-51. Cu totul, cele două zile ale preconizatei misiuni, deveniră patru, pilotând patru avioane şi acoperind aproape trei mii de mile.

Abia păşise în barăcile care le serveau drept locuinţe, din Long Beach, când Eden veni peste ea.

— Haide. Am ceva să-ţi arăt.

— Ce-ai mai cumpărat de data asta? Mary Lynn presupuse că iarăşi se îngropase, într-unul din magazine, lucru care devenise aproape ceva obişnuit de când se aflau în Los Angeles.

Dar Eden râse şi o împinse pe Mary Lynn în camera ei, unde îi spuse să se aşeze pe pat. Apoi se îndreptă către uşa propriei camere, cu o lumină misterioasă în ochii întunecaţi. Pe buzele lui Mary Lynn apăru un zâmbet obosit când se sprijini de perete aşteptând să înceapă acea aşa-zisă „paradă a modei".

Uşa se deschise şi se auzi vocea lui Eden.

— Şi iat-o pe Cappy Hayward!

Privirea obosită a lui Mary Lynn se lipi de spaţiul uşii în timp ce în cadrul ei apărea Cappy. Ochii ei se măriră de surpriză.

— Puteţi observa că poartă un taior din serge de lână şi o fustă dreaptă de culoare albastru de Santiago, ultima nuanţă la modă. Costumul este completat cu cel mai intens albastru care se regăseşte în boneta pe care o poartă. Bluza de un alb strălucitor este în contrast cu costumul, întregită de aripile argintii şi insigna aurie a organizaţiei WASP.

— Ce faci aici? Şi îmbrăcată în noua noastră uniformă? Mary Lynn respira emoţionată la priveliştea pe care o oferea Cappy îmbrăcată în uniformă, cu

mâinile pe șolduri și rotindu-se încetișor, cu pozele obișnuite ale manechinelor.

— Domnișoara van Valkenburg, după cum vedeți, poartă — își continuă Eden recitalul în timp ce intră în cameră, înghesuindu-se toate în spațiul strâmt — pantalonii și jacheta Eisenhower, o alegere sigură pentru un model de lux, în albastru de Santiago.

Pseudo-parada luă sfârșit, când Mary Lynn se ridică de pe pat.

— Arăți grozav, Cappy. Când ai venit? Ai adus pe cineva aici?

Eden o întrerupse, începând să-i explice.

— A fost transferată aici. Nu-i așa că-i nemaipomenit? A fost și ea trimisă la Grupul Șase de Transport.

— Glumești.

— Nu, e adevărat, o asigură Cappy pe neîncrezătoarea Mary Lynn. O să pilotez aparatele Skytrain C-47 de la fabrica Mc. Donnell Douglas către diferite baze din țară.

— Înseamnă că o să zburăm din nou toate împreună, descoperi ea. Marty mi-a spus că te-a văzut în Washington așa că știi că va veni și ea aici. Acum este în Palm Springs, unde mai are două săptămâni și termină cursul pentru avioanele de vânătoare.

— Da, știu. Cappy încuviință din cap, dar prudentă, fără să spună mai mult.

— Nu-mi vine să cred. Mary Lynn scutură iar din cap. Ești aici... și cu uniforma noastră!

— Așteaptă până ce o să vezi costumele de zbor, spuse Eden și scoase unul, în același albastru intens care urma să devină semnul lor de recunoaștere.

— Am primit și eu una? întrebă într-un târziu Mary Lynn.

— Ţi-am luat-o noi, o asigură Eden, şi apoi o avertiză. Totuşi, nu te entuziasma prea tare. Dacă n-ai observat până acum, am primit uniformele de iarnă. Lână... aici în însorita Californie! Absurditatea situaţiei era evidentă. Probabil că uniformele de vară sunt pe drum.

Dar şi cele de iarnă erau mai bune decât nimic. Pentru Mary Lynn, doar gândul de a purta un costum croit pe măsura ei fragilă era ceva grozav. Merseră apoi toate trei în camera lui Mary Lynn în timp ce ea proba uniforma, alcătuită din două jachete, o fustă, pantaloni şi costum de zbor. Îşi păstrase special pentru această ocazie o pereche de pantofi.

În picioare, în faţa oglinzii, Mary Lynn se studia, croiala uniformei de un albastru atât de deosebit, pe silueta ei fragilă şi boneta în stil englezesc pusă pe părul negru... Încercă să atingă aripile argintii, mai mici decât ale piloţilor obişnuiţi, şi rombul din centru care înlocuise emblema veche.

— Cred că o să-mi lipsească aripile mele vechi. Erau aparte, spuse ea, fără să fie nevoie să le explice lui Eden şi lui Cappy. Cu ele am început totul.

— Ştiu, spuse Cappy cu o privire încărcată de regret. Am auzit că rombul ăsta ar reprezenta însemnul Amazoanelor.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Eden. Ne transformăm în mituri?

— Probabil. Cappy zâmbi uşor.

Mary Lynn se întoarse cu spatele la oglindă.

— De ce nu mergem să sărbătorim?

La Clubul Ofiţerilor, comandară cele mai bune fripturi şi vin. Cum nu aveau la îndemână vinuri franţuzeşti, Eden se hotărî la un vin roşu din pivniţele californiene. Trei femei neînsoţite în clubul dominat

de bărbați creau o undă de interes și invitațiile le copleșiră. Dar reușiră să-și păstreze singurătatea intactă.

— Când am fost în Great Falls — Mary Lynn făcu o mică pauză și sorbi precaută din băutura de după masă pe care o comandase Eden pentru ea — o WASP de la baza Romulus din Michigan îmi spunea de ce nu suntem lăsate și noi să zburăm pe ruta de la Great Falls la Fairbanks în Alaska, ci doar bărbații.

— Întotdeauna am crezut că sunt îngrijorați că una din noi ar putea cădea undeva în imensitatea acelor pustiuri înghețate și poate să moară. Pe fruntea lui Cappy apărură cute fine în timp ce o privea pe Mary Lynn, bănuind că acesta era motivul.

— Și eu am crezut la fel, încuviință Mary Lynn. Dar se pare că unii din ei au rămas în Alaska aproape doi ani. Nu le este teamă că am putea muri zburând acolo. Le este frică de ce ni s-ar putea întâmpla... într-o bază cu toți bărbații ăia care n-au mai văzut o femeie de luni de zile.

Eden izbucni în râs:

— Asta nu-i un lucru în favoarea celor staționați acolo.

— Când plecam din Washington, interveni Cappy, am aterizat la câteva baze care nu aveau infirmerii și am stat în BOQ dormind laolaltă cu bărbații, în patul alăturat patului meu, doar cu un paravan între noi. Își scutură capul, cu dezgust. În cea mai mare parte a timpului, în armată întâlnești doar nonsensuri.

— Beau pentru asta! încuviință Eden și își ridică paharul.

După cină, își continuară sărbătorirea în sala mare a clubului. Câteva mese erau goale. Când apărură ele, ofițerii dornici de compania lor se repeziră după

scaune. Într-un hohot de râs general și exclamații admirative, reușiră să ocupe o masă. Odată așezate, bărbații le înconjurară.

Cu excepția unuia singur, realiză Mary Lynn când îl recunoscu pe căpitanul grosolan, care stătea la marginea cercului format și îi privea pe ceilalți ofițeri cu o detașare plină de ironie. Apoi privirea lui indiferentă, pe jumătate ametită se opri asupra ei.

— Sărbătoriți ceva? Ezitarea ușoară din vocea lui o făcu pe Mary Lynn să gândească că băutura din mâna lui nu era prima din seara aceea.

— De-asta te afli aici, domnule căpitan? i-o întoarse ea.

— Întotdeauna sunt aici — de la deschidere până la închidere. O privi pe Mary Lynn. Ce l-a apucat pe soțul tău, Micuțo, de te-a lăsat singură? Dacă ai fi fost a mea, te-aș fi ținut sub cheie.

Puțini fuseseră așa de vădit nepoliticoși față de statutul ei de femeie măritată. Mary Lynn îl evită din nou, nesigură dacă ar fi trebuit să fie jignită sau flatată de atenția pe care i-o acorda.

— Ar fi dificil, atâta vreme cât pilotează un B-17, în Armata a Opta a Forțelor Aeriene. Își luă apoi o țigară din pachetul de pe masă.

Înainte de a apuca să aprindă un chibrit apăru în fața ei unul arzând, între degetele lui Walker. Tremura ușor, așa că Mary Lynn fu nevoită să-i țină mâna cu a ei. Aproape că uitase senzația atingerii unei mâini bărbătești.

— Soțul tău e pilot în „A opta"? Unde? Și privi fumul pe care îl eliberă din plămâni.

— În Anglia.

— Cam pe unde? Am fost şi eu acolo. Poate că îl cunosc. Se lungi înapoi pe scaun, cu un zâmbet şiret pe buze.

— În zona Cotswold — undeva prin Gloucestershire, cred. Beau nu fusese niciodată în stare să-i dea mai multe informaţii despre locul în care se afla, sau cenzura nu dădea drumul scrisorilor. Mary Lynn îl privi pe Walker, dorind cu ardoare să afle locul.

— Ia te uită, ce coincidenţă! murmură el.

— Ai fost acolo?

— Un timp. Zâmbetul lui deveni mai pronunţat, conţinând mult mai multă căldură şi umor. Dar am fentat armata şi am supravieţuit tuturor raidurilor deasupra Germaniei.

Asta explica anumite lucruri pe care Mary Lynn nu le înţelesese.

Cutele adânci de pe faţă şi cruzimea din ochi erau rezultatele experienţelor trăite. Îi aduseseră acele şuviţe argintii în părul întunecat, îl îmbătrâniseră peste vârsta reală şi devenise dur.

În timp ce-l privea, se întreba dacă şi Beau se va întoarce acasă la fel. Simţi cum o străbate un fior îngheţat şi îşi frecă mâinile, absentă, ca să-şi îndepărteze senzaţia de teamă. Alungă gândurile neplăcute şi vorbi mai departe.

— L-ai cunoscut? Pe soţul meu — Beau Palmer? Ţigara fusese uitată arzând în scrumieră, în timp ce-l privea cu ochi plini de speranţă.

— Din prima clipă în care te-am văzut, mi s-a părut că te cunosc. Walker îşi plimbă ochii asupra ei, întârziind asupra fiecărei trăsături. Pariez că am văzut o fotografie a ta. Probabil că are una, nu?

— Da. Mi-a făcut-o pe plajă. O ţine în carlingă.

– Asta e! spuse Walker, pocnindu-şi degetele. Muzica îşi schimbă ritmul, atunci când orchestra formată din soldaţi ai bazei, începu o melodie lentă. O luă de mână şi o ridică în picioare.

– Hai să dansăm!

Mâna lui puternică aşezată pe spatele fragil al lui Mary Lynn, o conduse printre mese către ringul de dans. Avea o mie de întrebări în minte, în legătură cu Beau, când Walker o luă în braţe.

– Cât e de când l-ai văzut? Cum mai arată? Se opri când îi văzu expresia amuzată de pe faţă şi realiză că se comporta ca un copil când primeşte o jucărie. Presupun că mă crezi o proastă, domnule căpitan. Dar nu-ţi dai seama ce mult mă bucur să întâlnesc pe cineva care l-a cunoscut pe Beau.

– Haide să-l uităm pe căpitan, şi să-mi spui „Walker", îi sugeră el în timp ce braţul i se arcuia pe spatele ei, apropiind-o mai tare de el. Şi nu ştii ce bucuros mă face asta pe mine. Zâmbetul acela vag de pe buzele lui spunea multe, dar nimic nu era în legătură cu soţul ei.

Mary Lynn avu o clipă de ezitare când el se aplecă şi îi sărută degetele cu buze fierbinţi.

– Ce face? Aduse din nou vorba despre Beau.

– Bine, după câte ştiu eu. Ochii lui experimentaţi îi urmăreau expresia din ce în ce mai dezorientată, cu o satisfacţie crescândă. Continuă să-i mângâie vârful degetelor cu buzele. Fotografia aceea era slabă, Micuţo.

Abia se mişca pe ritmul lent al muzicii. Mirosul de rom devenise şi mai stăruitor în respiraţia lui. Mary Lynn îl învinovăţea pentru considerabila cantitate de băutură pe care o consumase.

— Despre Beau..., încercă ea din nou.

— Ce-i cu el? Walker îi întoarse mâna cu palma în sus și îi mângâie liniile cu buze moi și catifelate.

Senzațiile pe care i le provoca îi aduseră aminte de plăceri uitate. Încercă să-și tragă mâna din strânsoarea lui. Walker ridică capul când îi întâlni rezistența.

— Iartă-mă. Dar nu părea să se scuze. M-a furat apa. Nici nu-i greu cu o micuță ca tine în brațele mele.

Ea îi ignoră remarca.

— Povestește-mi despre Beau.

Atenția lui se transformă în plictiseală.

— Ce vrei să știi?

— Orice. Tot. Era greu să vrea ceva anume când orice amănunt, orice bucățică din viața lui Beau, avea importanță, orice care i l-ar fi adus mai aproape, și i l-ar fi făcut mai real.

— Cum e acolo? Mary Lynn se referea la Anglia, la bază, la barăci, la locul în care trăia el.

Dar Walker înțelese altceva și expresia lui deveni înghețată și nemiloasă, crudă.

— Cum e orice război! începu el mânios. Înseamnă să omori și să mori. Înseamnă să-ți strivești dușmanul când trage în tine, și bombe căzând peste victime fără chip. Este un iad viu.

De aproape, putea să-i vadă mai bine cicatricile de pe față, recente, urme lăsate de sticlă sau metal. Încercă să nu se gândească cum se întâmplase, dar un soi de frică îi îngheță cuvintele. Mintea ei alungă acel război plin de oroare din imaginile pe care i le evocase Walker, în favoarea acelui război glorios din culisele Hollywood-iene. Vroia să creadă că Beau participa la acesta din urmă.

— Îmi pare rău. Dar se simțea așa de înghețată. Apoi se încălzi la răsuflarea lui cu miros de rom, ce-i mângâia obrazul.

— Ești suficient de frumoasă ca să mă faci să uit tot iadul acela. Brațul o încercuise doritor, în timp ce buzele îi rătăceau printre șuvițele mătăsoase ale părului ei ca noaptea.

Doar o clipă, Mary Lynn se abandonă, lăsându-și capul în voia mâinilor bărbătești care o apropiau de trupul lui — și lăsând îmbrățișarea aceea, să-i topească ciobul înghețat de teamă că Beau n-o va mai strânge niciodată în brațe.

— Vorbeai despre Beau. Se îndepărtă puțin dar hotărâtă și își coborî capul mai jos.

— A, da, Beau. Vocea lui își bătea joc de felul cum schimbase subiectul. Ia să vedem — ce-mi amintesc despre el? Ridică neglijent un umăr, apoi își coborî capul cu ochii ațintiți pe buzele ei.

— Te rog, protestă Mary Lynn, abia respirând, întorcându-și capul într-o parte.

— Ce mă rogi? Walker o tachina amuzat fără să-și ridice capul. Se afla doar la câțiva centimetri de chipul ei.

— N-ar trebui să faci avansuri unei femei măritate, spuse ea slab, cu vocea ei moale, cu accent sudist.

— Nu mă pot abține să gândesc, că, dacă Beau ar fi știut că te voi întâlni, mi-ar fi spus să-ți dau asta. Când gura lui se apropie de colțul buzelor ei, Mary Lynn întoarse capul, dar nu destul de repede, pentru a-l lăsa să i le găsească.

Dar nu amintirea sărutărilor lui Beau o împinsese la asta. Apăsarea buzelor lui Walker îndepărta orice

amintire a soțului ei, lăsând în loc propria-i masculinitate plină de forță care nu avea nimic comun cu tandrețea și sentimentul acela al dragostei. Confuză, Mary Lynn se desprinse, fără să înțeleagă cum putea să răspundă sărutării unui bărbat când iubea pe un altul.

— A trecut prea mult timp, nu-i așa? Ochii aceia experimentați o cercetau.

— Nu știu despre ce vorbești. Mai degrabă mințea decât să fi recunoscut că trupul ei își cerea drepturile, că tânjea după mângâieri care nu aveau nimic comun cu dragostea.

Melodia se termină, dar mâna lui o împiedica să se îndepărteze.

— Ba da, știi, o contrazise Walker. Și Beau al tău trece prin asta, doar că pentru el e mai rău, căci el are nevoie să simtă că trăiește înainte să se ducă — poate — la întâlnirea cu moartea. El, găsește întotdeauna acel gen de femei care îl pot satisface. Nevestele nu sunt totdeauna atât de norocoase.

— Vrei să spui că Beau mi-a fost necredincios? Era un truc ieftin și murdar să-i speculeze teama și gelozia.

— Chiar crezi că în tot timpul ăsta n-a avut nici o aventură? Walker nu putea să-și creadă urechilor.

— Nu e treaba ta ce cred eu.

Răspunse încet cu expresia lui cinică devenită gânditoare, în timp ce o cerceta.

— Poate că nu, încuviință. Dar am propriile mele teorii. Ce e bun pentru gâscan e bun și pentru gâscă.

De ce să te duci la culcare dorindu-ți ceva ce el nu se oprește să obțină?

– Gata! Nu mai putea suporta toate aceste insinuări pline de cruzime, despre infidelitatea lui Beau. Se desprinse din brațele lui și se îndreptă ca o oarbă spre masă.

Oprindu-se, Walker o privi îndepărtându-se cu o urmă de remușcare. O asemenea femeie frumoasă cu ochi și păr de înger. Fugea... drept în brațele lui, probabil. Știa asta.

Capitolul XXV

O linie continuă de nori întunecați se observa la orizont. Eden își întoarse privirea de la ei pentru a se uita pe hartă. La ultima oprire, o avertizaseră despre frontul furtunii de vară ce se întindea de-a lungul rutei ei de la Fort Myers la New Castle, dar hotărâse să zboare cât de departe putea, înainte ca vremea s-o oblige să aterizeze. Îngrijorarea ei scăzu când văzu baza militară localizată în apropiere de poziția ei. Nu era cea mai apropiată, dar putea ateriza la Camp Davis în Carolina de Nord, înainte ca furtuna s-o ajungă.

În Mustangul iute, Eden se apropie de baza înconjurată de mlaștini. Nu privi înspre locul accidentului, unde se prăbușise și luase foc avionul lui Rachel. Aterizâ și duse avionul la linia de zbor. Din sala de pregătire pentru zbor ieșiră toți piloții să se uite la avionul de vânătoare cu ochi avizi. După ce opri motorul, deschise carlinga și puse piciorul pe aripă.

O pală puternică de vânt se porni în fruntea norilor negri și amenințători, și îi răvăși părul roșu-tițian. Auzi murmurul piloților șocați că la comenzile puternicului avion de vânătoare se afla o femeie, dar rată privirea

uimită de pe chipul lui Bubba, sclipirea intensă din ochii lui la vederea ei, așezată pe aripa Mustangului P-51.

Piloții din escadronul de remorcare a țintelor, femei și bărbați, o înconjurară pe Eden și aparatul, punându-i întrebări tot timpul. Nu avea nici o șansă să-i vorbească lui Bubba.

Primele picături mari de ploaie îi împrăștie pe toți, Eden își luă valiza din carlingă și fugi prin ploaie către clădirea administrativă.

I se spuse că nu se aștepta nici o îmbunătățire a vremii. Pentru următoarele trei zile se prevedea cer închis și ploaie – tot timpul weekend-ului. Trimise un mesaj, adică un „Rămân Peste Noapte", una din nesfârșitele prescurtări militare, adăugând codul vremii drept cauză. Toate mișcările avioanelor erau considerate strict secrete, iar piloții foloseau un cod pentru a-și informa baza unde se află avionul și de ce erau la sol.

După prima aversă, ploaia se oprise. Cerul se întunecă și mai tare. Eden fugi în zona hangarelor, auzind echipa de serviciu cum se grăbea să asigure aparatele de pe linia de zbor. Bubba era în spatele ușilor uriașe, vorbind cu unul din mecanici. Când o observă pe Eden apropiindu-se, îi spuse ceva tânărului caporal și acesta plecă.

Conștientă de sângele care-i înfierbântase simțurile, Eden se opri în fața lui, cu ochii căprui luminați la vederea figurii lui familiare și a trăsăturilor lui bărbătești care o încântaseră de la început. Ochii lui sinceri îi zâmbeau, încrețindu-se la colțuri.

– Nu ne-am văzut de mult, murmură ea încurcată.

– Da.

Locul era prea deschis, prea public, prea mulți ochi îi urmăreau. Eden era dezamăgită și aceasta se vedea pe chipul ei.

— Se pare că trebuie să rămân la sol, în week-end-ul ăsta. După ce se uită în jur să vadă dacă îi poate auzi cineva, îi spuse cu voce șoptită:

— Poți să-ți iei liber?

— Doamne, mă dau peste cap dacă trebuie. Replica lui exagerată, mai relaxă puțin atmosfera,și îi făcu pe amândoi să zâmbească.

— Ne întâlnim în Wilmington la zece, sâmbătă. Unde? îl întrebă.

— La lacul Greenfield, spuse Bubba.

— OK. Cu coada ochiului, Eden zări doi membri ai echipei de serviciu venind spre ei. Plecă înainte ca aceștia să le arate prea mult interes. Ne vedem atunci.

❀

Aerul spălat de ploaie era plin de umezeală. Nori joși și întunecați, amenințători, transformau cerul într-o pânză gri întunecată și translucidă, cu luciri fantomatice.

Eden stătea pe bancă lângă lacul Greenfield, unde chiparoșii acoperiți cu mușchi ieșeau din apă chiar în fața ei, cu rădăcinile lor lungi și sinuoase.

Picături de apă cu strălucire de diamant perlau, florile roșii-roz de azalee, abia înflorite, o explozie de tulpinițe cu inflorescențe care-și împrăștiaseră petalele roșii și roz într-un adevărat covor plin de viață, pe pământul ud.

Voci care până atunci fuseseră doar un murmur confuz în împrejurimi, deodată se transformară într-un râs feminin, strident. Eden se întoarse pe ju-

mătate să privească. Un trio soldățesc avea în mod evident, ceva amuzant de spus către două adolescente, în timp ce buzele lor roșii-aprinse îi încurajau să ceară mai mult, în timp ce-i priveau peste umăr. În cele din urmă, fetele se opriră și îi lăsară pe soldați să le prindă din urmă.

În timp ce se uita la ei, auzi zgomotul unei biciclete care se apropia pe asfaltul umed. Când se întoarse, Bubba tocmai își oprea bicicleta la un stop de lângă ea. Apăru din nou, acea reținere din cauza eventualilor privitori, iar sărutarea fu scurtă.

Începură să meargă, alături, în timp ce Bubba își ducea bicicleta de coarne. Nu vorbeau despre nimic deosebit. Ceea ce-și spuneau din priviri era mult mai important.

Eden oftă lung și privi în jur, așteptându-se să vadă soare și lume la fel de plină de viață cum era ea. Dar nu văzu decât norii în spatele ramurilor înverzite ale copacilor uzi și un fel de moleșeală răspândită peste toate. Le privi pe cele două adolescente flirtând cu soldații în parc.

— Fetele alea — începu ea, arătând cu capul și Bubba se întoarse în direcția lor.

— Vrei să spui fetele acelea numite „V"? întrebă.

— „Fetele V"? se încruntă la auzul termenului ciudat. Ce înseamnă?

— „V" de la Victorie, spuse el, și apoi clătină din cap. N-are importanță.

— De ce le spui așa? insistă Eden, mai intrigată de stânjeneala evidentă a lui Bubba, decât de subiect.

— Las-o baltă, insistă el reținut.

— De ce?

— Pentru că nu e un lucru pe care să-l discuți cu o doamnă.

Eden râse la gândul că o proteja de discuții despre lucruri nelalocul lor.

— Ce este o „fată V"? Privirea ei insistentă îl tachina. Nu sunt vreuna din frumoasele tale sudiste care sunt gata să leşine la auzul unor discuţii deplasate.

— Eşti o yankee din cap până-n picioare, asta-i sigur, fu de acord Bubba, dar privirea lui era plină de afecţiune. Cred că lucrul cel mai drăguţ care se poate spune despre ele este că sunt trena armatei. Oriunde este o mână de soldaţi, poţi fi sigur că le găseşti şi pe ele.

— Vorbeşti serios? Eden le mai privi o dată, încercând să-l urmărească în ceea ce spunea despre fetele astea de şaisprezece-şaptesprezece ani.

— Sunt nebune după orice în uniformă. Poate că le atrage strălucirea ei. Du-le la dans... Doamne, cumpără-le o Coca şi vor face orice pentru tine. Sunt târfe amatoare... dar mai bune decât profesionistele, pentru că măcar nu sunt indiferente, dar... partea rea este că... soldaţii sunt obligaţi să primească de la ele ceva.

— Ce... trist, concluzionă Eden.

— Da... Şi încercând să schimbe subiectul, Bubba spuse: Ştiu că vehicolul nu este la fel de frumos şi de rapid ca al tău — arătând spre bicicleta pe care o împingea — dar este singurul mijloc de transport pe care-l posed. Dacă vrei să te aşezi pe coarnele ei — am să-ţi ofer o plimbare prin oraş.

În timp ce Bubba ţinea bicicleta, Eden se urcă precaută. Nesimţindu-se prea în siguranţă, apucă ghidonul de undeva din spatele ei şi îşi sprijini servieta. Izbucni în râs când Bubba o împinse.

— Ţine-te bine, o avertiză.

— Mă ţin!

Se îndepărtară, în timp ce el pedala mai greu din cauza greutății lor.

— Oferi o priveliște a naibii de frumoasă, îi spuse.

— Mulțumesc. Eden era nesigură.

— Mai bine să nu plouă. Bicicleta asta n-are și acoperiș.

Era o plimbare, fără prejudecăți, prin orașul situat la Cape Fear River. Temându-se să nu cadă, Eden părea să ezite între râs și jenă. Când ajunseră în cartierul afacerilor și traficul se înteți în jurul lor, ea îi spuse să se oprească.

Bubba se dădu jos de pe bicicletă, și începură să se plimbe pe jos, printre vitrine pline cu mărfuri și magazine situate de-a lungul străzilor. Eden le privi fără prea mult interes, până ce văzu o jachetă bărbătească de tweed, într-o vitrină.

Îl prinse pe Bubba de braț și îi arătă vitrina.

— Ți-ar sta grozav.

— Crezi? Părea interesat.

— Hai să intrăm, îi spuse ea cu ochii strălucind.

După o clipă de ezitare, Bubba lăsă bicicleta sprijinită de peretele clădirii și intră în magazin, împreună cu Eden. Un vânzător îi aduse o jachetă asemănătoare, de mărimea lui și îl lăsă pe Bubba să o probeze.

Haina de lână îi lățea umerii, alungind silueta aceea onestă, de băiat de la țară, și dându-i o alură bărbătească plină de forță. Maroniul moale al stofei de tweed adâncea contrastul cu șuvițele aurii din păr. Bubba își mișcă umerii, testând libertatea croielii, în timp ce se studia în oglindă.

— Ce părere ai? o întrebă pe Eden care îl privea cu ochii strălucitori și satisfăcuți.

— O luăm, îi spuse ea vânzătorului.

– Stai puţin! Cât costă? Bubba căută eticheta agăţată de ultimul nasture.

– Nu contează. Preţul nu era o piedică din punctul de vedere al lui Eden. E cadoul meu... pentru tine. Îşi deschise geanta să plătească.

– Nu! Era un refuz net. O clipă mai târziu Bubba îşi scotea jacheta şi i-o întindea vânzătorului. M-am răzgândit. Nu-mi place. O privi pe Eden, cu o urmă de mânie pe faţă. Haide. Să mergem.

Ieşirea lui o surprinse pe Eden, care tăcu. Bubba păruse întotdeauna aşa uşor de condus, nimic nu-l enerva niciodată. Nu se împotrivi atunci când o scoase din magazin înapoi în stradă.

– Ce s-a întâmplat? Îl privi prudentă. Chiar n-ai vrut-o?

– Hai să uităm asta.

O întrerupse aspru, apoi se opri, cu un regret trecându-i peste faţă în timp ce cobora capul. Las-o baltă, spuse cu voce joasă.

Eden vru să vorbească, şi apoi buzele i se închiseră. Poate că era mai bine să-l lase în pace deocamdată, hotărî ea. Bubba îşi luă bicicleta şi începură să meargă din nou pe stradă.

După o bucată de vreme, întrebă:

– Unde mergem?

El păru să ezite şi apoi o privi în ochi.

– Ştiu un hotel, nu prea departe de aici. Se opri ca şi când ar fi aşteptat o împotrivire din partea ei, dar nu spuse nimic. Nu e în drumul nimănui şi pe deasupra, cred că nici nu pun întrebări.

– Atunci, hai să mergem. Îşi strecură mâna în palma lui puternică şi aspră, muncită, dar plină de căldură şi atât de mângâietoare. Atingerea ei păru

să-l liniștească și îi aduse înapoi în ochi strălucirea aceea caldă.

După douăzeci de minute, Bubba descuia ușa camerei și aduse valiza ei și servieta lui înăuntru. Încăperea era mică, mobilată doar cu un pat și un dulap. Așeză lucrurile lor pe pat și se întoarse sigur pe el, spre Eden.

— Nu e prea mult.

— Cu siguranță nu e Waldorf, recunoscu Eden cu un zâmbet în glas în timp ce se apropiase și îi înconjurase gâtul cu mâinile. Mi-a fost dor de tine.

Privirea lui se ațintise pe buzele ei în timp ce părea să stea nemișcat. Rămăsese cu mâinile pe picioarele ei acoperite de pantalonii Santiago blue.

— Mi-a fost dor de tine.

Și apoi izbucni din el acea foame nestăpânită, când îi desfăcu buzele într-un sărut plin de febra dorinței. Ea îi răspunse strângându-l în brațe, într-un cerc de foc. Toată răceala se topise. Fusese acolo mai înainte, și păruseră covârșiți de greutatea ei, dar se topise.

Eden se desprinse, întorcându-se cu spatele în timp ce-și lua boneta de pe părul ei arămiu. O tulbura mai mult decât făcuse orice alt bărbat. Fusese obișnuită să-și păstreze controlul asupra oricui și în orice împrejurare, dar acum nu era la fel.

Puse boneta pe cuier în timp ce-și descheia jacheta Eisenhower. În dulap se aflau câteva umerașe. Luă unul și își puse jacheta pe el. Când se întoarse îl văzu pe Bubba privind-o.

— Dacă vrei să arăți cât de cât bine în călătoriile astea, trebuie să ai grijă de haine. Nu vine nici o servitoare să o facă în locul tău. Nu știi cât timp vei fi plecată... sau cât timp vei fi nevoită să porți uniforma,

până ce o poți curăța. În carlingă nu e loc decât pentru valiza asta. După ce îți pui în ea cărțile, ordinul, periuța de dinți și trusa de machiaj, ești norocoasă dacă mai ai loc și pentru o bluză curată.

Îi zâmbi, pentru că era chiar amuzant. Reputația ei pentru felul cum își păstra hainele era notorie. Luă valiza și o deschise pentru a despacheta.

— Ai să fii surprins câte lucruri am învățat pentru a arăta așa, continuă Eden. Ne spălăm schimburile noaptea și le uscăm la radiator, sau pe marginea patului. Sau speli doar gulerul cămășii și îl pui sub Biblie ca să se usuce și să arate gata călcat. Pantalonii îi punem sub saltea așa că a doua zi, sunt perfecțiunea întruchipată.

El zâmbi ușor când Eden își luă trusa de cosmetică și o duse în baie. Cel puțin aveau baia lor, chiar dacă era mică și nu trebuiau să o împartă cu restul clienților, pe cea din hol.

— Ce-i asta? se auzi vocea lui Bubba. Veni înapoi în cameră și-l găsi în picioare lângă pat, ținând în mână un pistol cu calibrul de 45 mm pe care-l scosese din valiza ei.

— Cum de porți armă?

— Avioanele cu care zburăm câteodată, au un echipament sofisticat. Eden îi luă arma și o puse înapoi în valiză la un loc cu cărțile, hărțile și ordinele.

— Arme, transmițătore și acei senzori IFF*. Unele au și morfină în trusele medicale.

— Dar de ce arme? se încruntă Bubba. Armata nu vă cere să trageți în oameni, nu?

— Nu, îl asigură cu un zâmbet. Dar dacă suntem forțate să aterizăm în „condiții suspecte" — așa spun

* IFF — If Friend or Foe — lb. engl. în orig. — prieten sau dușman.

ei — ni se cere să tragem în fuselaj. Asta o să facă avionul să explodeze.

El o privi cu intensitate.

— E un lucru periculos!

— Și Camp Davis era o prăjitură, cu artileria aia trăgând într-o țintă agățată în spatele avionului, îi aduse aminte Eden ironică. Veni spre el și începu să-i descheie cămașa kaki.

Își strecură apoi degetele înăuntru pentru a-i atinge trupul cald. Îi simți fiorul care-l străbătu și satisfacția îi umplu simțurile, fierbinte și tulburătoare ca scotch-ul vechi — și la fel de molipsitor.

Mâinile lui îi luară chipul în palme, fremătând.

— Mă iubești, Eden?

— Da, șopti ea.

— Nu, așa... Își scutură capul, cu ceva straniu în ochii care căutau altceva. Mă iubești așa cum sunt?

— Ce-i asta? murmură Eden. Vorbești despre jachetă? Acolo în magazin...

— Nu vreau să-mi cumperi tu lucruri, spuse el. Știu că ai o mulțime de bani, dar vreau ca tot ce fac să fie făcut de mine. Și nu e numai asta, deși... doar că, mă întreb dacă nu încerci să mă schimbi. Eden, sunt doar un mecanic. Nu am case sau mașini și haine frumoase.

— Acum nu. De unde să ai? Armata nu e tocmai locul în care să te căpătuiești.

— Și dacă nu vreau să mă căpătuiesc, Eden? răspunse Bubba. Dacă îmi place așa cum sunt? Poți să fii fericită cu asta?

Nu-i plăcea discuția asta. Nu-i plăceau întrebările pe care le punea. Vroia ca nimic să nu le strice timpul prețios pe care-l aveau la îndemână.

— Ce importanță are? întrebă nerăbdătoare și își lipi trupul de al lui. Schimbă cu ceva ceea ce simțim unul pentru altul?

— Nu, recunoscu el și își lăsă toată frustrarea să-i fie alungată de focul arzător al sărutării ei.

O clipă mai târziu o luă în brațe și o așeză pe pat. Următoarea lor preocupare deveni dezbrăcarea uniformelor.

❀

Era o după-amiază californiană obișnuită și sufla o briză proaspătă, iar cerul era limpede și albastru. Mary Lynn nu-și închipuise o zi mai frumoasă. Chiar și după zborul lung din care se întorsese, se simțea exuberantă. Cu valiza în mână, plecă de lângă avionul pe care tocmai îl adusese, spre clădirea administrativă.

— Hai! Marty! strigă ea către blonda înaltă în pantaloni albaștri de zbor. Călătoria asta fusese una din rarele ocazii în care ordinele le trimiteau spre aceleași destinații, așa că pilotaseră în tandem aparatele. Vii?

Marty își făcu mâinile căuș și strigă de lângă avion, unde stătea alături de un mecanic.

— Trebuie să-mi iau echipamentul din avion. Vocea îi sună și mai răgușită ca de obicei. Du-te înainte. Vin și eu.

Mary Lynn îi făcu semn că a auzit și traversă linia de zbor spre clădirea administrativă. Părea mai aglomerată decât de obicei, cu mult mai mulți civili învârtindu-se prin jur, decât era obișnuită să vadă. Cei mai mulți dintre ei o priviră fără să-și ascundă furia.

— Ce faci aici? o întrebă unul, luând-o prin surprindere pe Mary Lynn cu tonul vehement.

– Tocmai am adus un P-47...

Dar pe el nu-l interesa explicația ei. Pe nici unul de fapt.

– De ce nu te duci acasă, unde ți-e locul?

– Nu are nimeni nevoie de tine, sau de celelalte frumoase. Nu ai ce căuta aici, așa că de ce n-o-ntinzi?

– N-ai ce căuta în carlinga unui avion!

Incapabilă să răspundă acestor acuzații, Mary Lynn încercă să treacă mai departe, dar bărbații o înconjurară, fără să-i dea voie. Ostilitatea lor plutea în aer, învăluind-o amenințătoare, prin trupurile care se apropiau de ea.

– Organizația voastră e de vină. Nu sunteți altceva decât o adunătură de femei nepricopsite.

– Du-te acasă!

Mary Lynn îi privi neajutorată, neștiind ce să facă. Nu înțelegea de ce o atacau.

Un ofițer își făcu loc printre ei.

– Lăsați-o în pace, sună o familiară voce. Îl recunoscu pe Walker. Plecați de-aici. Toți! le ordonă pe un ton jos și greu, impunându-le respect și disciplină.

Se împrăștiară toți, mișcându-se încet, încă furioși pe Mary Lynn, speriată și neliniștită.

– Nu înțeleg. Ce-am făcut? întrebă.

– N-ai făcut nimic. Cu obișnuita lui libertate față de regulament, cămașa de vară a lui Walker nu era închisă la gât, dezvăluind strălucirea lanțului pe care se aflau prinse plăcuțele lui de identificare. În colțul gurii îi spânzura neglijent o țigară în timp ce ținea un ochi închis să nu-i intre fumul.

– Nu-i lăsa să te lovească. Sunt doar o mână de foști instructori de zbor, care dau teste pentru Comandamentul de Transport Aerian. Cred că ăștia n-au trecut. Iar tu ai intrat chiar atunci și asta a fost

mai mult decât puteau suporta, ca o biată femeiuşcă să obţină gradul şi ei nu. Tu ai o slujbă pe care ei o doresc şi pentru care nu se pot califica.

— Înţeleg. Aplecă capul, tulburată de ura nejustificată ce se abătuse asupra ei. De asta au spus că locul meu nu e aici.

— Hei! Vocea lui o făcu să tresară, în timp ce îi atingea buzele cu un deget, încercând să o facă să zâmbească. Nu toţi gândesc aşa. Poţi să vii în carlinga avionului meu oricând.

Aluzia lui o lovi. Se feri de atingerea lui şi încercă să plece, dar mâna lui o opri cu un gest reflex, în timp ce arunca ţigara. O oprise, şi o obligase să-l privească în faţă. O satisfacţie indolentă îi întuneca strălucirea ochilor, în timp ce-i mângâia bărbia şi obrazul cu degetul.

— Ia masa cu mine, diseară, o rugă.

Ea îşi coborî ochii, încercând să-l evite.

— Nu, mulţumesc. Tu îţi bei cina, iar eu prefer să o mănânc.

Plecă repede, cu capul în jos, trecând pe lângă Marty chiar când intra în clădire. Aceasta privi pe lângă ea, spre Walker. Ignorând-o, el se aplecă să-şi aprindă altă ţigară stingând chibritul apoi, în timp ce se uita în urma lui Mary Lynn. Rareori Marty se ataşa sau nu de cineva, dar pe el îl dispreţuia.

— De ce n-o laşi în pace?

Walker o privi amuzat fără să se întoarcă:

— Ce te face să crezi că vrea s-o aperi de mine?

— Ce întrebare ridicolă! Marty era furioasă. Îşi iubeşte bărbatul.

Linia gurii lui deveni şi mai batjocoritoare.

— Tu... mai mult ca oricine... ar trebui să ştii că dragostea nu are nimic de-a face cu asta.

Rămânând fără replică, Marty se întoarse şi plecă după Mary Lynn. O prinse din urmă.

– Ai păţit ceva?

– Nu. Mary Lynn continuă să meargă, cu capul sus şi ochii undeva înainte.

Marty o luă pe scurtătură.

– Tipul ăla e de o cruzime rar întâlnită. Ar trebui să-l înveţe cineva cum să se poarte.

– Nu e chiar aşa. Îi luă apărarea. Câţiva piloţi – bărbaţi – s-au luat de mine, pentru că făceam o treabă pe care ei o credeau a lor. Căpitanul Walker a venit şi i-a trimis de-acolo.

– Şi apoi a început el să te plictisească. Ceva din atitudinea lui o făcea să stea într-o veşnică alarmă, dar Marty n-ar fi putut spune ce. Dacă aş fi în locul tău, l-aş ocoli.

– Îl cunoaşte pe Beau. Mary Lynn spuse asta ca şi când i-ar fi dat mai multă credibilitate.

– Cum? Marty se opri, şocată de ce auzise.

Ochii negri ai lui Mary Lynn se luminară puţin.

– Căpitanul Walker a fost pilot pe B-17 în Anglia, cu Beau. Ştie tot despre el.

– Ce face aici? Marty nu credea nimic din ce auzea, şi vocea ei deveni şi mai răguşită.

– Ca şi Cappy, duce aparatele C-47 la punctele de îmbarcare când ies din fabricile Douglas.

– De ce ar face asta tocmai un pilot militar? întrebă sceptică.

– Dar noi ce facem? Tonul vocii ei spunea tot şi merseră mai departe una lângă alta.

Dar în capul lui Marty sună târziu un clopoţel.

– Acum ştiu! Abia mai putea respira, atât era de concentrată. Acolo l-am văzut ! Pot să jur.

— Despre ce vorbeşti? Mary Lynn se opri din nou înainte să ajungă la jeep-ul parcat mai departe, aşteptându-le să le ducă la barăcile lor.

— Pariez tot salariul pe o lună că e pilotul de bombardiere pe care l-am întâlnit la Miami Beach. Cicatricile de pe faţă... Vocea. Aş putea să jur. Şi adăugă în şoaptă: era un laş, încercând să se dea mare când l-am văzut. Mai mult, nu-l cunoaşte pe Beau. Te minte, Mary Lynn. L-am întrebat.

❀

Obosită de câteva zboruri lungi, Cappy stătea în bucătăria din vechea ei casă situată în afara Washingtonului şi se juca cu mâncarea din farfurie. Nu avea poftă de mâncare — cum nu avea de nimic altceva, îi pierise bucuria de când se transferase. Când fusese trimisă la aceeaşi bază în care se afla cantonată Eden, crezuse că totul va fi bine. Trecuseră însă aproape trei luni şi nimic nu era aşa cum crezuse.

În plicul de pe masă, lângă farfurie, se aflau noi ordine. Nu le citise încă, fără să-i pese în ce parte a ţării va zbura. De când plecase de la Long Beach, acum patru zile, lenevise o mulţime de ore. Cappy simţea că meritase pauza asta şi acele rare clipe cu familia ei, mai ales cu mama ei, care se afla de partea cealaltă a mesei.

Mama ei vorbise aproape tot timpul, povestindu-i din nou vizita la Capitoliul Hill. Comitetul Serviciului Civil din Casa Albă se întrunise în legătură cu programul WASP, despre care concluzionaseră că era o pierdere de timp şi de bani.

— Generalul Arnold s-a certat cu ei mai mult de o oră, îi spuse mama. A subliniat de mai multe ori că

femeile pilot erau necesare. Jacqueline Cochran se afla și ea lângă el, dar nu a spus nimic. Comitetul a fost întru totul de acord să desființeze întreaga organizație. Ar putea s-o facă doar refuzând s-o finanțeze din moment ce este un program civil. Și totul din cauza acelor instructori de zbor care și-au pierdut contractele bine plătite de a antrena piloți militari. Comitetul l-a făcut pe generalul Arnold să-și dea cuvântul că-i va folosi imediat pe aceștia. Un zâmbet mic i se ivi pe buze. Le e frică să nu-i ia în armata de uscat.

Cappy nu vroia să aibă nimic de-a face cu armata. Ea dorea doar să poată zbura — și armata putea să se ducă naibii, în ce o privea. O emoție stranie și fără nume părea să pună stăpânire pe ea.

— Ți-am spus că l-am văzut pe Mitch la întrunire? o întrebă mama ei.

Ochii lui Cappy luaseră culoarea costumului ei albastru de zbor și ardeau.

— Nu, nu mi-ai spus. Vocea părea să-i vină de undeva de foarte departe. Ce face? Era așa de distantă...

— E tot același bărbat frumos, îi răspunse mama cu un hohot de râs. Păcat că nu-l poți vedea, cât timp vei fi aici.

— Abia am timp... începu moale Cappy.

— Mitch nu e aici, o întrerupse și apoi coborî vocea. E în Anglia cu generalul Arnold... pentru debarcarea aliaților în Franța.

— Când se va întâmpla?

— Curând, replică mama ei și apoi privi în jur, ca să fie sigură că nu le-a auzit nimeni.

Mitch... Abia își putea stăpâni lacrimile. Era ofițer superior, așa că nu era expus nici unui pericol. Nu

din cauza asta îi venea să plângă, să țipe de furie. Făcuse ceea ce trebuia, își spuse din nou Cappy. N-ar fi mers nimic între ei. Își apăsă degetele la baza nasului, încercând să-și oprească lacrimile.

— Cappy, s-a întâmplat ceva?

Clătină tăcută din cap și apoi respiră adânc și se forță să zâmbească.

— Sunt doar obosită, spuse, și apoi râse, dar sunetul ieși fals. Ți-am spus că o cameristă m-a confundat cu o instalatoare, cum eram îmbrăcată în costumul de zbor? Nu știu pentru ce se luptă ăștia în Congres. Nouăzeci la sută din țara asta nici nu știe măcar că existăm.

Capitolul XXVI

„Fiilor noştri, mândria naţiunii..." Când preşedintele Franklin Delano Roosevelt îşi începu ruga , Mary Lynn stătea lângă radio şi coborî capul. Ea, Marty şi Eden se aflau împreună cu colegele lor din WASP, în camera comună a barăcilor pentru a asculta ultimul raport despre masiva invazie a aliaţilor pe tărâmurile Normandiei. Preşedintele se ruga acum pentru soldaţi.

„Condu-i în dreptate şi adevăr. Dă-le tărie în braţe, dreptate în inimi, şi hotărâre în credinţa lor. Vor avea nevoie de binecuvântarea Ta. Drumul lor va fi lung şi greu. Pentru că duşmanul este puternic. S-ar putea să ni se împuţineze forţele. Victoria nu vine grăbindu-se, dar ne vom întoarce, iar şi iar..."

Devreme în dimineaţa de 6 iunie, Walter Winchell anunţase ştirile despre invazia de pe Coasta de Vest. Anunţase că armata americană lupta la Utah Beach şi sângeroasa Omaha, în timp ce britanicii se băteau la Sword, Gold şi Juno. Încordată, Marty zăcea lângă radio. Auzise ştirile despre desantul aerian al aliaţilor în spatele liniilor germane înainte ca primele bărci cu soldaţi să ajungă pe plajă. Fratele ei trebuie să fi luat parte şi el. În acea clipă, se afla acolo luptând alături de ceilalţi.

„...Dă-ne credință în Tine; încredere în fiii noștri; încredere în noi; încredere în forța noastră unită..." se rugă Franklin Delano Roosevelt.

Când termină, sala răsună de ecoul cuvântului „Amin", și zumzetul discuțiilor înlocui știrile optimiste. Peste toate temerile și rugăciunile, se simțea nevoia sărbătoririi. Marty, Eden și Mary Lynn se îndreptară către Clubul Ofițerilor. Și alții avuseseră aceeași idee. Locul era plin de ofițeri dornici să discute despre apropiata victorie.

— Fratele meu, David, e acolo, anunță Marty mândră. Este paraşutist, așa că a luat parte la primul asalt.

Ultimul venit la masa lor fu căpitanul Sam Walker. În timp ce se apropia încet, Mary Lynn ridică capul împotrivindu-se încordării cauzate de prezența lui. Avea un pahar în mână; întotdeauna avea ceva de băut în mână. Bătu o țigară neaprinsă de tablia mesei, îndesându-i tutunul.

— E un obicei urât! Se aprinse o flacără și degetele lui lungi i-o oferiră. Ochii lui îi întâlniră o clipă pe ai ei, apoi trecură mai departe când ea se aplecă spre chibrit, pentru a-și aprinde țigara.

— La fel ca și băutura. Mary Lynn își întoarse privirea, aruncând fumul în aer cu o urmă de nepăsare. Dar am observat că faci excese cu amândouă.

— Am luat-o pe calea păcatului. Își trase un scaun să se așeze cu fața s pre ea. Poate ar trebui să încerci să mă aduci pe căile bune.

Cu un gest agitat, mișca paharul în cercuri rotunde pe tăblia mesei. Sam Walker îi păndea fiecare mișcare sau schimbare a expresiei.

— Sau poate ar trebui să te conduc eu pe drumul greșit.

Marty stătea cu cotul sprijinit de masă, atitudinea ei aducând mai mult cu un avertisment decât cu o provocare.

– Walter, de ce n-o lași în pace?

– Vezi-ți de treaba ta, Rogers. Walter nici măcar nu se întorsese către apărătoarea lui Mary Lynn.

– Treaba mea este să-i țin pe lupii cei răi departe de ea.

Îi aranjă cu un deget o buclă rebelă după ureche observând cum ochii ei negri aproape se închiseseră la atingerea lui.

– Crezi că e nevoie să te aperi de mine, Micuțo?

– Nu. Încordarea îi rămase pe chip în timp ce-și ținea ochii plecați.

Marty schimbă tactica, încercând confruntarea indirectă.

– Nu crezi că ești norocos pentru că Ike a ordonat debarcarea din Franța? Acum toată lumea o să creadă că bei ca să sărbătorești și nimeni n-o să ghicească că de acolo îți vine curajul.

Dar o asemenea discuție nu-l incomodă pe Walter; ba se folosi de ea.

– Te deranjează că beau, Micuțo?

Cu o rară urmă de cinism, Mary Lynn i-o întoarse.

– Termini dacă îți spun că da?

– Nu. Zâmbea vag și malițios.

Dar Mary Lynn nu reacționase așa cum se așteptase Walker. Își împinse scaunul și se ridică de la masă.

– Te rog, nu mă amesteca pe mine în asta.

– Nu pleca! O prinse de mână, strânghând-o ușor. Dar se pricepea mai bine s-o păstreze decât cu forța; în loc lăsă privirea lui să-i facă drum în voința ei.

— Nu e deloc plăcut pentru un bărbat să bea singur.

— N-ar trebui să bei deloc. Era o împotrivire în vocea ei. Nu voia nimic de la el, şi totuşi îi răspundea împotriva voinţei.

— Atunci ţine-mă departe de romul ăsta şi dansează cu mine. Nu-i mai strânse mâna, ci o prinse uşor de degete pentru a i le acoperi cu ale lui.

Un protest surd veni dinspre Marty, dar păru s-o facă pe Mary Lynn să acţioneze. Cinismul lui putea afecta un om, împingându-l să facă exact invers de cum ar fi dorit. Asta ştia el mai bine decât oricare de acolo.

Pe podeaua de dans o luă în braţe până ce trupul ei cald se lipi de al lui. Fragilitatea ei îi reînvie toată foamea. Întruchipa tot ceea ce era bun şi dulce — prea bună pentru el — dar o voia doar pentru el. Şi chiar ar fi avut-o. Ştia că răul din el stătea la pândă. Luând-o, ar fi tras-o şi pe ea în jos.

Capul ei cu părul negru se lăsă pe umărul lui şi mâna i se odihni uşoară pe omoplatul musculos. Mary Lynn nu-şi ridică privirea mai sus de însemnele argintii de căpitan de pe uniforma lui. Îi simţea parfumul părului.

— Crezi că sunt un laş, Micuţo? o întrebă blând.

— Încerc să nu mă gândesc la tine. Evita să răspundă.

— Şi reuşeşti? Walker încercă să o privească dintr-o parte să-i vadă chipul.

— În cea mai mare parte a timpului.

— Măcar te gândeşti puţin la mine? E şi ăsta un început. Zâmbi, dar privirea lui era serioasă, în ciuda alcoolului pe care-l consumase deja. Eu mă gândesc la tine tot timpul.

— Între două jocuri de poker și chefuri...

— Și coșmare, adăugă el fără să se gândească.

Ea îl privi în ochi, cercetându-l cu ochii ei negri, cinstiți, larg deschiși.

— De ce ai coșmare?

În acea clipă avu grijă să nu închidă ochii, să nu lase să-i apară din nou în minte acele avioane de luptă cu crucea neagră pictată pe aripi, țâșnind parcă din cer, împroșcând moarte — sau vederea Fortărețelor Zburătoare ieșind din formație, rămânând în urmă ca și când implorau viața — cu o aripă sau coada aruncate undeva în adâncul de sub ele, împroșcând fum în nori groși din pântece, cu cei zece bărbați prinși înăuntru, prieteni sau poate străini. Mai mult decât orice, Walker nu dorea să-și amintească senzația înfiorătoare de neputință atunci când totul intra încet în spirala morții.

Gustul amar revenise; se întorsese iar amărăciunea aceea plină de mânie și neputință.

— Nu știi că e război? În vocea lui se simțea cruzimea.

Capul ei se aplecă.

— Ba da, știu, răspunse încet.

Mânia care zăcea în el, luă alt curs, căutând intenționat puncte slabe și testându-le să vadă dacă mai erau la fel — în ceea ce-i privea pe amândoi, și pe el și pe ea.

— Ai primit vreo scrisoare de la soțul tău, în ultimul timp?

Ea deveni moale în brațele lui.

— De ce întrebi? Nu-l cunoști...

Privirea ei se ridică spre chipul lui.

— Marty și-a amintit în cele din urmă unde te întâlnise. La Miami Beach. I-ai spus că nu-l cunoști.

— Da? Ei, cu atât mai rău, murmură Walker netulburat. Probabil că am făcut o greşeală.

— M-ai minţit cu bună ştiinţă, aşa-i? îl acuză.

— Ai stat prea mult singură, nu-i aşa Micuţo? murmură el, ignorându-i acuzaţia. Tot zborul ăsta... şi toată energia asta pe care o ţii în tine şi n-ai cum s-o eliberezi. Uitarea vine cel mai uşor în braţele unui bărbat. De asta ai nevoie — de cineva care să te iubească şi să-ţi ia de pe suflet toată greutatea pe care nu o mai poţi duce.

— De ce m-ai minţit?

O energie crescândă îl făcu nerăbdător.

— Aveai nevoie de o scuză pentru a fi cu mine aşa că ţi-am oferit-o. Ne-am prefăcut amândoi. Tu voiai să poţi spune „Îl cunoaşte pe soţul meu", ca să-ţi poţi explica de ce stai atât de mult timp cu mine. L-ai folosit ca pe un motiv de a-ţi justifica dorinţa de a dansa cu mine sau de a mă lăsa să te ţin în braţe. Adevărul este acel lucru care-ţi convine.

Picioarele încetară să se mai mişte în acelaşi ritm cu ale lui, când se opri în mijlocul podelei pentru dans.

— Marty avea dreptate. Eşti un mincinos şi un laş. Probabil că am fost oarbă de nu am văzut asta până acum.

— N-ai vrut să vezi, replică Walker. Dacă avusese de gând să-l rănească, reuşise şi chiar foarte bine. Cu toată atitudinea lui indolentă, avea totuşi mândria lui.

— Îmi iubesc soţul, declară ea.

— Da? Ei bine, el nu este aici, iar eu sunt. Asta-i diferenţa.

Mary Lynn se desprinse din braţele lui.

– Eşti un mincinos, un trişor şi un laş. Căutând cum să-l lovească, cât mai tare, simţi deodată că îşi pierde respectul pentru propria-i persoană. Îl lovi cu palma ei mică şi moale.

Câteva clipe lungi el rămase nemişcat, apoi gura i se strâmbă într-o linie crudă şi batjocoritoare.

– Atunci de ce mai vorbeşti cu mine, Micuţo?

Era un răspuns care căzu greu. Mary Lynn îl împinse şi fugi de el chiar în clipa în care Eden care dansa chiar în spatele ei, privea totul atentă.

– Ai păţit ceva, Mary Lynn? o întrebă în timp ce partenerul ei arăta doar un interes fals.

– Mă... mă doare capul. Spune-i lui Marty că plec. Mary Lynn părăsi locul, îndreptându-se şovăitoare către ieşire cu Walker urmând-o îndeaproape.

Tot atunci, Marty se aşeză în faţa lui, firea ei bătăioasă oglindindu-i-se în ochii ei verzi-argintii.

– Las-o în pace, Walker.

– Ce eşti tu? Doica?

– Da. E un copil nevinovat, şi vreau să rămână aşa, răspunse ea.

– Adică? Eu nu sunt destul de bun pentru ea? insistă Walker.

– Eşti un ticălos, Walker, îi replică ea ca şi când asta ar fi explicat totul. Ce i-ai spus?

Walker o privi cu ochi grei şi ficşi.

– La naiba, asta nu e treaba ta.

Şi cu paşi grei, îndesaţi, îşi făcu drum către bar.

❀

O mulţime de ştiri proaspete veniră de pe plajele din Normandia în următoarele zile, dar majoritatea femeilor piloţi erau în văzduh. Marty privi lung la aparatele B-17 din Las Vegas, când se îndrepta către

Sud-Vest, şi apoi zburã înapoi la Long Beach pe 8 iunie. Întotdeauna se minuna cât de bine erau camuflate bazele aeriene de pe coasta Pacificului. Nu le puteai descoperi decât dacă ştiai unde se află, cu precizie.

Înapoi, după trei zile de absenţă, îşi bãgă capul pe uşă în camera lui Mary Lynn.

— Bună. M-am întors.

— Cum a fost? Mary Lynn îşi lăsă scrisoarea şi o urmă pe Marty pe coridor spre camera ei.

— Nu prea rău. Am intrat într-o furtună în sudul statului Colorado, dar am ieşit din ea repede, înainte ca vremea să se înrăutăţească mai tare. Îşi aruncă valiza pe patul cel mai apropiat şi răsfiră scrisorile care se acumulaseră în lipsa ei. Culese din grămadă un plic.

— Ia te uită! spuse Marty surprinsă şi îşi puse un picior sub ea când se aşeză jos. O telegramă de la părinţii mei. Când deschise plicul, o privi pe Mary Lynn. N-am mai avut veşti de la ei de săptămâni întregi. Marty scoase telegrama şi începu s-o citească.

— Nu... Cuvântul ieşi moale din gura ei.

Mary Lynn începu să vorbească, apoi văzu faţa albă ca varul a lui Marty şi privirea sticloasă din ochii verzi-argintii, când şi-i ridică de pe telegramă.

— Fratele meu... David. Confuzia şi neîncrederea se amestecau în vocea ei controlată. Au fost anunţaţi... se uită Marty din nou la telegramă, ca şi când ar fi avut nevoie să mai citească din nou... A fost omorât în luptă.

Cuvintele, înţelesul lor era tăcut. Nu David, nu fratele ei — continua să creadă că totul era o greşeală. Şocul păru să o golească de orice simţire

lăsând-o secată pe dinăuntru. Era fratele ei mai mare, idolul şi în acelaşi timp rivalul ei; pe el încercase întotdeauna să-l ajungă sau să-l depăşească. David nu putea să moară. El era eroul care trebuia să se întoarcă acasă — plin de decoraţii. Nu era drept să fie omorât. Nu era drept.

Mary Lynn privi te egrama-tip pe care o primeau toate mamele şi soţiile celor decedaţi. O trecu un fior. Era prima dată când moartea lovise aşa de aproape. Nu era vorba de fiul unui vecin sau de bărbatul verişoarei de-a treia. Era vorba de fratele lui Marty.

— Marty! Mary Lynn făcu un pas către fiinţa tăcută de pe pat dorindu-şi să aline şi să fie alinată.

— Nu. Marty se întoarse cu faţa într-un colţ al patului, cu spatele la Mary Lynn şi-şi înconjură mijlocul cu braţele.

— Eu... Vocea ei răguşită era şocată. Mama şi tata... au nevoie de mine. Mai bine... aş aranja să mă duc acasă în weekend-ul ăsta.

— O să te ajut, se oferi ea.

— Cred... mai bine aş face-o eu. Avea nevoie de activitate pentru a-şi alunga gândurile. Fraza aceea continua să o lovească: „ucis în luptă". David Allen Rogers III jucase un rol hotărâtor în viaţa ei; moartea lui lăsa un gol pe care nu-l putea umple nimeni.

— Te superi? Vreau să rămân singură.

Dar Mary Lynn nu putea suporta ideea de a fi singură. Avea nevoie să fie înconjurată de oameni veseli, iubitori, de oameni vii. Părăsi barăcile aproape pustii. Cele mai multe colege zburau pe undeva, iar cele rămase îşi spălau lucrurile sau dormeau.

Pustietatea liniei de zbor o înfioră. Un timp rămase afară, ascultând zgomotul vocilor şi al motoarelor avioanelor, al vieţii care pulsa în continuare. Nerăb-

dătoare şi dornică de mai mult, Mary Lynn intră în clădirea administrativă.

Vocile din jur şi tot acel du-te-vino nu o implicau, în timp ce piloţii leneveau în camera de pregătire pentru zbor, jucând cărţi sau discutând nepăsători, şi pufăind ţigări la nesfârşit. Voia să fie o fărâmă din lumea plină de viaţă, nu doar un spectator.

Mary Lynn n-ar fi putut spune ce o făcuse să se întoarcă spre uşă chiar atunci când intră Walker. Umbra întunecată a bărbii nerase îi acoperea obrajii, ascunzându-i cicatricile. Linii obosite se iviseră în colţurile ochilor, dar sclipirea grea, batjocoritoare rămăsese pe suprafaţa lor întunecată. Cascheta de ofiţer era dată pe spate, scoţându-i la iveală părul castaniu, des, care creştea cu atâta repeziciune. Jacheta lui din piele spânzura descheiată şi eşarfa albă înfăşurată în jurul gâtului flutura obosită.

Walker se opri să scapere un băţ de chibrit şi purtă flacăra spre capătul ţigării. Pe deasupra focului, o zări pe femeia micuţă şi tăcută privindu-l din colţul camerei. Ochii ei negri erau aţintiţi asupra lui, de parcă l-ar fi chemat.

Pentru o clipă, rămase pentru el singurul loc în care pulsa viaţa, din toată încăperea. Îşi ridică încet, capul, privind-o în timp ce arunca chibritul. Ea îi întoarse privirea, nemişcată, fără să se împotrivească.

Îi transmitea parcă un mesaj — ceva ce voia să descopere... să fie sigur de înţelesul lui.

Se îndreptă către ea, traversând încăperea cu paşi neauziţi.

— Bună, Micuţo.

Ea răspunse, fără legătură, vocea ei moale transformându-se într-o şoaptă disperată.

– Marty a primit o telegramă. Fratele ei a fost ucis în luptă.

Primise de la ea ceea ce dorise. Fără să se simtă vinovat, Walker o luă în braţe şi o strânse câteva minute până ce înfrigurarea şi tremurul ei se potoliră.

Se aplecă şi o sărută pe părul ca mătasea. Cu mişcări stângace, îşi ridică şi ea capul pentru a-l privi pe el şi apropierea vinovată a gurii lui.

Walker nu avea nevoie de mai mult. Sărutul lui ademenitor îi satisfăcu dorinţele, fără reţinere. Îl lăsă să o pătrundă până în cele mai adânci simţiri. Walker nu era sigur dacă era dorinţa ei, dar îi întorsese sărutul la fel de pasionat.

Respiraţia lui devenise sacadată când îşi desprinse gura de buzele ei.

– În noaptea asta... avea nevoie de promisiunea simţită în sărutarea ei. Te iau la orele nouăsprezece.

O clipă simţi lupta din interiorul ei, dar răspunsul care veni nu avea nici o rezervă.

– Da.

❀

Mary Lynn aştepta în holul hotelului, strângând poşeta la piept, în timp ce Walker descuie uşa camerei. Pătrunse înăuntru, aruncând o privire rapidă în încăpere după care îi făcu loc să intre şi închise uşa.

Camera era mică, având prea puţin spaţiu în jurul paturilor. Folosirea ei era limitată şi nici nu era făcută pentru mai mult. Evită să privească patul, când se îndreptă spre fereastră, dar vederea dădea într-o stradă din Los Angeles.

Câteva sticle era aşezate pe masă. Putea să ghicească mişcările lui Walker fără să se uite. Mary

Lynn stătea la fereastră, ascultând sunetele paharelor şi al sticlelor destupate.

— Ce vrei — rom şi Coca-Cola sau Coca-Cola şi rom? Tonul leneş din vocea lui nu mai păstra nici o urmă din unda batjocoritoare obişnuită.

— Nimic, mulţumesc. Răspunse, lăsând un zâmbet slab să-i lumineze chipul.

— Îmi pare rău că nu am putut găsi whisky. Ştiu că de obicei asta bei — când bei, completă el, în timp ce turna lichidul într-un pahar, împrăştiind bule aurii.

Cu coada ochiului, îl văzu dezbrăcându-şi jacheta şi aşezând-o pe speteaza singurului scaun din cameră, apoi se întoarse şi-l privi cum îşi desface nodul de la cravată. Walker îi vorbea, dar nu auzi nici un cuvânt, în timp ce el se îndrepta spre pat, sorbind uşor din pahar şi apoi aşezându-se.

Odată desfăcută cravata, îşi descheie nasturele de la gulerul cămăşii, şi apoi o desfăcu complet. Curând cămaşa fu aruncată la capătul patului, iar maieul fu scos peste cap. Plăcuţele de identificare clinchetiră scurt pe lanţul pe care erau puse.

Se ridică apoi să-şi scoată pantalonii. Abia atunci o observă pe Mary Lynn stând tăcută lângă fereastră şi privindu-l. Se opri, cercetându-i trăsăturile. Clătină capul.

— S-a întâmplat ceva?

Ea se uită spre uşă, cu o urmă de nesiguranţă trecându-i peste faţă.

— Tipul ăla de la recepţie ştia că nu suntem soţ şi soţie când ne-am înregistrat, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc că-i pasă ce suntem, câtă vreme am plătit camera. Ridică din umeri. Oricum, ce contează?

— Probabil că nu are nici o importanță. Dar felul în care ne-a privit... a făcut totul... murdar și ieftin.

„Iar situația nu se schimbă deloc în bine prin comportarea lui," se gândi Walker — dezbrăcându-se ca și când ar fi avut lângă el o femeie oarecare. Rămase tăcut și se îndreptă spre ea, întorcând-o blând cu fața spre el.

— Te înșeli, Micuțo. Se grăbi să-i spună tot ce simțea. Ești mult prea frumoasă și delicată ca să fii atinsă de orice atitudine nelalocul ei. Auzea cuvintele pe care le spunea, așa de pline de sinceritate. Păreau false, venind de la el.

— Sună al naibii de nobil, nu-i așa? Dar e adevărat.

Îl privi, cu o urmă de regret în ochii ei de catifea neagră.

— Nu sunt atât de bună cum crezi tu, Walker.

Încet, consideră vorbele ei adevărate; altfel nu ar fi fost cu el în camera asta de hotel. Pentru moment, nu avea nici o importanță dacă ea se cobora la nivelul lui sau el se ridica la al ei. În acea parte decentă a minții lui, realiză că ea nu mai făcuse așa ceva înainte.

Blând, o trase de lângă fereastră și îi luă fața în mâini în timp ce o săruta încetișor, fără grabă, cu o ardoare plină de dorință. În timp ce plăcerea și stânjeneala ei se amestecară, începu să o dezbrace, mângâind-o fără grabă acolo unde o dezgolise, înainte de a trece mai departe. Trebuiau să-și satisfacă foamea, simțindu-i gustul pielii pe limbă și senzația de moliciune a sânilor sub trupul lui. Mâinile ei îi înconjurau corpul, iar bătăile ritmice ale inimii lui se împleteau cu ale ei.

Dorințe mult timp reținute le străbătură carnea și le grăbiră respirația. Când fu eliberată de haine și de toate prejudecățile sociale, Walker o luă în brațe și o așeză în pat.

Aici deveniră pur și simplu bărbat și femeie — în cel mai primar act, descoperind căi pe care le urmară împreună, în a-și dărui plăcere unul altuia, făcând ca senzații vechi să devină noi și simțind ceva din îndoiala atât de firească momentului — și întotdeauna dorința de a avea mai mult.

Capitolul XXVII

Cearceaful era tras bine peste pieptul ei şi-l ţinea cu mâinile ca să fie sigură că stătea la locul lui. Mary Lynn nu-şi putu explica nici ei, această nevoie de a-şi ascunde trupul. Sigur, nu de Walker – felul în care umpluse golul din ea fusese complet... şi o lăsase satisfăcută. Oare nu era tocmai asta? Nu era gândul că ar fi vrut să nu se fi simţit tot aşa de bine cum se simţise lângă Beau?

Toată plăcerea îi dispăru şi începu să-şi închidă în ea sentimentele. Ţigara pe care o fuma, ajunse la capăt şi se întoarse pe o parte să o pună în scrumiera de pe noptieră. Când se întoarse iar pe spate, Mary Lynn deveni conştientă de privirea lui Walker. Un norişor de fum desprins de la ţigara lui plutea în aerul de deasupra lor. Nu-i mai întâlneai în ochi privirea aceea grea şi batjocoritoare.

– Te gândeşti la el, nu-i aşa? În voce i se simţi, greutatea vorbelor.

– La cine? minţi Mary Lynn.

– Nu te juca, Micuţo. O urmă de mânie îl făcu să se scoale şi să se ducă să-şi toarne puţin rom în pahar. La bărbatul tău, bineînţeles. Sorbi puţin şi apoi începu să cerceteze băutura dinăuntru. Senti-

mentul ăla de ruşine şi vinovăţie n-o să dureze. O să treacă la fel ca orice altceva, până data viitoare, când nevoia te va împinge din nou.

— De unde ştii? îl întrebă, furioasă că îi pătrunsese gândurile la fel cum îi pătrunsese trupul.

— Pentru că eu am trecut prin asta, scumpo. Veni spre ea şi îi mângâie blând obrazul, apoi se întoarse înapoi.

— Eu am trecut prin asta. Paharul era din nou lipit de buzele lui.

Singura lampă din cameră, arunca umbre pe pereţi. Când Walker ridică un braţ, lumina difuză aruncă umbre întunecate de-a lungul muşchilor de pe spate. Tot corpul îi era brăzdat de cicatrici. Nu erau prea vechi, ci destul de recente după cum arătau. Dura o groază de timp până când cicatricile roşii-vineţii se făceau maronii şi în cele din urmă rămâneau doar ca un semn pe piele.

— Nu pierde nici o ocazie, o avertiză Walker. Şi el o să facă la fel. Poate sunt multe lucruri care l-ar opri, dar nu plăcerea de a ţine în braţe un trup. Poate o să se simtă şi el vinovat — atunci când ea va face ceva care o să-i aducă aminte de tine. Asta s-a întâmplat acum? Capul lui se întoarse către ea, cercetând-o cu privirea. Ţi-am adus aminte de el?

Câteodată îl disprețuia pentru sinceritatea lui brutală, nu ocolea nici un subiect oricât de delicat ar fi fost; nu evita nici o intimitate. Şi cel mai rău dintre toate, îi adâncea îndoielile pe care le simţea, în privinţa lui Beau.

— Nu eşti ca el.

— Nu? dar întrebarea sună nepăsătoare.

— Nici măcar nu-l cunoşti pe Beau. Mary Lynn nu-şi dădea seama de ce insista asupra acestui

subiect, doar dacă nu semăna cu un fel de pedeapsă pe care şi-o aplica. Doar bănuieşti că aşa se întâmplă.

— Şi el e tot bărbat, nu? Era ceva ascuţit şi neplăcut în vocea lui, un fel de nerăbdare. Ce crezi că face orice bărbat atunci când îi e sete? Dacă e departe de casă, o să bea de acolo de unde este. Poate că n-o să aibă acelaşi gust ca apa dulce de acasă, dar o să bea ca să-şi satisfacă setea dinlăuntru. Asta este. Poate tocmai de asta suntem făcuţi din carne, pentru că impulsurile care ne conduc sunt atât de primare.

— N-am ştiut că eşti şi filosof. Se calmase auzindu-i vorbele, dar părea ciudat să-l audă luându-i apărarea lui Beau, oferindu-i scuze pentru infidelitatea lui. Sau îi dădea ei motive să continue? Sau lui?

— Probabil că războiul e de vină. Walker îşi privi paharul ca şi când acolo s-ar fi aflat răspunsul. La început, încerci să înţelegi de ce se întâmplă toate astea, dar este atât de multă murdărie, încât nimic nu va mai conta. Aşa că, sau mergi înainte având încredere oarbă în oamenii care te conduc, sau te întorci la sticlă şi bei până când totul se amestecă şi nimic nu mai are importanţă.

— Cum este acolo? I se întâmplaseră multe lucruri pe care ea nu le înţelegea. Şi se întreba dacă toţi piloţii de pe bombardiere care se întorceau acasă erau ca Sam Walker.

— Un iad. Se lăsă tăcerea, în timp ce Walker căzuse pe gânduri. Apoi se sili să le îndepărteze, cu o voce emoţionată...

— Nu e aşa cum scriu ei sau cum îţi arată în filme. Acolo vezi duşmanul, indiferent că este un japonez gălbejit sau un frit albicios. Un bărbat luptând cu altul

este ceva onorabil, e un fel de glorie în asta. Dar acolo nu te lupți cu bărbați, ci cu mașini. Aici zace oroarea războiului ăsta. Cei care vor avea mașinării mai multe și mai bune, vor câștiga.

— Nu poate fi atât de simplu.

— De ce nu? Se întoarse cu o siguranță provocatoare. Pentru că avem „dreptatea" de partea noastră? Pentru că suntem mai buni ca ei? Mai curajoși și mai puternici? Nu, ci pentru că avem mai multe materiale și fabrici care fac tancuri și avioane, aproape tot atât de repede pe cât de rapid ni le doboară ei cu mașinăriile lor.

Privind în gol, nu vroia să creadă ce-i spunea.

— Nu crezi că avem o cauză... un ideal pentru care luptăm?

— Ba da. Un oftat îi împrăștie furia și lăsă în loc amărăciunea. Da, trebuie să luptăm, dar trebuie să pierdem atâtea? Când ne întoarcem din raidurile de deasupra Germaniei, generalii nu fac socoteala pierderilor omenești. Ci a avioanelor — câte aparate au căzut? Ne ordonă să zburăm — poate douăzeci de formațiuni a câte șaizeci de bombardiere fiecare. Se umple cerul. Privea fără să vadă înaintea lui, cu băutura clătinându-i-se încet în mână. Deasupra noastră era escorta de protecție, dar nu pentru mult timp. Trebuie să se întoarcă înainte de a li se termina benzina și rămâi la mila... dar ei nu au nici o milă. Te așteaptă, stau la pândă, undeva, acolo. Știu că vii și așteaptă cu soldații și artileria lor. Deși știi asta, zbori mai departe. Când aparatele alea nemțești te vânează, continui să zbori. Nu te poți abate din drum ca să te lupți cu inamicul. Trebuie să atingi o țintă și mai ai cu tine și o groază de bombe, așa că tot ce poți face este să te rogi ca să nu-ți atingă Fortăreața nici un glonț

scuipat de avioanele lor de vânătoare. Şi în tot timpul ăsta aparatul radio este viu, te avertizează, auzi toată echipa urlându-ţi în urechi... şi-ţi auzi chiar propria-ţi voce amestecată printre celelalte... spunându-le celorlalţi ce avioane se îndreaptă spre ei. Explozii peste tot în preajma ta, şi sunetul aducător de moarte al gloanţelor lovindu-se de metal... şi senzaţia de boală ce te cuprinde atunci când ştii că ţi-a lovit aparatul, dar nu poţi să spui cât de rău. Nu poţi decât să încerci să-l ţii în aer şi pe drumul către ţinta ce o ai de atins — mereu pe direcţie. N-ai voie să ieşi din formaţie. Un bombardier izolat este o ţintă sigură, şi ceilalţi ar tăbărî pe el la fel ca nişte lupi flămânzi.

Îi apăruseră broboane de transpiraţie pe frunte, dar Mary Lynn simţi toată groaza din imaginile lui.

— Vin spre tine cu crucile alea negre vopsite pe aripi, aruncându-şi toată încărcătura din mitraliere. Vezi alte bombardiere lovite, motoare luând foc, limbile prelungi şi înguste ale flăcărilor lingând rezervoarele de benzină, fumul negru şi înecăcios de la vreun motor. Vezi o Fortăreaţă clătinându-se şi pilotul care se luptă să o ţină pe linia de plutire sau să o scoată din focul aducător de moarte, astfel încât toată echipa să se poată salva, înainte ca aparatul să-şi înceapă picajul nimicitor. Îi cunoşti sau nu, dar cu toate astea numeri paraşutele şi răcneşti la ai zecelea să iasă dracului odată. Nu se întâmplă întotdeauna, aşa. Câteodată, nu ai ce să numeri. Se duc cu toţii în jos, şi ştii şi de ce. Unul din ei e rănit, sau nu se deschide o paraşută, iar ceilalţi băieţi nu vor să-l lase pe unul de-al lor singur, aşa că mor toţi ca nişte proşti. I se încleştaseră dinţii, iar cuvintele îi ieşeau cu greu, în timp ce ochii îi luceau mai tare, plini de ardoare şi amărăciune.

— Apoi te uiți la nemți cum se țin după parașute și-i vezi pe băieți cum se luptă să se ferească de gloanțele care vin șuierând către ei. Sau pe cei cu parașutele în flăcări și care au o milă în față pentru a alege cum să moară. Și asta doar în ce-i privește pe soldați, spuse el sălbatic. Dar, cel puțin ai cu cine te lupta. Dar artileria este altfel. Artileria germană știe unde te afli și altitudinea la care zbori. Stau acolo pe pământ și-ți aruncă foc și moarte, împânzind cerul cu exploziile lor până când totul devine cenușiu și negru. Milă după milă, cu cât pătrunzi mai adânc pe teritoriul Germaniei, cu atât e mai îngrozitor. Și mai multe bombardiere dispar din formație, unele transformându-se în imense mingi de flăcări, iar altele prea lovite ca să mai poată continua drumul. Dar toți cei care mai rămân continuă să zboare către țintă.

Odată ajuns acolo, și după ce te-ai eliberat de bombele pe care le-ai purtat cu tine, te poți întoarce acasă. Și trebuie să treci iar prin tot iadul ăla. Șansele să treci prin el fără să fii lovit sunt nule. Aparatul o să fie lovit, poate nu chiar așa de rău. Sau unul din echipa ta o să fie rănit, poate ușor sau chiar mai rău. Aștepți escorta de protecție să te ia și să te conducă acasă și poate că o să și zâmbești puțin când vezi din nou Canalul Mânecii, pentru că ai bătut din nou toate recordurile.

Walker se întoarse pe jumătate să se uite la ea, cum stătea întinsă pe patul moale. Simți nevoia să plângă când îi văzu chipul dar, frica i se cuibărise în gât. Era înfricoșată de imaginea lui brutală despre război.

— Dar nu ăsta-i adevăratul iad, Micuțo. Nu raidurile aeriene și zborurile către țintă și înapoi. Nu. Iadul începe abia când știi că trebuie s-o iei de la

capăt cu toate astea, iar și iar. Nu treci prin ele doar o dată. Ci mereu, și mereu, și mereu. Și șansele să te întorci acasă viu scad de fiecare dată cu câte puțiń, până când știi sigur că ești un om mort. Așa că nu-ți mai pasă, cum să te mai omoare dacă ești deja mort?

— Nu! Răceala îngrozitoare care venea însoțind frica, o împinse pe Mary Lynn să-i caute căldura trupului, agățându-se de scânteia de viață din el.

Cuvintele lui, aduseseră moartea așa aproape, iar ea vroia să trăiască. Instinctul era cel care le făcea nevoile și cerințele atât de puternice. Să facă dragoste — era o parte integrantă a procreării — iar procrearea însemna supraviețuire. Oamenii continuau să trăiască prin copiii lor. Nu era nimic neobișnuit în faptul că teama făcea să crească dorința, că înainte de luptă, bărbatul caută o femeie, sau femeia un bărbat. Iar dacă doi oameni își găseau liniștea și căldura unul în brațele altuia, erau cu atât mai norocoși.

Mai târziu, în timp ce Mary Lynn dormea, Walker se uita țintă în tavan, cu un braț pus sub cap. Trase din țigară și mai sorbi din paharul cu rom. Sticla era aproape goală. Își întoarse ochii spre ea, așa cum stătea cu fața îngropată în părul negru ca noaptea. Își aminti moliciunea întunecată a ochilor ei, atât de mângâietori și calzi.

Se întreba ce căuta un bărbat în privirea unei femei, ce spera să găsească? O dorise și o avusese, dar tot nu era mulțumit. Ce se întâmpla oare, de nu se putea bucura de ceea ce avea? Poate că nu era nimic dincolo de plăcerea oferită de trupul ei pentru scurt timp. Sau ar fi fost posibil să facă împreună ceva care să dureze?

Mai luă o înghiţitură de rom, plin de amărăciune. De multe ori, în misiunile de luptă deasupra Germaniei, respirase mirosul acela al morţii. Trăise în iadul ăla şi îl adusese cu el, acasă. Îl golise pe dinăuntru şi îl lăsase însetat de lucruri bune. Dar când trăieşti în iad, cum să auzi îngerii cântând?

O privi din nou, cu o dorinţă atât de adâncă în trup încât simţea nevoia să plângă. Cunoştea emoţia minunată şi totală a pasiunii ei şi invidia pentru dragostea pe care o păstra doar pentru bărbatul ei, crescu şi mai mare. Nu era uşor să te mulţumeşti doar cu ce primeai fără să vrei mai mult.

❀

Pe obrajii lui Marty curgeau lacrimile şiroaie, în timp ce stătea în faţa intrării casei părinteşti din Michigan şi se uita la steaua aurie de pe steagul agăţat în fereastră. O stea de aur pentru un soldat mort. Ciudat, dar prezenţa ei părea să facă moartea lui David şi mai reală.

În spatele ferestrei, se mişcă o umbră; Marty îşi şterse lacrimile de pe faţă şi se îndreptă spre uşă. Intră în casă în timp ce tatăl ei păşea în hol. Durerea îl îmbătrânise, încovoindu-i umerii şi alungând viaţa de pe trăsăturile lui uscate. La început n-o recunoscu, aşa cum era îmbrăcată în uniforma oficială de vară compusă din fustă şi taior din „Santiago blue".

— Martha, spuse el, puţin cam nesigur.

— Am venit de îndată ce am aflat, tată. Îl îmbrăţişă căutând mângâiere şi găsind un răspuns mecanic în braţele lui care o înconjuraseră. Îmi pare rău, tată.

— Nu e vina ta. Vorbea aşa de absent, ca un om pierdut căruia nu-i păsa că a fost găsit. Nu e vina nimănui.

În ciuda soarelui strălucitor de iunie, în casă persista o posomoreală întunecată. Marty o simți imediat ce începu să pășească în urma tatălui său. Stăruia în aer o atmosferă sufocantă, ca și când nimic nu ar mai fi avut viață.

Din camera de zi se auzi un mic zgomot și Marty o văzu pe mama ei, îmbrăcată toată în negru.

— I-ai spus? își întrebă Althea Rogers, soțul. Nici măcar nu-i trimit corpul acasă. L-au incinerat, undeva, în Franța. Atât de departe...

Se întoarse în camera de zi, fără să-i arunce lui Marty nici măcar o privire. Pe ea o lăsară singură în picioare, în timp ce tatăl ei o urma pe mamă-sa în cameră, după acea tragică afirmație. Se târî și ea în urma lor. Când păși înăuntru, atenția îi fu atrasă de o fotografie uriașă a lui David drapată cu negru, așezată pe masă. Avu impresia că în fața ei e o fantomă.

Părinții ei stăteau unul lângă altul, pe canapeaua de lângă masă. Tatăl ei o ținea pe mama ei de umeri, într-un fel plin de consolare, și priveau amândoi țintă fotografia. Marty avu senzația neplăcută că era în plus, în timp ce se așeză în fotoliul din fața lor. Peste tot, de jur împrejur era ceva care-i amintea de David — un album de fotografii, un obiect de-al lui, sau pantofiorii de când era copil.

— Ți-am povestit cum s-a întâmplat? În ochii tatălui ei sclipiră lacrimi.

— Nu, spuse ea încet, răgușită.

— A fost ucis în timp ce încerca să-și salveze un camarad care fusese lovit... Încerca să-l ducă undeva în siguranță, atunci când l-a atins glonțul. A murit pe loc. Asta părea să-l consoleze pe doctorul din el. Undeva, într-un loc numit Mezières. Mama ei luă atlasul de pe masă și-l deschise la o

hartă a Franței. E aici. Arătă cu degetul la unul din cele o sută de semne indicatoare și Marty se uită ascultătoare. A fost un băiat așa de bun — și așa de curajos.

— Putem să fim mândri de el, Althea. A fost recomandat pentru decorație de către compania lui.

Marty îi privi, înconjurată de tot felul de amintiri și de fotografia îndoliată a lui David, și realiză deodată cât de mult greșise închipuindu-și că ei aveau nevoie de ea. Niciodată nu fusese în stare să se ia la întrecere cu fratele ei, cât timp fusese în viață, iar acum că era un erou mort, nu mai avea nici o șansă să câștige.

Fu un weekend plin de tristețe și amărăciune, în timpul căruia Marty își jeli fratele în singurătate. Și ea îl plângea, dar părinții ei nu păreau să vadă asta. Fu bucuroasă când se urcă din nou în tren și se înapoie în California.

Când sosi la barăcile fetelor din WASP, constată că ușa lui Mary Lynn era încuiată.

— Știe cineva când se întoarce Mary Lynn din misiune? le întrebă pe cele câteva femei aflate în sală.

Câteva clătinară din cap, iar altele ridicară din umeri, doar una din ele îi sugeră:

— Întreabă-l pe căpitanul Walker. El ar putea ști.

Încremenită, Marty vorbi din nou;

— De ce ar ști el ceva?

— Au petrecut weekend-ul împreună, așa că s-ar putea să-i fi spus lui când se întoarce. Informația fu dată pe un ton indiferent. Era la Clubul Ofițerilor, dacă vrei să-l întrebi.

— Ce te face să crezi că au petrecut weekend-ul împreună?

— Hei, tot ce știu e că Walker a luat-o vineri și a adus-o înapoi duminică. Și mi-am închipuit că au fost împreună. Asta-i tot ce știu.

Ce necazuri! Știuse că bărbatul acela îi va crea necazuri din prima clipă când îl văzuse. Marty rămase nemișcată o clipă, apoi ieși din bărăci și se îndreptă spre Clubul Ofițerilor.

La apropierea lui Marty, caporalul de serviciu își ridică arma într-un salut rigid, așa cum cerea protocolul militar, dar ea îl ignoră — și pe el și salutul lui — în timp ce urca scările. Trăsăturile ei tulburate și focul din ochii gri-verzui erau un avertisment pentru oricine i-ar fi stat în cale.

Înăuntru, se opri cercetând încăperea pentru a-l descoperi pe bărbatul cu însemne de căpitan pe uniformă, stând singur în colțul unei mese. Era destul de devreme, dar el părea bine amețit. Marty merse drept spre el.

Walker o văzu venind, dar nu păru nici surprins, nici preocupat de sosirea ei. Luând încă o înghițitură din romul diluat cu Coca-Cola, observă absent furia care o făcea să fie pe punctul de a exploda.

Un zâmbet neglijent îi apăru pe buze, când ea se opri lângă scaunul lui, gata de bătălie, în jacheta „Ike" și cu buclele scurte ale părului ei de culoarea mierii, tuns Earhart*, zbârlite.

— Bună, Martha Jane. Walker o salută, fără s-o privească, folosind numele pe care ea îl ura atât.

Ea îl lovi peste mâna în care ținea paharul care se sparse pe podea, împrăștiind băutura de jur împrejur.

* În lb. engl. în orig. — Amelia Earhart — aviatoare celebră.

— Ticălos ce ești! Nu se ferea de loc să-și stăpânească furia. Ticălosu' naibii! Cum ai putut să-i faci asta?

Walker șterse cu un șervet masa și făcu semn să i se aducă alt pahar.

— Vrei ceva? Ridică în cele din urmă capul s-o privească.

În acea clipă palma ei îl lovi peste față, trecând peste obraz și cu toată greutatea peste gura moale și dinți. Simți pe limbă gustul propriului sânge. Reușise să-i frângă răceala și făcuse să-i crească pulsul. Când se ridică în picioare s-o înfrunte pe femeia aceea turbată, scaunul căzu cu zgomot pe podea.

Iar când făcu un pas amenințător spre ea, careva îl apucă de brațe.

— Hei, Walker, ușurel, spuse vocea. Dar se părea că era singurul care observase că Marty nu dăduse un centimetru înapoi din fața lui. În privirile lor, se putea citi o amenințare de moarte.

Se relaxă, eliberându-se din strânsoarea celuilalt.

— Ceea ce nu știi despre Martha Jane, spuse el către ofițerul din spate, este că ea luptă mai murdar decât majoritatea bărbaților.

Pe buze îi rămăsese o urmă de sânge, de la tăietura din dreptul gurii. Walker și-o șterse cu degetul, uitându-se la sângele uscat, apoi o privi din nou pe Marty. În ciuda animozității dintre ei, pe fața ei strălucea un licăr de satisfacție, poate nu suficientă, dar era.

Stânjenit de atmosfera atât de plină de dușmănie, ofițerul se uită de la unul la altul și apoi se dădu înapoi. Se părea că momentul unei înfruntări violente trecuse, deși Marty nu-i mulțumise că-i luase apărarea.

În clipa când rămaseră singuri, Marty începu din nou acuzațiile.

— Ești mai rău decât am crezut. Ești...

— Las-o baltă. Walker îi tăie vorba. Sunt sigur că înjuri mai bine ca un marinar, dar nu mă interesează să te și aud făcând-o. Dacă asta-i tot ce vrei, poți să mă lași în pace.

Un chelner se apropie să strângă cioburile și să șteargă bătura de pe jos. Prezența lui o făcu pe Marty să tacă, mai mult decât replica lui Walker. El își ridică scaunul și se așeză înapoi la masă. I se aduse o altă băutură. Dar Marty nu putea pleca așa. Își trase și ea un scaun și se trânti pe el.

— De ce? vru să știe. De ce ai făcut-o? De ce n-ai lăsat-o în pace?

— Dacă nu eram eu, ar fi fost altcineva. Se sprijinea cu coatele pe masă, ținându-și mâinile pe pahar.

— Nu. Marty nu putea accepta o asemenea explicație. Ai fost prea insistent. Ai fost tot timpul pe urmele ei. Îl privi cu ură. Pariez că te simți foarte mândru. Asta sărbătorești acum, nu?

— Sărbătoresc? Păru să cântărească cuvântul. Am foarte puține de sărbătorit, Martha Jane.

— Să nu-mi spui că-ți pare rău, i-o întoarse batjocoritoare.

— Nu, n-am ce să regret. Știa ce găsise Mary Lynn în el — pe soțul ei, și își imaginase cum ar putea fi atunci când s-ar fi întors. Dar Walker ținu asta pentru el. Niciodată nu era înțelept să cercetezi lucrurile prea îndeaproape, mai ales relațiile dintre doi oameni. Câteodată durea, atunci când aflai ce se afla în profunzime.

— Nu ești decât un bețiv, un pilot ratat care a zburat odată cu avioanele alea mari. Armata te-a

aruncat aşa de jos pe scări încât acum pilotezi fără vreun risc aparatele astea mici, cu două motoare pentru pasageri. Nu eşti bărbat, eşti un laş!

— Mi-am păzit pielea — nu mulţumită armatei — şi intenţionez să o fac şi în continuare. Walker se purta mai degrabă ca un supravieţuitor, decât ca un laş. Poţi să fii tu pilotul ăla viteaz. Eu vreau doar să ies din războiul ăsta.

— Asta-i o comportare grozavă. Cred că din cauza unor bărbaţi ca tine, femeile-pilot fac majoritatea treburilor periculoase — pilotajul de sacrificiu, remorcarea ţintelor. Când le-au ocolit pe femei treburile grele? îl provocă Marty.

— Dacă nu-ţi plăce, lasă-te de meserie.

— Nu sunt o laşă şi o ratată ca tine, i-o întoarse ea furioasă. Mincinos şi trişor, un şobolan... şi toate celelalte lucruri afurisite, care însemni tu. N-am să înţeleg niciodată — şi o furie vehementă izbucni din ea — n-am să înţeleg niciodată cum oameni ca tine sunt în viaţă, iar fratele meu e mort!

— Ascultă! Walker îşi coborî privirea pe ţigară. Mi-a... mi-a părut rău când am auzit de fratele tău. Gestul de simpatie era vag, nesigur.

— Să nu-ndrăzneşti să vorbeşti despre el! Vocea ei răguşită porni din adâncul pieptului, plină de ură. Lui David nu i-a fost frică de nimic în toată viaţa lui!

Mâinile ei erau strânse într-un pumn ameninţător, dar Walker nu spuse nimic. Înţelegea acest resentiment al celor vii, deşi arareori se manifesta atât de deschis. Întotdeauna, supravieţuitorii erau cuprinşi de un vag sentiment de vinovăţie, din cauza camarazilor căzuţi.

Aproape sfârşită, Marty îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Stai departe de Mary Lynn, cât sunt plecată, Walker. Dacă îi faci ceva, îți jur că ți-o plătesc.

Walker zâmbi sec. Nu era cale de întoarcere. Întotdeauna când se uita la Mary Lynn, va simți acel ceva care îi unea deja. Îi aparținuse — și așa va fi și în continuare. De fiecare dată când li se vor întâlni privirile, vor schimba puțin din intimitatea pe care o împărtășiseră. Era o slăbiciune omenească, nevoia asta de a atinge ceva și pe cineva, iar Walker nu se considerase niciodată puternic. Se uită pierdut la paharul din fața lui, în timp ce Marty se îndepărta.

❀

Washington D.C. se topea în temperatura ridicată a verii în timp ce luna iulie era în plină desfășurare. Maiorul Mitch Ryan își șterse picăturile de sudoare de deasupra buzelor. În galeria vizitatorilor din incinta Casei Albe, aerul era închis și înăbușitor, iar căldura îi făcea și mai imposibilă concentrarea asupra sfârșitului dezbaterii ce se ținea la parter.

Uniforma i se lipise de piele și și-ar fi dorit clima temperată pe care o întâlnise recent în Anglia. Generalul Arnold, care se întâlnea cu aliații de vreme de armatele lor trebuiau să lupte împreună, urma să se întoarcă. Planurile de atac aeriene care veniseră în urma întâlnirilor de la Casablanca, cu mai mult de un an în urmă, preziseseră succesul. Raidurile aeriene făcute de americani în timpul zilei și de RAF*, în timpul nopții, înaintea debarcării aliaților în Normandia, îi obișnuiseră cu sistemul inamic de transport,

* În lb. engl. în orig. RAF — Royal Air Force — Forțele Aeriene Armate Regale — ale Marii Britanii.

urmărindu-le regrupările de trupe, către Normandia iar loviturile lor asupra fabricilor de avioane pur şi simplu tăiaseră în două Luftwaffe*, făcând-o neputincioasă în faţa forţelor aliate. Aliaţii câştigaseră superioritatea aeriană.

Aşa că, în timp ce generalul Henry Harley Arnold rămăsese în Anglia, îi ordonase lui Mitch să se întoarcă înapoi, să fie prezent la dezbaterile de la Casa albă asupra legii pentru militarizarea organizaţiei WASP. Se părea ca Mitch nu putea scăpa de orice-i putea aminti de Cappy. În meseria lui nu era prea uşor să nu mai audă de ea chiar dacă n-o mai văzuse de când se despărţiseră — ceea ce îi dădea un motiv în plus să plece oriunde în altă parte.

Ziarul „Washington Post" prevăzuse o bătălie între sexe în legătură cu legea. Cu două zile înainte, un congresmen din Louisiana, James Morrison, deschisese primul foc, referindu-se critic la organizaţia WASP ca la un corp de elită strălucitor care era îmbrăcat de croitorul Neiman-Marcus şi protestând împotriva faptului, că asemenea misiuni nu erau încredinţate unor piloţi civili mult mai calificaţi. Pentru Mitch era clar că opoziţia faţă de lege urma să fie la fel de înfierbântată ca şi vremea. El însuşi nu reuşea să fie destul de obiectiv în această privinţă.

A doua zi, stătuse tăcut în galerie, în timp ce suporteri ai cauzei piloţilor civili îşi exteriorizau obiecţiile lor cu privire la legea organizaţiei WASP, întrerupându-i în mod constant pe membrii Comisiei Legislative, care se pregătea să prezinte rezoluţia şi să explice punctul lor de vedere. Prezentarea dură patruzecişicinci de minute. Odată ce regulile fuseseră

* Luftwaff — Forţele Ae riene Germane.

adoptate, şedinţa se suspendă până în dimineaţa următoare 22 iulie 1944, prima zi plină de vară.

Reprezentantul din Ohio al Comitetului Afacerilor Militare ale Casei Albe şi unul din susţinătorii proiectului, Charles Elston, se ridică să vorbească:

— Instructorilor li se cere să treacă doar clasa a II-a care este echivalentul testului de pilot de linie.. Pe de altă parte, o tânără WASP trebuie să treacă prin mult mai multe testări.

Atenţia lui Mitch se risipi. Toate argumentele pro şi contra se învârteau în jurul veşnicei controverse care-i privea pe piloţii bărbaţi civili ale căror servicii nu erau solicitate în antrenamentele pentru piloţii militari. Totuşi în războiul pe uscat care se ducea în Europa, infanteria avea nevoie de oameni. Problema era nu dacă femeile erau piloţi calificaţi în stare să-şi asume funcţii militare vitale, ci dacă trebuiau să îndeplinească misiuni în locul bărbaţilor.

Gândurile îi fugiră înapoi în timp, la vremea când stătea pe locul din spatele pilotului în timp ce Cappy pilota avionul — iar el îi sărutase curba dulce a gâtului, şi-şi plimbase buzele pe pielea ei catifelată. Şi totul ieşi iar la suprafaţă, torturându-l cu imagini trecute. O dorea — n-o iubea mai puţin ca altădată — dar refuzul ei rămânea clar. Nu lăsase loc de compromisuri.

— Ce ştiu femeile astea să facă şi piloţii CAA* nu? Congresmenul din Idaho, Compton White, puse această întrebare promotorului legii care adusese problema pe tapet în februarie trecut.

John Costello, un fost avocat californian, replică:

* CAA — organizaţie a piloţilor civili.

— Piloții CAA pot fi calificați probabil pentru multe asemenea misiuni, dar acum armata are nevoie de bărbați în stare să lupte.

Privirea lui Mitch se opri pe oponentul lui Costello, care aruncase provocarea.

— Și vreți să-i luați pe oamenii ăștia din corpul forțelor aeriene și să-i puneți să lupte pe uscat?

— Nu.

— De fapt ăsta-i mărul discordiei, nu? insistă White.

La aceasta, Castello răspunse:

— Nu. Dacă bărbații sunt calificați să zboare, vrem să-i trimitem să piloteze avioane militare. Dacă nu sunt calificați pentru asta îi vom trimite ca navigatori și mitraliori militari. Vrem să folosim orice bărbat care poate lupta.

Căldura, dezbaterea, lipsurile din rândurile celor de la balcon, toate la un loc îl făcură pe Mitch nerăbdător. Replica lui White era la fel cu alte comentarii care se făcuseră înainte. Mare parte din ea era o repetare a argumentelor care fuseseră deja exprimate, așa că atenția lui era încordată.

Costello vorbea din nou:

— ... Acest lucru trebuie să se întâmple pentru că acestor femei acum, li se refuză anumite facilități, nu se bucură de asigurare și alte lucruri de felul ăsta, de care personalul militar beneficiază. Pentru că pentru munca pe care o fac, ar trebui să primească...

Mitch se uită la ceas și se întrebă cât vor mai dura toate astea. În timp ce dezbaterea continua, ieși din galerie pentru a-și dezmorți picioarele. Când se înapoie, auzi opinia lui Karl Stefan.

— Indiferent ce simțim noi pentru aceste femei din cadrul forțelor armate, domnule Președinte, totuși nu

pot să nu le susțin într-un fel cauza, spuse reprezentantul din Nebraska. Informațiile mele sunt foarte amănunțite în privința îndemânării acestor femei în pilotarea acelor monștri prin furtuni și nori și ajungând cu bine după mii de mile de zbor. Cunoștințele unora dintre ele în privința orientării pe hartă și a folosirii unui aparat radio, sau sângele rece de care dau dovadă în caz de urgență sunt toate cuprinse în multe capitole de experiență ale Forțelor Armate Aeriene. Vom afla mult mai multe atunci când se va sfârși războiul. Toți vorbeau de parcă sfârșitul războiului era iminent, se gândi Mitch cu dezgust. Armatele abia acum intrau în Cherbourg pentru a oferi siguranță Peninsulei, iar în Pacific, Marina întâlnise flota japoneză în Marea Filipinelor, lângă insulele Mariane.

Dezbaterea merse mai departe până când reprezentantul Edward Izak, puse punctul pe „i", exprimându-și deschis dorința ca legea să nu fie votată.

— Sunt mai mult de două mii cinci sute de bărbați care așteaptă astăzi pe plajele din California — statul pe care-l reprezenta — care s-au instruit timp de patru ani, cei mai buni aviatori pe care-i avem în țara asta. Armata spune „Voi nu puteți trece de examinare, dar le vom înrola pe femeile astea și le vom lăsa să vă ia locul". Nu e o situație ciudată?

După aproape cinci ore de dezbateri, Mitch nu fu surprins atunci când se supuse la vot și fură 188 de voturi contra, și 169 de voturi pro, prin care se respinse Rezoluția 4219 de încadrare a femeilor pilot în Forțele Armate Aeriene.

Fără nici o îndoială, Cappy va fi încântată să afle că nu va face parte din armată.

❀

Luni, Generalul Arnold se întoarse la biroul lui de la Pentagon, şi se întâlni cu Directoarea Femeilor Pilot. Jacqueline Cochran interpretă înfrângerea suferită în sensul că membrii Congresului American nu mai doreau ca şi alte femei să se antreneze la baza Avenger Field din Sweetwater, Texas. Generalul fu de acord. În acea dimineaţă fură trimise telegrame, pentru a anunţa clasa care trebuia să înceapă pe 30 iunie, că programul de antrenament luase sfârşit. Cele care deja se antrenau, urmau să-şi termine cursurile, dar nu mai începea o altă serie.

La sfârşitul lui iunie 1944, douăzeci şi trei de femei piloţi fuseseră omorâte în urma prăbuşirii avioanelor pe care le pilotau. În majoritatea cazurilor, cauzele fuseseră de natură mecanică, precum şi o situaţie mai neobişnuită de coliziune în zbor, datorată neglijenţei unui controlor al traficului aerian care dăduse liber la aterizare pentru două aparate. Câteva cursante de la Avenger Field fuseseră omorâte în timp ce instructorii se aflau cu ele în avioane.

Capitolul XXVIII

Legănând valiza şi fluierând un cântec, Marty coborî treptele barăcii, şi aproape o dărâmă pe Mary Lynn în drum. Se priviră câteva clipe lungi, tăcute, în timp ce soarele de iulie le învăluia în razele calde ale după-amiezii, îmbrăcându-le în culorile lui chihlimbarii.

De două săptămâni de când Marty se întorsese din Michigan, misiunile în care fuseseră trimise le ţinuseră separate una de alta, ceea ce era suficient de bine pentru că-i dădea timp lui Marty să-şi vindece rana provocată de „trădarea" lui Mary Lynn. Încercase să dea toată vina pe Walker, sigură că pur şi simplu Mary Lynn nu vedea ce ticălos este.

În ochii ei verzi-argintii, străluci iritarea când Marty observă reflexele albăstrii din părul proaspăt spălat al lui Mary Lynn, apoi îi studie chipul. Rimelul îi întunecase şi mai tare genele negre şi lungi, în jurul ochilor de catifea, cea mai puternică trăsătură a ei, dar roşeaţa din obraji era naturală. Îşi feri privirea de ochii lui Marty când se dădu la o parte din calea ei.

— Te duci undeva? o întreabă Marty, căutând intenţionat să o facă să se simtă stânjenită. Cu Walker, presupun.

Mary Lynn încercă să răspundă liniștită.

— Nu cred că-i treaba ta unde mă duc sau cu cine.

— Chiar așa? Rănită și furioasă, Marty puse punctul pe „i".

— Și Beau? Presupun că nu-i nici treaba lui! Am crezut că-l iubești! Lovi tare, încercând să o facă pe Mary Lynn să-și revină și să-și amintească ceea ce avea.

— Îl iubesc, insistă ea. Apărându-se emoționată, răspunse printr-un protest. Dar sunt și eu om. Nu crezi că mă simt singură câteodată?

— Dar ne ai pe noi, i-o întoarse Marty referindu-se la ea însăși, Cappy și Eden. Din punctul ei de vedere asta trebuia să-i fie suficient unei femei măritate.

— Și tu la fel, i-o întoarse Mary Lynn. Ești mulțumită doar cu compania noastră?

— Nu e același lucru. Nu vroia să afle că Mary Lynn putea avea aceleași nevoi fizice ca și ea... și dacă totuși așa era asta tot nu schimba nimic. Nu rănesc pe nimeni prin ceea ce fac. Dar tu ai un soț. Cum poți să-i faci așa ceva?

Răspunsurile lui Mary Lynn erau egoiste. Simțea și dorea la fel ca oricare alta. De ce nu avea dreptul să și le satisfacă? De ce trebuia să renunțe la tot? Dar în spatele motivelor pur egoiste nu exista nici o justificare reală. Așa că trecu de Marty fără să mai spună ceva. Se simțea vinovată pentru ceea ce făcuse, dar nu știa cum să se oprească.

Marty își continuă drumul, știind că nu rezolvase nimic. Dar n-avea de gând să se dea bătută. Mai mult ca niciodată Mary Lynn avea nevoie de ea. Se întoarse înapoi să intre în baracă dar în ușă stătea Cappy, ațintind-o pe Marty stăruitoare.

— Ai un tupeu, Marty, să-i faci morală! spuse cu o voce mânioasă. Nu vrei să-mi spui de ce păcătoşii au impresia că ştiu mai multe despre morală decât sfinţii?

Marty se întunecă şi se grăbi înăuntru.

❀

Într-o dimineaţă de august, aparatul Douglas Skytroin C-47 făcu un zbor deasupra Parcului Naţional Yellowstone în partea de nord-vest a statului Wyoming.

În vârful aripii, aparatul dezvălui un gigant vechi masiv cu o structură care părea să susţină maiestatea munţilor din jur. Nu prea departe, un gheizer îşi aruncă apă în aer, deasupra lui plutind aburi.

— Ai văzut? Exclamă încântată Fran Davenport din scaunul copilotului, aruncând o privire spre Cappy înainte să se întoarcă înapoi, să privească. Este Old Faithful. Ce noroc! Să zburăm pe deasupra chiar când ţâşneşte! Nici dacă am fi calculat nu nimeream mai bine.

Cappy zâmbi văzând entuziasmul contagios al lui Fran şi încântarea pe care o descoperea în orice lucru. Era prima dată când zburau împreună, ca o echipă. Nu ajunseseră încă la destinaţie, dar Cappy putea deja să spună că Fran avea talentul să transforme un zbor de rutină într-o mică aventură.

— Îţi planifici rutele în acord cu punctele de interes din drum? o întrebă.

— Atunci când pot, recunoscu sincer Fran Davenport în timp ce continua să privească pe fereastra carlingii.

Lacul Yellowstone era o reflecţie de safir albastru pe cerul verii târzii. Înainte să mă calific pentru a intra în WASP şi să vin în Texas pentru antrenamente, n-am fost niciodată în altă parte, în afara statului

Iowa. Iar acum zbor dintr-o parte în alta a țării. N-o să mai am niciodată o asemenea șansă să călătoresc, așa că vreau să văd cât mai mult, atât cât mai pot.

— Nu te condamn.

Luând altitudine, aparatul bi-motor de transport trecu peste Munții Saddle și se strecură printre Munții Vântoși și Vârful Soarelui.

Pădurile Parcului Yellowstone se întindeau destul de mult în interiorul statului Wyoming.

— Ce-i asta? arătă Fran o îngrămădire de clădiri grupate în mijlocul unui luminiș. Pare un oraș sau o bază, dar harta mea nu indică nimic aici.

Cappy înclină avionul ca să poată vedea pe deasupra aripii. Un petec mare verde era în contrast cu terenul înconjurător și cu construcțiile urâte din apropiere, înconjurate de ziduri înalte.

— Trebuie să fie lagărul de prizonieri japonezi din Heart Mountain, ghici ea.

— Chiar? se sili Fran să privească mai bine. Credeam că sunt niște închisori. Asta nu seamănă.

— Este îngrădit și bine păzit îi aminti Cappy. Mă îndoiesc că este cel mai ospitalier loc în care să trăiești. Începuseră să-i amorțească umerii din cauza poziției neschimbate. Îi arcui încercând să-și îndepărteze amorțeala.

— Preia tu comanda puțin, Fran, o rugă.

Străbătură un drum lung până la destinație, la Wright Field în Dayton, statul Ohio. Nu fusese nevoie să facă o călătorie plictisitoare, dacă putuseră să vorbească de-a lungul zborului. Fran preluă comenzile și Cappy se lăsă pe spate.

Târziu, după-amiază, aterizară la Wright Field și se îndreptară către linia de zbor să oprească aparatul. Baza era centrul Comandamentului Aerian de ingi-

nerie, testarea şi procurarea echipamentelor pentru Forţele Aeriene Armate. În mod constant aici se experimentau şi se testau noi motoare, instrumente şi modele de avioane.

Când se îndreptară către clădirea administrativă, Fran trebui să alerge pentru a ţine pasul cu Cappy, încă privind la colecţia neobişnuită de avioane de pe linia de zbor.

— Ăsta-i un avion japonez, exclamă ea. Şi ia uite! Acolo e un Messerschmitt.

Se auzi un zgomot care le parveni greu peste bază, ceva neomenesc, care le înfioră pe Cappy şi pe Fran. Se priviră, încercând să descopere sursa, în timp ce sunetul continua să umple aerul.

— Ce e asta? întrebă Fran.

— Nu ştiu, murmură Cappy.

— Testează un prototip de motor pentru un avion cu reacţie. Vocea feminină le făcu pe amândouă să tresară şi se întoarseră să se uite la femeia pilot, în costumul ei albastru de zbor, Santiago blue. Zâmbea uşor.

— Bună. De unde sunteţi?

— Divizia de Transport din Long Beach, răspunse automat Cappy, intrigată de apariţie. E un avion cu reacţie. E vorba de sistemul acela nou de propulsie care împinge avionul în aer prin propria-i forţă în loc să folosească elicea. Am auzit de acele avioane cu reacţie din Anglia şi mă întrebam cum sună acele aparate germane. Acum, ştiu.

— L-ai văzut? întrebă Fran.

— Am vrut, replică femeia. Am aruncat o privire dar atât. Sigur mi-ar place să mă sui în carlinga unuia.

— Zbori aici?

— Sunt unul din piloţii lor de testare pentru noile sisteme cu oxigen, locuri de tragere şi alte echipamente experimentale sau modele noi de motoare.

— Pare grozav observă Cappy în timp ce se îndreptau toate spre clădirea administrativă.

— Este grozav, încuviinţă ea. Locul ăsta este cu adevărat rupt din viitor. Când se spune că văzduhul este infinit, aşa este. Sunt câţiva ingineri aici care vorbesc despre zborul spre lună.

Înăuntru, se despărţiră, Cappy şi Fran ducându-se să-şi prezinte hârtiile iar femeia cealaltă luând-o în altă parte.

Când terminară, săriră peste masa de la cantină în schimbul cinei de la Clubul Ofiţerilor.

La intrare, prima persoană pe care o zări Cappy fu Mitch Ryan. Pământul începu să se învârtească cu ea, iar pulsul i-o luă razna. O clipă, nu ştiu ce să facă dar picioarele o purtară spre el.

— Bună, Mitch. Se opri în spatele scaunului său, zâmbind vag, nesigură că e binevenită. Dar Cappy ştia că dorea să-l vadă, să-i vorbească.

Întorcându-şi capul, privi în sus, în strălucirea albastră a ochilor ei. O clipă, se trădă, apoi îşi înăbuşi repede sentimentele, pentru a nu i se citi în ochi plăcerea de a o vedea. Durerea era încă prea crudă.

Doar un moment, Cappy simţi acea încântare pe care zâmbetul lui i-o provocase atât de des în trecut. Apoi căldura lui se îndepărtă de ea şi dispăru, iar expresia lui reveni tăiată în linii rigide şi nemiloase.

— Bună, Cappy. Vocea lui era indiferentă.

— Am fost surprinsă să te găsesc aici, când am intrat.

— Nu știu de ce. Mitch scutură scrumul țigării în scrumieră. Asta este o bază militară. N-ai unde să mă găsești în altă parte. Ochii lui întunecați străluceau, provocând-o.

Cappy dădu înapoi, observând într-un târziu femeia în uniformă WAC, stând la aceiași masă cu el.

— Mitch și cu mine suntem prieteni vechi, spuse încercând să se explice în fața privirii curioase a blondei.

— Da, am fost prieteni buni, accentuă Mitch pe trecutul lor.

— Vă rog să mă scuzați, mă așteaptă prietena mea, spuse brusc Cappy. Scena devenise prea neplăcută. Plecă de acolo urându-l că o făcuse să se simtă ca o străină.

Fran o aștepta la o masă.

— E vreun prieten de-al tău? Privirea ei admirativă îl cerceta pe Mitch.

— A fost.

— Ah, ghici Fran. O poveste veche, nu? Cappy se așeză, fără să încuviințeze sau să nege și luă meniul dar ochii i se îndreptau spre masa la care se afla Mitch. Privi cum se apropia de femeia aceea spunându-i ceva și zâmbindu-i. Își strânse dinții într-un acces brusc de gelozie.

În timpul cinei, Cappy încercă să ignore perechea, dar era dificil, în vreme ce-și dădea seama că atenția lui Mitch se concentra din ce în ce mai mult pe femeia cu părul platinat. Ofițereasa WAC era sigur de vârsta lui Mitch, dacă nu chiar aproape de treizeci de ani, se gândi ea răutăcioasă.

Cu cât se străduia mai mult să nu-i privească, ochii i se întorceau la ei, atât se uita la ei. Se ura pentru gelozia pe care o simțea, când observă felul

intim în care Mitch urmărea buzele acelea de un roşu-aprins, în timp ce vorbea.

Câteva minute mai târziu se ridicară de la masă ca să danseze. Era mai mult decât putea suporta Cappy, să-i vadă dansând aşa de aproape şi atât de lent, în timp ce mâna lui Mitch mângâia spatele femeii.

— Eşti grozav de distrată în seara asta, murmură Fran slab.

— Scuză-mă. Deodată, Cappy se ridică de la masă şi merse fără să vadă spre toaletă pentru a scăpa de imaginea cuplului dansând, mângâindu-se şi sărutându-se.

Apa ca gheaţa îi făcu bine, împrăştiindu-i fierbinţeala, şocul provocat îndepărtându-i lacrimile care i se iviseră în colţul ochilor. Cappy încercă să-şi controleze reacţia, convingându-se că era de aşteptat, dar nu reuşi. Rămase în încăperea liniştită până ce i se destinseră nervii.

Când ieşi afară, se întâlni cu Mitch care ieşea de la toaleta bărbaţilor. Îi rămăsese o urmă de roşu în colţul gurii şi toate sentimentele pe care încercase să şi le stăpânească, apărură din nou la suprafaţă.

— Nu ţi-ai şters tot rujul, Mitch, îl informă ea şi îi urmări furioasă mâna, care i se duse automat la buze.

Degetele i se mânjiră puţin la vârfuri de roşu.

— Da, aşa e. Netulburat, şterse restul cu batista.

— Vroiai să văd eu scena, nu-i aşa? Îşi ţinea dinţii strânşi, în timp ce se lupta cu durerea care urca în ea.

Expresia nu i se schimbă în timp ce împături batista şi o băgă la loc în buzunar.

— Ai văzut ştirea pe care ilustra voastră comandantă a publicat-o în prima zi a lunii?

— Da, am văzut câteva articole, încuviință ea distrată.

— Și ea a făcut aceeași greșeală ca și tine. I-a dat un ultimatum generalului Arnold, prin care dacă fetele ei din WASP nu puteau fi primite în armată, atunci trebuia să se gândească serios la încheierea programului. Cappy rămase încordată, auzindu-i declarația, iar Mitch zâmbi cu un umor ușor. Congresul nu are de gând să militarizeze o mână de femei pilot. Iar generalul Arnold este un tip practic. Nu pariază pe un cal mort. Pariez pe frunzele mele de stejar*, că nu vei mai zbura prea mult. Dar nu trebuie să te superi. În fond, cealaltă alternativă v-ar fi făcut să deveniți o parte a armatei. Și știu cât de violent te opui acestui lucru.

— Nu te condamn că vrei să te răzbuni pe mine pentru ce ți-am făcut, declară Cappy. Dar te urăsc pentru asta, Mitch Ryan.

Mâinile lui o prinseră, oprind-o și strângând-o de umeri. O clipă lungă, o privi pur și simplu cu fălcile strânse de supărare. Privirea lui îi cercetă trăsăturile ca și când ar fi vrut să le țină minte.

— Chiar mă urăști? zise el amar. Habar n-ai ce mult aș da să pot spune „Draga mea, sincer, nu dau doi bani!"... Dar la naiba — încă îmi mai pasă!

O eliberă cu o violență care indica o dorință pe care el și-o putea reaminti ușor.

Tulburată, Cappy privi la însemnele de pe umerii lui, tot ceea ce mai putea vedea când el se îndepărtă.

Peste toată durerea, gelozia și resentimentele ei, simțea o undă de teamă la gândul că și-ar putea

* oak leaves — frunze de stejar — însemne militare specifice ofițerilor superiori.

pierde aripile, sau că i-ar putea fi interzis să zboare sau să poarte uniforma care îi aducea atâta mândrie. Dacă erau desființate, unde s-ar fi putut duce?

❀

Prezența unui bombardier B-17 pe linia de zbor de la Long Beach, nu era un lucru obișnuit. Când Marty zări pasărea uriașă cu cele o sută de picioare ale ei, se îndreptă într-acolo, plină de nostalgia orelor în care pilotase fortărețe asemănătoare.

„Marele Prieten" – spuse, în timp ce-și trecea mâna peste fuzelaj, mângâind metalul. Privirea i se opri pe botul de plexiglas și pe elicea lui cu trei palete.

– Să te pierd pentru un bărbat, murmură ea. N-a meritat, pe cuvânt de onoare.

Un bărbat se aplecă pe sub burta avionului, pentru a veni pe partea cealaltă.

– Vorbești cu mine?

Marty se aplecă și ea, asigurându-se că nu mai era nimeni prin preajmă.

– Da, minți ea. Pot să arunc o privire înăuntru?

– Sigur. N-am nimic împotrivă. Poți să dai o petrecere înăuntru dacă vrei, spuse el, mărinimos. Nu era prima dată când una din aceste femei pilot îi cerea voie să intre în carlinga unui avion. Hotărâse cu mult timp în urmă că era ca un fel de impuls, să fi trecut prin cât mai multe posibil.

Fără să aștepte o altă invitație, Marty păși pe rampa deschisă, apoi se strecură în interiorul fuselajului. Se mișcă mai departe încet, fără să se grăbească pentru a privi și a-și aduce aminte.

Când se apropie de carlingă, Marty zări un căpitan stând pe locul pilotului. Dezamăgită, vru să se

întoarcă dar bărbatul îi auzi pașii și se întoarse. Se priviră în ochi și o mânie surdă urcă în ea.

— Ăsta este ultimul loc în care mă așteptam să te întâlnesc, Walker. Veni spre el și se așeză pe locul liber din dreapta. Privi tabloul de bord familiar, amintindu-și toate acele verificări din timpul antrenamentelor, când trebuiseră să precizeze locul instrumentelor, fără să le poată vedea.

— Ei, parcă ai fi Martha Jane...

— Unde ai găsit curajul să te urci din nou într-unul din avioanele astea? îl întrebă provocator Marty.

— A trecut puțin timp de când tocmai am stat în carlinga unuia, adăugă Walker absent, amintindu-și, în timp ce se uita la instrumentele de bord. Am vrut să văd cum mă simt. Apoi se întoarse spre ea. Tu?

— La fel, încuviință. Doar că pe mine nu mă sperie. Dacă pornesc motoarele, pariez că te scapi în pantaloni.

— Încă mă disprețuiești, așa-i? Ochii lui grei și inteligenți o priviră de sus în jos. Tot mai crezi că am condus-o pe Mary Lynn pe un drum greșit, nu-i așa?

Privind înainte, Marty își trecu, degetele peste butoane și ecrane, sugerând o mânie tăcută și amenințătoare.

— Aș vrea să nu vorbim despre ea.

— Ești o femeie dură, Martha Jane. O adevărată ticăloasă. Încă nu știi de ce se vede cu mine? Provocarea din vocea lui sună amar. Îi e teamă că bărbatul ei s-ar putea întoarce acasă, devastat pe dinăuntru, la fel ca mine. Ai avut dreptate, atunci, demult, când ai spus că-l iubește.

— Sunt sigură că ești expert în subiectul ăsta, îi replică ea sarcastică, dar nu mă interesează opiniile tale.

— Ce te interesează atunci?

— Zborul.

— Doar zborul?

— Câteodată mă gândesc că bărbaţii nu merită tot deranjul pe care-l cauzează. Niciodată n-am avut prea multă răbdare cu laşii şi trişorii.

— Le ştii pe toate, nu, Martha Jane? Te crezi un pilot al naibii de bun, aşa-i?

— Ştiu că sunt.

— Da? Ei, cred că vreau să aflu cât de bună eşti. Începu să se ridice.

— Adică? întrebă Marty.

Pe jumătate ridicat din scaunul pilotului, se opri şi se aplecă deasupra ei.

— Adică — vom zbura un pic cu „Marele Prieten". Vreau să aflu cât din tine este un pilot al naibii de bun şi cât este doar vorbărie goală.

Îi apăsă umărul cu mâna, împingând-o mai adânc în scaunul copilotului.

— Aşteaptă aici până ce obţin aprobarea, să o luăm pe doamna asta. Dacă nu eşti aici când mă întorc, o să ştiu că eşti doar un pui de găină.

O parte din ea nu se aştepta să-l mai vadă după ce intră în clădirea administrativă, dar începu să facă o verificare preliminară a instrumentelor din carlingă. Nu simţea nici o mândrie. Ar fi zburat şi cu diavolul, dacă asta ar fi însemnat şansa de a pilota din nou o Fortăreaţă Zburătoare.

Douăzeci de minute mai târziu, Walker traversa linia de zbor în pas alergător, făcându-i semn lui Marty că primiseră aprobarea de zbor. Cu o încântare pe care o anticipa deja, Marty zâmbi în sinea ei şi se pregăti de decolare, pregătind motoarele

pentru pornire. Din spatele fuselajului, auzi mișcările lui Walker în timp ce intra în avion.

Înainte de a veni în cabină, o bătu pe umăr și îi făcu semn să se așeze pe scaunul pilotului.

– Tu zbori, spuse, ocupând repede locul rămas liber. Dar pentru Dumnezeu, închide aparatul radio. Știi ce cred despre echipajele mixte. Ei știu că secundul meu este „Martin" Rogers.

– La naiba, chiar dacă vorbesc în microfon n-o să-și dea seama, declară Marty cu vocea îngroșată, apăsând butonul electric care activa pompa hidraulică ce trimitea benzină la primul motor.

– Cum ai obținut asta? Apăsă butonul de pornire al primului motor Wright de 200 cai putere.

– Sunt mai multe feluri, Martha Jane, răspunse Walker peste zgomotul motorului, înainte să se transforme într-un muget, elicea începând să se învârtească, tăind aerul din jur.

Curând, toate cele patru motoare mergeau constant. Puterea uriașă și emoția, vibra în tot avionul în vreme ce Marty acceleră pentru a începe să ruleze. În timp ce aștepta permisiunea de decolare la capătul pistei, îi aruncă o privire lui Walker.

– Ești puțin cam palid, Walker. Dacă vrei să verși, așteaptă până ce decolăm.

– Ai grijă de tine, replică el.

Marty acceleră mai departe și bombardierul uriaș se înscrise pe pistă luând viteză. Când acul indicator al vitezometrului se apropie de 110 mile pe oră, simți aripile lungi tăind aerul și comenzile deveniră mai sensibile la atingerea ei. Când trase manșa, aparatul B-17 se ridică ușor de pe sol, cu grație aproape, spre înaltul cerului.

Exaltarea zborului îi străbătu toate simţurile. Îndreptă Fortăreaţa spre norii din înalt şi o poziţionă pe linia deşertului. Îşi amintea totul. Ca şi când n-ar fi părăsit niciodată carlinga unui Boeing B-17. La douăsprezece mii de picioare deasupra deşertului, se simţi fericită. În jurul lor, cerul de septembrie era pustiu.

— Acum, o s-o punem să facă şi alte lucruri, spuse către Walker. O să vedem dacă stomacul tău rezistă la un zbor adevărat.

În următoarele douăzeci de minute, Marty dădu un adevărat spectacol de acrobaţie cu aparatul uriaş, executând întoarceri şi looping-uri cu precizie — totul doar pentru bucuria ei. Nu mai conta că alături se afla Walker.

Vocea lui coborâtă se făcu auzită:

— Ai arătat tot ce poţi?

— Încă mai eşti aici? i-o întoarse batjocoritoare.

— Da. Şi e rândul meu, o anunţă.

Fără să vrea, îi predă comanda. Câteva clipe mai târziu, luă parte la o asemenea demonstraţie de pilotaj cum nu mai văzuse vreodată. Un pilot experimentat ar fi rămas în umbra lui, ca un amator oarecare.

După ce aterizară din nou la Long Beach, Marty coborî tăcută şi îl aşteptă pe Walker. Când se apropie de ea, îl privi cu un respect imens, şi totuşi nevenindu-i să creadă.

— Eşti un pilot dat naibii, recunoscu ea, chiar dacă nu avea ce altceva să admire la el.

— Şi tu la fel. Îi întoarse complimentul pe acelaşi ton rezervat. Ciudat, nu-i aşa?

— Ce?

— Amândoi iubim aceleaşi lucruri — bombardierele astea uriaşe şi pe Mary Lynn — dar nu ne putem suferi.

— Da. E adevărat, admise ea. Vru să se îndepărteze, apoi ezită: a fost o adevărată întrecere acolo sus.

— A fost...

Mâna ei se ridică în semn de salut, pe care Walker i-l întoarse. Cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor ei albaştri, Marty se îndepărtă de avion şi de căpitanul rămas în umbra lui.

Capitolul XXIX

Scrisorile oficiale ajunseră în barăci ca o undă de şoc în prima marţi a lunii octombrie. Prima era de la Directoarea Femeilor Piloţi. După ce Marty deschisese plicul oficial din partea Cartierului General al Forţelor Armate Aeriene din Washington, nu putu trece dincolo de răceala şi indiferenţa primelor rânduri:

„Către toată organizaţia WASP: Generalul Arnold a ordonat ca Programul de Pregătire WASP să fie închis pe data de 20 Decembrie 1944. Se ataşează la aceasta o scrisoare către fiecare din dumneavoastră, în care vi se explică circumstanţele..."

Scrisoarea continua dar Marty nu se mai obosi s-o citească. Ieşi din cameră, cu hârtia făcută ghemotoc în mână, şi merse spre uşa lui Eden, care era prima de pe culoar. Intră înăuntru fără să bată la uşă.

— Aii! — Marty nu mai avu nevoie să continue.

Felul în care stătea roşcata pe pat şi privirea încremenită de pe faţa ei, îi fură suficiente lui Marty. Încetişor Eden ridică ochii. Reacţia ei era a unui om lovit pe la spate.

— Cum pot să ne facă una ca asta?

Mary Lynn apăru în cadrul uşii cu scrisoarea atârnându-i în mână şi lacrimile şiroindu-i pe obraji, făcându-i ochii de catifea neagră să strălucească.

— Le-aţi primit şi voi... spuse ea.

— Da. Eden se uită din nou la cuvintele dactilografiate cu grijă, care le anunţau începutul sfârşitului.

— Cu siguranţă putem face ceva, protestă Marty revoltată de felul în care păreau să accepte decizia, ca finală. O să-i lăsăm să ne trimită ácasă, aşa pur şi simplu? „Fii fată cuminte şi du-te — nu mai avem nevoie de tine". Asta spun de fapt!

— Dacă e vorba de bani, zbor pe degeaba, spuse şi Eden.

— Hotărârea lor e luată, le împrăştie Mary Lynn speranţele deşarte. N-o să puteţi schimba nimic. Scrisorile au fost foarte clare. Coborî ochii ca să-şi ascundă lacrimile ivite din nou. Ar trebui să ne bucurăm că războiul se va termina. Pe la mijlocul lui decembrie, Beau ar putea veni acasă cu încă vreo câţiva piloţi care vor fi scoşi din luptă.

Unul din principalele motive pentru care se duseseră la Sweetwater cu un an şi jumătate în urmă, fusese dorinţa de a contribui cu ceva la tot acel efort ce se făcea din cauza războiului. Dar se schimbase ceva de atunci şi până acum.

Acum, motivul acela părea să-şi fi pierdut din importanţă. Mai mult decât orice, doreau să zboare.

— Hei, van Valkenburg. În uşa deschisă se iţi capul unei femei, suficient să-i poată transmite un mesaj. — Te caută cineva la poartă.

— Spune-i să plece, oricine-ar fi el! se răsti Eden.

— Spune-i tu singură. Şi plecă.

— Mai bine m-aş duce, spuse ridicându-se de pe pat. Când aruncă scrisoarea pe pătura cazonă, Eden

se întrebă cu voce tare. Credeți că a auzit și Cappy? Plecase cu o săptămână în urmă într-o misiune și nu se întorsese încă la Long Beach.

– Cappy știe întotdeauna tot, răspunse Marty. Probabil că aflase ce au de gând cu noi, cu mult înainte ca scrisorile astea să fi fost redactate.

– Mi-ar fi spus. Eden îndepărtă ipoteza asta în timp ce-și punea taiorul uniformei și ieși pe ușă.

Nu o interesa cine o căuta, mai ales acum. Avea multe „cunoștințe" în sudul Californiei, care considerau că era „șic" că unul dintre ai lor pilota avioane pentru a contribui cu ceva la tot acest război. Își imagina că vreunul din ei venise s-o înștiințeze de vreun eveniment social.

De la distanță, Eden văzu un bărbat stând în picioare cu mâinile la spate. Se vedea din ținuta lui că nu era din California, neobișnuit cu vremea călduroasă și însorită aproape tot timpul anului. Pe lângă costumul de culoare închisă, avea vestă și cravată – iar gulerul nu-i era descheiat, și nici nodul de la cravată slăbit. Razele soarelui se reflectau în ochelarii pe care-i purta.

– Ham! Eden țipă surprinsă și se grăbi spre el. Ce faci aici? Îi luă mâinile. Deodată simți o bucurie enormă că venise. Avea nevoie de sprijinul și siguranța pe care i le insuflase întotdeauna. Într-un rar moment de sinceră afecțiune pentru el, îl luă de gât și-și lipi obrazul de al lui.

– Ce bine-mi pare că te văd.

O clipă, conservatorul Hamilton Steele fu prea uimit să-i răspundă, apoi o îmbrățișă ușor.

– Dacă aș fi știut ce primire călduroasă o să-mi faci, aș fi venit mai demult. Cuvintele lui puțin ironice o făcură pe Eden să se întrebe dacă îl stânjenise.

Se dădu înapoi, clătinând din cap.

– N-ai fi putut pica mai bine – sau mai rău, depinde cum privești lucrurile. Oftă scurt. A venit astăzi o înștiințare prin care suntem anunțate că rolul nostru s-a sfârșit... începând cu decembrie.

– Asta este? Hamilton își păstră dezamăgirea pentru el. În fața unei veşti proaste, ai nevoie de prezența cuiva. Așa că îți propun să iei cina la Brown Derby... cu mine, bineînțeles.

– Și mult scotch ca să-mi pot îneca amarul. Un zâmbet fugar îi trecu peste buze. Dragă Ham, întotdeauna știi de ce am nevoie.

La faimosul Club Hollywoodian, îi povesti printre băuturi și mâncăruri, despre călătoria de afaceri care-l adusese până pe Coasta de Vest. Eden îl ascultă, deși neatentă, își dădea seama că încerca să o scoată din gândurile ei rele. Privirea ei se plimba de jur împrejurul interiorului, către pereții plini de caricaturi ale diverselor celebrități, dar era incapabilă să se ridice la nivelul sofisticat al atmosferei prezente.

– Nu vrei să-ți verși necazul? o invită el blând.

După o clipă, ea clătină din cap.

– N-aș face altceva decât să devin și mai tristă și deprimată. Luă paharul de Cointreau, și privi jocul nuanțelor chihlimbarii și maronii ale băuturii prin sticla fină a paharului.

– Poate asta o să ajute, începu el misterios, și băgă mâna în buzunar pentru a scoate un obiect pe care îl puse în fața ei pe masă.

Când își luă mâna, Eden văzu strălucirea arzătoare a miilor de lumini aruncate de fațetele șlefuite ale diamantului. Briliantul din mijlocul monturii era un diamant imens, tăiat, înconjurat de alte mici picături diamantate într-un design de vis.

— L-am luat de la Tiffany's*, ieri, spuse Ham cu cea mai normală voce. M-am gândit că o să-ți placă.

— E minunat, recunoscu Eden. Dar propunerea pe care inelul o implica o făcu să devină rezervată. Ham, eu...

El o opri ridicând mâna.

— Nu spune nimic, acum, îi ceru el. Știu că nu e o surpriză, sunt sigur, că vreau să mă căsătoresc cu tine. Cred că am spus-o de nenumărate ori. M-am gândit însă, să o fac și acum, înainte ca... oh... acel mecanic să mi te ia.

— Dar...

— Eden! Hamilton îi prinse mâna pe deasupra mesei. Știi că-ți pot oferi viața pe care ți-o dorești. Ai fi fericită cu mine... poate niciodată atât de pasionată... dar ai fi fericită. Așa cum văd eu lucrurile, mecanicul tău și cu mine jucăm pentru o miză mare: tu. Se opri și zâmbi slab. Părerea mea este că ești prea bogată pentru el.

— Aș fi vrut să nu fi făcut asta, protestă Eden.

— Nu vreau să-mi dai un răspuns acum. Continuă să vorbească la fel de calm, ca și când ar fi discutat o afacere. Vreau să te gândești la asta ca la un drum de urmat, atunci când te vei hotărî ce vei face în viitor. Și apoi, de vreme ce nu vei mai zbura după decembrie, va trebui să-ți găsești ceva de făcut.

— Adevărat. Nu putu să zâmbească la remarca lui. Îi făcea mai degrabă o propunere rațională, logică, decât pasionată, care, venind de la el ar fi avut ceva nelalocul ei.

— În orice caz, orice hotărâre vei lua, aș vrea să păstrezi inelul. I-l puse în palmă și i-l acoperi îndoin-

* Tiffany's — magazin de bijuterii din New York.

du-i degetele peste el. Este al tău... ca un inel de logodnă sau ca un dar de nuntă, dacă te vei mărita cu altcineva... sau mai bine, ca o podoabă pe măsura mâinii tale.

Emoționată, Eden privi în flăcările strălucitoare ale briliantului.

— Câteodată, Ham, am impresia că ești prea bun pentru mine...

❀

Înștiințarea dezafectării femeilor piloți îi puse pe comandanții bazelor în situația de a găsi bărbați care să îndeplinească rolurile pe care femeile fuseseră nevoite să și le asume. Piloții calificați erau prea puțini în timp ce numărul avioanelor ce trebuiau duse la punctele de îmbarcare nu se micșorase. Escadronul WASP de la Long Beach trimise telegrame președintelui Roosevelt, generalului Arnold și altora, oferindu-se să zboare voluntar pentru un salariu anual de un dolar, ca să rezolve problema. Dar oferta lor fu respinsă politicos.

În ceea ce le privea pe Marty și pe celelalte, aveau un gust amar. Era încă nevoie de îndemânarea lor, dar fuseseră concediate doar pentru că erau femei. Războiul nici măcar nu se terminase. La sfârșitul lui octombrie 1944, Franța fu eliberată, Mac Arthur se întorsese în Filipine, iar rușii se aflau în Norvegia; dar erau înșelate tocmai acum, la sfârșit, când venise victoria.

Toată lumea se întorcea acasă după terminarea războiului, dar ele trebuiau s-o facă acum — înainte măcar de a-și fi făcut pe deplin datoria.

Când în cele din urmă, trebuiră să accepte inevitabilul, începură să-și caute de lucru. Cu antrena-

mentele făcute şi experienţa pe care o aveau pe o mulţime de tipuri de avioane, aveau cea mai înaltă calificare posibilă. Majoritatea piloţilor de luptă, zburaseră cu un singur tip de aparat, şi câteodată toate orele de zbor pe un avion devenit aproape personal, cunoscându-i fiecare sunet pe care-l scotea, ca faţă de un prieten vechi, în timp ce Marty pilotase aproape orice, de la un B-17 şi un Mustang până la un bombardier Dauntless marcat cu roşu, trecând de la un tip de aparat la altul, fără să-i cunoască vreodată idiosincraziile.

În sudul Californiei, la Lockheed, Douglas, North American şi Consolidated-Vultee, existau fabrici de avioane. Marty încercă să obţină o slujbă la fiecare din ele, dar fu refuzată cu răceală. Nu aveau nevoie de piloţi. Şi alte solicitante primiră răspunsuri similare. Şi la fel se întâmplă în întreaga ţară.

Toate cele patru prietene — Marty, Cappy, Eden şi Mary Lynn — se aflau în camera lui Cappy şi cercetau listele unor eventuale slujbe, adunate de câteva fete din WASP, staţionate în Alabama. Marty fu prima care le puse de-o parte.

— N-o să ne angajeze nimeni — în orice caz, nu ca piloţi, declară ea. Companiile aeriene ne-au invitat să venim să lucrăm pentru ele, dar ca stewardese. Administraţia Aeronautică Civilă are nevoie de controlori de zbor, sau am putea lucra ca analişti ai accidentelor aeriene sau instructori de antrenamente pe simulatoarele Link.

— Nu sună prea promiţător asta, murmură Cappy.

— Poate că tu ai putea folosi medalia de merit pe care o vei primi ca să primeşti o slujbă de pilot, îi sugeră Marty caustică.

— Ar fi mai folositoare aşa.

Medalia de merit urma să i se acorde ca o recunoaştere a performanţei atinse atunci când transportase un P-51 şi două P-47 şi un C-47 Skytrain la destinaţiile lor în timp de cinci zile, patruzeci de ore de zbor, străbătând 8 000 mile. Deşi era singura propusă pentru decorare, Cappy considera acest eveniment ca un gest de recunoaştere a meritelor tuturor femeilor pilot. I se spusese că medalia îi va fi înmânată la baza Avenger Field din Sweetwater, odată cu absolvirea ultimelor cursante, din seria 44-W-IO... un semn vizibil de preţuire, un ultim omagiu.

— Singurul lucru interesant şi de reţinut din toate astea, este lista companiilor aeriene din Alaska, observă Eden, apoi râse uşor. Cel puţin aş avea o scuză să-mi cumpăr o groază de blănuri.

— Nu ştiam că ai nevoie de motive, o ironiză Marty.

— Crezi că ai putea trăi în Alaska? Mary Lynn părea sceptică.

Eden oftă.

— Încă nu ştiu dacă pot trăi în Texas, spuse ea. Şi asta-mi aduce aminte... v-am spus că Bubba este în Texas?

Urmează să dau o probă pentru o slujbă de instructor de zbor în San Antonio. Comandantul îmi dă un avion şi trei zile libere. După cum stau lucrurile, sper să prind măcar o zi însorită la Padre Island.

❀

În San Antonio, regiunea era mai bună pentru o fermă de vite şi prea puţin pentru altceva — după părerea lui Eden. Merseseră mile întregi pe şoselele prăfuite trecând prin oraşe aproape pustii.

— Dacă nu vrei să ne oprim să-i cunoşti pe bătrânii mei, e-n regulă, strigă Bubba peste zgomotul vântului care pătrundea şuierând prin ferestrele deschise ale maşinii, lăsând să intre praful şi o undă slabă de aer.

— Mergem drept la Padre.

— Mi-ar place să-i cunosc, îl contrazise slab Eden, şi încercă să-şi ascundă sentimentul de neplăcere pe care de fapt îl simţea. Cum este Refugio? Aşa se numeşte oraşul tău, nu?

— Da. Un zâmbet îi îndulci liniile moi ale gurii atunci când îşi întoarse privirea spre ea. E un orăşel... nu cu mult diferit de cele prin care am trecut. Aproape tot timpul liniştit. Sigur, sâmbătă este noaptea petrecerilor.

Vântul îi răvăşea părul, dându-i-l în ochi şi se întoarse cu faţa în curentul de aer, să şi-l aşeze peste cap. Cu sufletul greu, privea în lungul şoselei, fără să vorbească.

— N-ai spus nimic despre cum a mers proba, reluă Bubba după o lungă tăcere.

— N-a mers. Dar nu din cauza asta îi era greu. S-au gândit că, angajând o femeie ca instructor ar putea atrage mai multe femei să înveţe să piloteze, dar se pare că totuşi cursantele au mai multă încredere în bărbaţi. Aşa că deja angajaseră pe cineva şi pur şi simplu mi-au spus că nu mai au nevoie de mine.

— Asta-i destul de rău.

— Bubba! Îşi întoarse privirea de la şoseaua pustie din faţa lor şi de la peisajul la fel de dezolant, pentru a se uita la el. După război te întorci aici, în Texas?

— Aici e casa mea.

Eden se întoarse, din nou, absentă, spre fereastră, căutând ceva ce nu putea găsi. În cele din urmă oftă adânc.

— Cred că ar fi mai bine să oprești mașina, Bubba. E timpul să încetăm să ne mai amăgim.

După ce-i privi expresia sobră, Bubba opri mașina pe marginea drumului. Norul de praf din urma lor îi învălui pe ei și mașina până ce se opri în marginea drumului. O privi câteva clipe lungi, apoi luă mâinile de pe volan, înăbușindu-și sentimentele.

— Da, ai dreptate, spuse într-un sfârșit în timp ce cu ochii ficși, cerceta împrejurimile. Locul tău nu e aici... iar eu nu fac parte din lumea ta.

— Te iubesc, Bubba. În vocea ei se simțea durere și frustrare.

— Și tu știi că și eu te iubesc, spuse și oftă adânc, eliberându-se cu un hohot mic de râs. Cred că poeții greșesc atunci când spun că dragostea învinge orice piedică. Răsuci cheia în contact și porni din nou motorul. Te duc înapoi la San Antonio.

Eden ar fi vrut să-l oprească, să fie împreună cu el aceste ultime două zile, dar ce le-ar fi adus? Doar mai multă durere și regrete. Așa că rămase tăcută în timp ce el întoarse mașina și o luară înapoi pe drumul pe care veniseră.

La aeroport, îi duse bagajul la avion și îl urcă în el. Rămaseră în picioare unul în fața celuilalt. Eden avea lacrimi în ochi.

— Probabil că tata va trebui să-mi cumpere o companie aeriană ca să pot obține o slujbă, zburând pentru ei, glumi ea slab. Dacă va face așa, ai putea fi șeful echipei de întreținere.

— Da, sigur. Dar amândoi știau că asta nu se va întâmpla.

– N-am să te uit, niciodată, Bubba. Aş vrea...
– Nu!

Mâinile lui se ridicară şi o luară în braţe. Se sărutară pătimaş, gândindu-se la toate zilele de mâine care nu-i vor găsi împreună. Apoi Eden se îndepărtă şi urcă în avion. Bubba rămase la sol şi o privi luându-şi zborul pentru ultima oară.

❀

Noul gimnaziu de la Avenger Field era plin de ofiţeri militari, familii şi prieteni, prezenţi acolo pentru ceremonia de absolvire a ultimei clase a WASP. În timp ce cele şaizeci şi opt de absolvente intrau în sală, formaţia şcolii de bombardiere din Big Spring cântau „Cântecul aviatorilor". Cappy se gândi că îl cântaseră mai bine când terminase ea, dar probabil că atunci totul fusese mai puternic, mai inspirat. „...urcând sus spre soare...".

Acum la sfârşit cuvintele aveau o rezonanţă care altfel nu s-ar fi simţit.

Cu ocazia asta, baza arăta ca la o sărbătoare. Era prezent un grup de generali, precum şi Directoarea organizaţiei WASP, Jacqueline Cochran, şi generalul H.H. Arnold însuşi. Şi Mitch era prezent. Cappy îl zărise mai devreme, când sosise Comandantul General al Forţelor Armate Aeriene. Undeva printre spectatori se aflau şi părinţii ei, veniţi să fie de faţă în momentul când fiica lor urma să fie decorată. Normal, armata îi înştiinţase, iar Cappy îi scrisese şi ea mamei. Nu era sigură dacă va veni şi tatăl ei, dar îi văzuse pe amândoi înainte să înceapă ceremonia.

Astăzi era a treia aniversare a atacului de la Pearl Harbor. Cappy se întreba dacă generalul Yount al

Comandamentului Militar de Antrenament urma să deschidă ceremonia. Baza Avenger Field se schimbase. Fuseseră terminate toate pistele, se construiseră două hangare noi, şi un bazin de înot. Cineva îi spuse că aveau acum lumini electrice de avertizare pe piste, se sfârşise cu camioanele care cărau butoaiele cu petrol, pe timpul nopţii. Dar reproducerea pictată a personajului lui Walt Disney, Fifinella, mascota organizaţiei WASP, se afla încă în vârful clădirii administrative şi „Wishing Well" („Fântâna dorinţelor") era tot acolo.

„...Ei bine, acum în 1944" — generalul Arnold era în mijlocul discursului — „mai mult de doi ani de când primele tinere WASP au început să zboare în cadrul Forţelor Armate Aeriene, nu putem trage decât o singură concluzie: întreaga operaţiune a fost un succes. S-a dovedit astfel că femeile pot fi tot atât de bune ca şi bărbaţii. La antrenamente, în operaţiunile de salvare, în misiuni, demonstraţia voastră de voinţă, curaj şi îndemânare este comparabilă cu cele mai bune performanţe ale piloţilor noştri militari. Asta vi s-a cerut să faceţi: zbor continental. Dacă ar fi fost nevoie ca femeile să piloteze aparatele noastre peste mări, sunt sigur că ele şi-ar fi împlinit această misiune tot atât de bine.

Cu siguranţă, noi n-am fost în stare să construim avioane pe care să nu le puteţi pilota. De la AT-6 la B-29 aţi zburat cu ele ca nişte adevăraţi veterani. Una dintre aceste tinere a testat chiar noul nostru avion „cu reacţie".

La aceste cuvinte, Cappy se întrebă dacă era vorba de fata pe care o întâlniseră pe linia de zbor în acea zi la baza Wright Field. Încă îşi mai amintea mugetul acelor motoare puternice.

— Ați muncit din greu, spuse generalul. Biroul meu e plin de recomandări de la generalii sub a căror comandă ați fost. Din ele reiese că ați spart monotonia, rutina acestor îndeletniciri care nu sunt prea dorite de tinerii noștri piloți abia veniți din linia întâi sau abia întorși dintr-un raid peste ocean. În anumite cazuri, cred că le-ați plăcut mai mult decât bărbații.

Cappy căută în mulțimea de oameni, chipul lui Mitch. Erau multe lucruri de care nu-și dăduse seama — lucruri despre ea însăși pe care nu le înțelesese ultima oară când se întâlniseră. Vroia să-i spună că greșise — în opinia ei despre armată, despre tot. Îi datora asta.

Generalul își termină discursul și urma acum Jacqueline Cochran. După câteva cuvinte de deschidere, se opri la Medalia de Merit și descrise cum o câștigase Cappy. Când își auzi numele, Cappy veni lângă podium pentru a primi distincția. Cu părul alb ca neaua, distins, generalul „Hap" Arnold i-o prinse pe pieptul uniformei, în timp ce obrajii i se îmbujorară de stânjeneală.

După ce luă sfârșit ceremonia, mulțimea se răspândi peste tot prin bază. Mama ei o așteptă s-o îmbrățișeze și să-i admire cu mândrie medalia câștigată. Tatăl ei stătea mai în urmă, cu tâmplele și mai argintii parcă. Cappy observă sclipirea din ochii lui, când se întoarse spre el.

— Ar trebui să fii mândră, îi spuse pe un ton milităros.

— Sunt!

Locotenent-colonelul Robert Hayward își aplecă fruntea și păru să-și găsească cu greutate cuvintele.

— Demult... îmi doream să vină ziua... în care fiul meu ar... fi călcat pe urmele mele, ca să spun așa. Dar mama ta și cu mine n-am fost binecuvântați cu un fiu. Dar astăzi... Ridică capul, și lacrimile din ochi nu erau doar o părere. Ai făcut ca dorința asta să devină adevărată. Tu, fiica mea!

Cappy îl îmbrățișă. Știa că nu putea trece peste acea disciplină rigidă, care nu-i dădea voie să fie emoționat, așa că o făcu ea în locul lui.

Astăzi, îi câștigase respectul, cel mai prețios lucru. Dar Cappy știa și că îl cîștigase doar pentru că armata îi recunoscuse meritele, nu pentru că tatăl ei ar fi fost conștient de ele. În aceste ultime luni, de când primise scrisoarea care o anunța că erau concediate, învățase să accepte lucrurile pe care nu le putea schimba și să fie mulțumită cu ce are, inclusiv cu respectul tatălui ei.

Când se îndepărtară, tatăl ei reuși să facă lacrimile să dispară și să redevină iarăși rigid și milităros.

— Când crezi că vei veni acasă, după ce termini aici?

— Nu știu. Dar privirea ei trecu peste el, când îl zări pe Mitch lângă generali. Iartă-mă, tată. Lipsesc doar o clipă.

Înalt, bine-făcut și musculos în uniforma militară, Mitch o privi apropiindu-se cu o expresie incoloră. Pașii ei încetiniră când ajunse lângă el.

— Bună, Mitch.

— Felicitări. Arătă spre medalia prinsă pe jachetă.

— Mulțumesc. Cappy ezită doar o clipă, apoi întrebă cu un calm prefăcut. Putem face câțiva pași? Aș vrea să-ți vorbesc despre ceva... personal, dacă poți.

După ce privi scurt spre grupul de generali să vadă cât de mult vor mai sta, Mitch încuviință și porniră împreună. Când trecură de mulțimea împrăștiată, îi aruncă o privire.

Nimeni nu era în jurul fântânii „Wishing Well". Cappy își încetini pașii și se opri lângă ea. Fântâna era limpede în centru și monedele aruncate străluceau prin apă. Pe fundul ei fusese montată o placă din partea generalului Arnold cu inscripția „Celor mai bune femei piloți din lume". Fără nici un motiv, aruncă o monedă în apă, fără ca măcar să-și pună o dorință. Moneda plesni apa, aruncând afară câțiva stropi.

— Asta îmi aduce aminte de multe lucruri spuse ea, și apoi adăugă. În curând toate astea nu vor mai fi decât amintiri.

— Te-ai hotărât ce vrei să faci? Mitch nu părea interesat, nici chiar atunci când Cappy îl privi.

— Tot mai caut o slujbă ca pilot... fără prea mult noroc.

— Nu mi-aș face prea multe gânduri rele din cauza asta. Nici Jacqueline Cochran nu găsește. S-a dus la Liniile Aeriene de Nord-Est... ca directoare, în speranța că va atrage mai multe femei ca pasageri. Și este un bun pilot, cu multă experiență la activ.

— Ca Earhart, spuse Cappy, dar nu vroia să discute despre asta, cel puțin nu aspectul ăsta.

Se așeză pe postamentul de piatră al fântânii în timp ce Mitch rămase în picioare. Își băgă un deget în apă. Părea mai ușor să vorbească, dacă nu-l privea.

— Nu e ușor pentru nimeni să-și înghită mândria și să recunoască că au greșit. Nici eu nu fac excepție de la regulă, spuse Cappy cu o mică scuturare din

cap. Când nu am fost acceptate ca o parte a armatei, mi-a luat ceva timp până mi-am dat seama cât de mult am dorit asta.

Îl privi pe Mitch, dornică să-i cunoască reacția la vorbele ei și să descopere dacă aveau vreo importanță pentru el. Ochii lui o urmăreau, continuu, fără să spună ceva.

— Nu vreau să mi se ia uniforma asta, Mitch. Vocea ei era coborâtă și pătrunzătoare la fel ca și sentimentele ei. Fetele astea sunt surorile mele. Am spus că n-am avut niciodată o casă... o familie sau prieteni. Am greșit. Casă mi-a fost orice baracă în care am stat, peste tot în țara asta în acest an și jumătate. Toate fetele astea mi-au fost și familie și prietene. Cappy se opri un timp mai îndelungat și apoi continuă. Cred că vreau să-ți spun că a trebuit să fac parte din toate astea ca să pot înțelege. Și a trebuit să le pierd ca să știu că mi le doresc. Nu mai urăsc armata, Mitch.

— Și?

— Asta-i tot. Privi din nou în fântână, în apa căreia sclipea o monedă.

— Asta înseamnă și pentru mine ceva? o întrebă Mitch.

Sperase să însemne, dar era evident că se înșelase. Cu o mișcare rapidă, se ridică în picioare, încercând să se îndepărteze. Își ținea sus capul, cu acea mândrie care-i era caracteristică.

— Am vrut să-ți spun toate astea, Mitch. Cappy răspunse prudentă, ocolind întrebarea lui. La revedere.

Mâna lui o opri.

— Tot ce mi-ai spus, schimbă ceva între noi, Cappy?

Ochii ei erau mai albaştri ca niciodată şi buzele îi tremurau. Era gheaţă şi foc în adâncuri, toată blândeţea şi nemărginirea pentru un bărbat.

— Da. Da, schimbă totul. Vocea ei era o şoaptă, dar una puternică.

— Cred că ştiu unde e locul tău, dacă-l vrei, spuse Mitch.

Trăsăturile ei erau neschimbate, cu toată dorinţa şi nevoia de el, ascunse undeva înlăuntrul ei, în timp ce privirea îi cerceta chipul cu speranţă.

— Unde?

— Alături de mine, spuse el.

— Mitch! În numele lui era o lume întreagă.

O prinse în braţe şi buzele ei erau fierbinţi şi stăruitoare pe gura lui. Era toată a lui. Nimeni nu primise de la ea atât de mult ca el. Era mândră şi plină de pasiune, cu sentimentele la fel de adânci ca şi ale lui. Îi simţise amărăciunea din voce şi unda de durere din ochi. Acum însă zâmbea, încrezătoare în ea şi sigură de el.

Capitolul XXX

Procesul lent şi dureros al încheierii formelor şi al predării uniformelor avu loc în ziua de 19 Decembrie, cu o zi înainte să fie puse pe liber în mod oficial. Cele patru prietene trecură pe la diferitele birouri împreună, susţinându-şi moralul una alteia.

Marty îşi mângâie jacheta de zbor.

— Aş vrea să o pot păstra.

— Unde ai putea-o purta? întrebă Eden. Cu toate că era foarte practică, cu greu ai fi putut-o considera o creaţie vestimentară deosebită. Pe inelarul ei strălucea inelul de logodnă dăruit de Hamilton Steele.

— Iernile sunt reci în Michigan, mormăi Marty.

— Deci ai hotărât să te întorci acasă, presupuse Cappy. Marty era singura dintre ele care nu-şi făcuse nici un plan pentru viitor, oscilând de la o idee la alta.

— Nu ştiu. Cu David mort... Încă nu putea vorbi despre moartea fratelui ei. M-am gândit că aş putea să mă duc foarte bine şi înapoi la Detroit. E o fabrică de bombardiere la Willow Run. Dacă nu mă lasă să le pilotez, poate că mă pot angaja la ei, să le construiesc.

— Succes. Dar Eden era sceptică în privinţa şanselor pe care le avea.

— Nimeni n-o să mă țină pe mine la sol. Vocea ei răgușită avea o hotărâre în ea. O să găsesc eu ceva să mă întorc înapoi în aer, chiar dacă asta înseamnă să transport avioanele rămase din război către noile lor destinații.

— Știi în ce hal sunt avioanele alea, protestă Mary Lynn. Toate sunt marcate cu roșu. Câte nu s-au prăbușit doar pe distanța parcursă către depourile armatei. Numai asta auzi.

— Și? întrebă Marty. Ce crezi că am pilotat noi la Camp Davis?

Cele patru prietene stăteau pe coridorul lung, sprijinindu-se cu un umăr de perete sau câteodată cu întregul trup.

La sfârșitul zilei, li se luase tot ce le dăduse armata: uniforme, parașute, arme, dar își păstraseră aripile, acele mici însemne de argint, strălucitoare, care le dăruiseră libertatea pentru un foarte scurt timp. Timpul care le mai rămăsese și-l petrecuseră împachetându-și lucrurile personale și luându-și rămas bun de la fetele cu care zburaseră împreună, aproape niște străine acum în hainele civile.

Când ieșiseră din barăci pentru ultima oară, cu bagajele în mână, soarele californian strălucea la fel ca în toate zilele pe care și le petrecuseră aici. Plutea în aer o tăcere încordată.

Eden privi spre cele două valize pe care le purta și glumi:

— Două valize în locul celor două cufere pe care le-am adus cu mine la Sweetwater. Se pare că totuși am învățat ceva.

Apărură câteva zâmbete forțate, ca răspuns la gluma ei, dar nici măcar Marty nu făcu vreun comentariu.

Absente, se îndreptară către poartă, simţindu-se nelalocul lor în hainele de călătorie în locul familiarelor uniforme, Santiago-blue, pe care le purtaseră cu atâta mândrie. Drumul le duse dincolo de linia de zbor şi de numeroasele avioane de război parcate acolo.

— Am auzit că au şaizeci de avioane pe linie, pregătite pentru punctele de îmbarcare spre front, spuse Cappy în timp ce se uitau toate la aparatele cu aripile strălucind în lumina soarelui. Şi nu au piloţi pentru ele.

Toate prinseră ironia din vorbele ei. Un bărbat cu caschetă de ofiţer şi cu jacheta de zbor deschisă părăsi linia de zbor pentru a se apropia de grupul lor. Marty îl recunoscu pe Walker şi îi aruncă o privire scurtă lui Mary Lynn pentru a vedea dacă-l zărise.

Marty văzu cum regretul şi durerea se amestecau pe chipul lui Mary Lynn. În ultimele două săptămâni, datoria îi ţinuse pe amândoi departe unul de altul, unul plecând în timp ce celălalt abia se întorsese. Părerea lui Marty despre relaţia lor nu se schimbase. Acum, când Mary Lynn se întorcea acasă, Marty nu dorea ca Walker să îi schimbe hotărârea.

Îi ieşi în cale înainte să ajungă la Mary Lynn.

— Las-o în pace!

Ochii lui negri erau astăzi întunecaţi de ceva, deşi gura nu o arăta.

— Poţi fi liniştită, Martha Jane. Nu mă aflu aici să o fur, spuse Walker cu o siguranţă indiferentă. Vreau doar să-mi iau rămas bun.

— Te aşteptăm la poartă.

Eden şi Cappy plecară mai departe, dar Marty rămase de-o parte, martor tăcut la această ultimă întâlnire a celor doi.

Cascheta de ofițer era dată pe spate, împingându-i pe frunte părul lui de culoarea cafelei. În ochii lui stăruia blândețea și respectul, dar nu încercă să o atingă, mâinile fiindu-i îndesate adânc în buzunarele jachetei, ca și când ar fi vrut să împiedice astfel orice încercare sau tentativă.

— Deci, pleci acasă. Privirea lui trecu cercetător peste frumusețea ei încântătoare. Era așa de perfectă și grațioasă și puternică — lucruri pe care un bărbat le visează, dar niciodată nu se așteaptă să le întâlnească.

— Da. Sunetul moale al vocii ei era muzical și cald. O să fiu acolo de Crăciun. Valiza mea e plină de cadouri pentru părinți.

— O să se bucure, spuse el.

— Beau spunea în ultima lui scrisoare că probabil o să-l trimită și pe el acasă, pe la începutul anului viitor.

Gura lui se strâmbă. Nu era necesar să-i aducă aminte de asta.

— Am știut întotdeauna că o să te întorci la el, Micuțo. Știi — se opri, întorcându-și capul să se uite în soare și să-și ascundă strălucirea din ochi — toată viața am primit întotdeauna ce mi-am dorit. Viața poate să înșele un bărbat. Pentru că acum vreau să dau ceva în schimb... și constat că nu am ce să ofer.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

Capul lui se clătină; nu voia să fie compătimit.

— La revedere. Mary Lynn se îndepărtă repede de el.

Walker privi lung, mult timp în urma ei, apoi se întoarse spre Marty și dădu capul înapoi.

— Ei?

— Poate că nu ești așa de ticălos cum am crezut, Walker, spuse Marty.

— Se pare că o să fiu pus pe liber în câteva luni, spuse el. Am auzit că este o piață pentru avioanele rămase din război în America de Sud. M-am gândit că s-ar putea câștiga ceva bani. Sigur că o să am nevoie de câțiva piloți buni acolo. Ce părere ai?

— Sunt gata, oricând.

— N-o să te uit.

Își strânseră mâinile pentru a pecetlui înțelegerea, apoi Marty își ridică valiza și se grăbi după celelalte spre poartă.

Amânaseră cât mai mult posibil, momentul când trebuiau să-și ia rămas bun, dar acum nu mai aveau ce face. Zâmbind și plângând se forțară să zâmbească.

— O să ținem legătura, își promiseră, dar toate știau că n-o să fie așa.

Din viața lor se tăiase o bucată mare, lăsând în loc un gol. Până ce urmau să găsească ceva de care să se ocupe — soți, familie sau profesiune, le-ar fi făcut prea mult rău să se întâlnească din nou și să-și amintească tot ce pierduseră.

Așa că plecară fiecare acasă.

❀

Când Marty urcă treptele scării de la intrarea casei părinților, din Detroit, văzu steagul militar spânzurând în fereastră. Steaua aurie era tot acolo, amintind de pierderea suferită de familia din care făcuse parte acel soldat. Intră în casă și se duse drept la dulăpiorul unde ținea tatăl ei băutura.

❀

Mâinile lui Eden se îngropară în gulerul de blană, strălucirea ei întunecată contrastând puternic cu arămiul părului ei. Cizmele cu tocuri înalte şi căptuşite cu blană, scârţâiau în zăpada strânsă la capătul liniei de zbor, în timp ce se grăbea să ţină pasul cu mersul grăbit al lui Hamilton Steele.

— Ce facem aici? Nici una din întrebările ei nu primise răspuns, dar încerca din nou, în timp ce respiraţia ei făcea aburi în aerul rece.

În spatele privirii lui stăruia un zâmbet misterios. Hamilton se opri şi deschise uşor uşa unui hangar făcându-i semn din cap, să intre. Eden pătrunse înăuntru.

— Un Crăciun fericit!

Un aparat texan At-6 renovat, proaspăt vopsit străluci în umbra moale a cerului albastru. Pe el erau pictate cuvintele „Aripile Doamnei". Eden îl privi, apoi se întoarse către Hamilton.

— E al meu? şopti ea. Când el încuviinţă, îşi aruncă braţele de gâtul lui şi îl îmbrăţişă.

— Mă răsfeţi, spuse ea, şi apoi se întoarse să-şi inspecteze avionul.

❀

Cerul de deasupra oraşului Mobile era plin de avioane.

Zgomotul motoarelor lor puternice pătrundea în camera din faţă, unde Mary Lynn agăţa ultimul glob în pomul de Crăciun. Întotdeauna avioanele făcuseră parte din viaţa ei, indiferent că le pilotase ea sau Beau. Cadourile lui erau sub brad, aşteptându-l împachetate frumos şi cu nerăbdare — la fel ca şi ea.

— Pur și simplu nu înțeleg de ce nu poți pregăti tu masa.

Mama ei făcea curat, scuturând praful de pe lucrurile aflate pe birou, cu mâinile ei energice. Trupul ei scund începuse să se împlinească, dându-i un aer straniu și străin.

— Ai putea să mă ajuți, dacă tot ești aici.

— Mamă, dacă vrei să faci de mâncare pentru musafirii tăi, asta-i treaba ta, dar nu-mi cere mie să o fac. Mary Lynn se întoarse cu spatele la pomul de Crăciun, pentru a-și privi mama, respectuoasă dar hotărâtă în refuzul ei.

— N-ai făcut nimic altceva până acum decât să-ți aștepți bărbatul să se întoarcă acasă.

Strălucirea ochilor ei mici și negri era ațintită asupra lui Mary Lynn.

— Ai putea să faci ceva care să ne aducă niște bani în casă.

— N-am de gând să stau aici prea mult, mamă, răspunse ea. De îndată ce se întoarce Beau, o să căutăm un loc doar al nostru. Oriunde o să-l trimită armata, o să-l însoțesc.

❀

Într-un colț al casei din Georgetown, se afla un pom de Crăciun, decorat cu globuri strălucitoare, ghirlande colorate și norișori albi de vată. Cadourile erau împrăștiate peste tot în jurul bradului, așteptând să fie deschise. Dar Cappy stătea în fața ferestrei, privind la norii grei de pe cer.

Nu-l văzu pe Mitch intrând și nici nu-l auzi atunci când se apropie. Nu băgă de seamă că se află acolo până nu-i simți atingerea mâinilor urcând încet pe brațele ei. Se întoarse pe jumătate, apoi zâmbi când

el îi sărută buzele ușor. Nu mai mult de-atât, căci părinții ei puteau intra în încăpere în orice moment.

— Dau un penny pentru gândurile tale, spuse Mitch.

— Nu merită, răspunse ea.

Degetele lui alunecară pe sub mâna ei stângă pentru a i-o ridica, ca și când ar fi avut nevoie să vadă inelul de logodnă, împodobit cu un diamant, de pe degetul ei, pentru a fi sigur că încă mai era acolo. Apoi îi duse mâna la buze. Ochii lui întunecați erau calzi și plini de dorință.

— Fericită?

— Da, spuse Cappy, și știa că va fi — odată ce se obișnuia cu ideea că toate ferestrele erau îndreptate spre cer.

EPILOG

3 noiembrie 1977
Washington, D.C.

Timpul adusese multă uitare.

În galeria vizitatorilor din Casa Albă, stăteau aşezate pe acelaşi rând Eden Steele, soţia bancherului Hamilton Steele alături de o altă femeie, încă atrăgătoare la cei cincizeci de ani ai ei.

Şuviţele albe apăruseră în părul ei roşcat cu nuanţe argintii. În dreapta ei se afla Cappy Ryan, soţia colonelului de aviaţie Mitch Ryan, griul metalic al părului ei strălucind aparte, când se armoniza cu albastrul limpede al ochilor.

Femeia micuţă, cu părul alb de lângă ea, era Mary Lynn Palmer, soţia fostului pilot pe liniile aeriene internaţionale, căpitanul Beau Palmer, acum pensionat.

Toate fuseseră implicate în multe activităţi în afara casei. Dar nici una din ele nu era atât de ocupată încât să nu fi venit aici, în această zi, pentru a fi de faţă la o nouă luptă ce se dădea pentru ca legea ce ar fi militarizat organizaţia WASP să fie promulgată. Ar fi fost un act de recunoaştere.

De-a lungul anilor, o mulțime de asemenea legi fuseseră introduse în Congres, rareori având succes.

De data asta aveau speranțe. Senatorul Barry Goldwater de Arizona introdusese din nou proiectul în Senat și varianta ultimă fusese aprobată la 19 octombrie. Senatorul știa toate amănuntele asupra rolului pe care-l jucaseră tinerele WASP în timpul celui de-al II-lea război mondial, zburând împreună cu ele ca general maior al Forțelor Aeriene în Rezervă, când fusese trimis la New Castle, Delaware, ca pilot în Comandamentul de Transport Aerian.

Acum versiunea modificată a legii trebuia să fie votată de Casa Albă. În trecut veteranii se împotriviseră oricărui amendament care ar fi acordat statut și avantaje la ceea ce ei considerau a fi un corp civil de femei pilot.

Așteptau încordate în galeria vizitatorilor, începutul dezbaterii, care sperau să le aducă victoria. Doreau să învingă. Fuseseră „o armată". Documentele lor spuneau la fel de mult: „Acest document servește pentru a certifica faptul că Eden van Valkenburg a servit în mod glorios în serviciul activ federal al armatei Statelor Unite ale Americii".

Afară soarele strălucea rece pe cerul de iarnă.

Eden avu impresia că zărește o figură familiară, jos în sală, și își strânse ochii pentru a vedea mai bine. Era sigură că William „Bubba" Jackson era undeva acolo jos. Reprezentantul statului Texas era unul din susținătorii înfocați ai amendamentului. Cu părul lui argintiu, privirile deschise și umorul specific texan, era un politician popular la Washington. Se însurase cu o fată drăguță din Texas, cu fața plină de pistrui, care-i dăruise șapte copii. Eden se întâlnise

cu soţia lui cu şase luni mai înainte — o femeie casnică — croită perfect pentru Bubba. Congresman sau nu de fapt nu se schimbase de loc. În timpul audierilor comitetului din luna mai, îl întâlnise pentru prima dată în toţi aceşti ani. Se întâmplase afară, în parcare... şi Bubba îşi mânjise mâinile tot şurubărind la maşina lui care nu mai pornea.

Era încă acolo — vechea vrajă, — la fel ca pe vremuri. Dar... Eden oftă. Ea şi Ham avuseseră mulţi ani buni şi fusese fericită alături de el. Nu, nu regreta nimic.

Congresmanul Olin E. „Tigrul" se apropie de tribuna purtătorului de cuvânt al Casei Albe. Acest reprezentant texan fusese timp îndelungat un oponent înverşunat al oricărei măsuri de militarizare a formaţiei WASP şi de obţinere a statutului de veterani de către membrele ei. Totuşi în acea după-amiază, el cerea o aprobare unanimă pentru a trece legea HR 8701.

În acord cu procedura parlamentară, dacă nu erau obiecţii, legea era promulgată fără nici o dezbatere sau vot. Nimeni nu se împotrivi. Clopoţelul sună finalizând decizia.

Se terminase. Opoziţia capitulase fără o luptă, dându-le înapoi gloria victoriei meritate.

Se uitară una la alta, apoi se ridicară să părăsească în linişte galeria şi coborâră scările. Coridoarele lungi şi goale ale Capitoliului erau cufundate în umbrele pline de culori ale amurgului, iar paşii lor dădeau naştere la ecouri pe culoarele înalte.

— Iarăşi ni s-au luat drepturile, murmură Cappy.

— Nu ştiu despre voi, dar eu am nevoie de o ţigară. Eden îşi deschise poşeta model Gucci şi scoase o tabacheră de aur.

– V-am spus că fiica mea cea mică Lily Anne, este una din femeile pilot ce iau parte la programul de antrenamente pe aparate cu reacție, pe care Forțele Aeriene tocmai le-au deschis, anul trecut? Mary Lynn le informă pe un ton amuzat. Se lovește de aceleași prejudecăți și încăpățânare ca și noi. Bărbații încă mai cred că avionul nu este făcut pentru o femeie.

– În timpul războiului, toate am constatat că sunt o mulțime de treburi pe care le putem face, în pofida părerii contrarii a bărbaților, spuse Cappy, apoi zâmbi, ușor în colțurile gurii. Și nimic n-a mai fost la fel de atunci.

– Da, probabil spre regretul bărbaților, încuviință Mary Lynn, cu un zâmbet luminos, ridicându-i moralul.

Un zgomot apăsat, sparse liniștea holurilor Congresului. Când pașii se apropiară, Eden se întoarse să privească peste umăr în timp ce scotea fumul tras în plămâni. Un bărbat bine făcut, într-un pulover negru de lână se apropie de ele în drum spre scările ce duceau la galeria vizitatorilor. Un bărbat foarte bine cu distinse șuvițe argintii la tâmple, și cu ochi foarte albaștri.

Contrastul dintre părul negru și ochii albaștri aduse un semn de recunoaștere. Aproape în aceeași clipă, Eden îl văzu privind-o și ezitând, ca și când ar fi încercat să o identifice.

Se opri, încruntându-se:

– Scuzați-mă, dar – aproape în râs spuse cuvintele clișeu – cred că ne-am mai întâlnit. Mă numesc Zachary Jordan.

– Eu sunt Eden...

— Desigur. O întrerupse cu un regret pentru faptul că nu-şi mai amintise. Eden van Valkenburg.

— Acum, Steele, îl corectă ea.

— Doamnă Steele. Zachary Jordan îi apucă mâna sărutându-i vârfurile degetelor, la fel de fermecător şi galant pe cât era de atrăgător. Sunt sigur că vă mai amintiţi de mine. Ne-am întâlnit doar o dată, în grabă... la capela unde se oficia un serviciu religios în memoria lui Rachel.

— Îmi amintesc, îl asigură Eden, toate amintirile năpădindu-i gândurile. Ce mai faci?

— Bine. Acum sunt ataşat la Ambasada Israeliană aici în Washington. După război, imigrase în Israel — apoi în Palestina — aşa cum plănuiseră el şi Rachel cu mult timp în urmă.

— Încă... încă îmi mai amintesc accidentul lui Rachel. Era o imagine pe care nu şi-o putea scoate din minte.

— Bănuiesc că v-a spus că bunica ei se afla într-unul din lagărele morţii din Polonia, spuse Zach.

— Da, încuviinţă Eden, curioasă. Mi-a spus ceva odată.

— Bunica lui Rachel a fost una din supravieţuitorii de la Oswiecim — Auschwitz, adăugă el. După război, am căutat-o. Mi-a povestit un vis interesant pe care l-a avut, despre Rachel înconjurată de flăcări şi asigurând-o că niciodată nu va cunoaşte focul. Bunica ei credea că este foarte ciudat... pentru că Rachel vorbise întotdeauna foarte prost idiş. În vis, înţelesese fiecare cuvânt. M-am întrebat adesea... Zach lăsă vorbele să se stingă şi oftă emoţionat. N-o să ştim niciodată.

— Probabil că nu.

Privirea lui se îndreptă în susul scărilor în direcţia galeriei vizitatorilor.

— Aţi venit pentru dezbatere? Am auzit că a fost programată pentru sesiunea de astăzi şi m-am gândit că aş putea asista şi eu. A început?

— S-a terminat, îl informă Eden, şi zâmbi când realiză că în vocea ei nu era nici regret, nici triumf. Legea a fost adoptată în unanimitate.

— Bine. Dar tonul vocii arăta că şi el simţea că lipsea ceva. Rachel ar fi fost bucuroasă să afle asta. Privi în jur, pierdut cumva, ca şi când nu mai avea nici un motiv să rămână. Felicitări... tuturor. Le incluse şi pe Mary Lynn şi Cappy.

— Mulţumesc.

— În cazul ăsta, trebuie să mă întorc la Ambasadă. La revedere. Îi luă din nou mâna şi i-o sărută cu acea galanterie europeană. Poate o să ne mai întâlnim.

— Sper.

Sunetul paşilor lui răsună greu pe coridor în timp ce se depărta. Afară începuse să se întunece. Se îndreptară tăcute către uşile de la ieşire. Eden se înfioră în blană din cauza frigului care le întâmpină. Când ieşiră din clădirea Capitoliului, se opriră în vârful scărilor.

Din umbra unei coloane ieşi un bărbat.

— Micuţo! Tu eşti, murmură el.

Vocea neglijentă părea familiară în timp ce Mary Lynn se uita la Walker, un Walker mai bătrân, al cărui trup îmbătrânise şi el, la fel ca şi ochii. Dar lumina aceea era încă prezentă în ochii lui, în ciuda liniilor aspre care-i brăzdau faţa.

— Walker! Vocea ei era caldă şi tristă în acelaşi timp. Timpul nu trecuse peste el cu blândeţe. Arăta

ca un pilot venit din război, în jacheta de zbor din piele.

Părul lui de culoarea cafelei era brăzdat de şuviţe gri, iar pieptul se lăsase în jos.

— Ce faci aici?

— Am citit toată publicitatea despre această lege pe care se străduiesc să o voteze, ca să facă din voi nişte veterani ca mine. Zâmbi amuzat. Am auzit că a trecut.

— Da.

— Aş fi vrut să fie şi Marty aici, spuse absent Walker.

— Nu ştiu unde e, spuse Mary Lynn. Am încercat să dăm de ea acum câţiva ani când organizam prima noastră întâlnire, dar părinţii ei muriseră, iar ea n-a ţinut legătura cu nici una din noi, aşa că...

— Îmi pare rău, spuse el. Am crezut că ştiţi.

— Ce să ştim?

— După război, Martha... Marty şi cu mine am pus pe picioare o afacere — cumpăram avioane rămase din război şi le pilotam în America de Sud şi Centrală. Aveam de gând să înfiinţăm o companie aeriană cargo. Apoi... ea pilota un C-47... a pierdut înălţime la puţin timp după decolare. Nu avea suficientă altitudine să se întoarcă înapoi. Singurul petec de pământ bun pentru aterizare era un teren plin de copii. Martorii spun că deliberat s-a izbit de un munte. A murit pe loc, dar nimeni altcineva nu a fost rănit. O nebună cu inima generoasă, dacă pot să spun aşa.

Pe obrajii lui Cappy străluceau lacrimi, în timp ce Mary Lynn cu greu putea crede că sălbatica Marty nu se mai afla undeva în lumea asta.

— Cu ea, s-au dus și timpurile mele bune. Cel puțin acum pot să-i pun la mormânt un steag. Mă gândesc că i-ar place, murmură Walker. Se pare că o duci bine, Micuțo. Cred că ești bunicuță acum.

— Da. Și tu Walker? Ce mai faci?

— La fel ca și altădată. Ți-ai pierdut mândria și nu mai rămâne nimic. Se mișcă stânjenit. Am vrut să te mai văd odată, Micuțo. Cred că acum e mai bine să plec.

— La revedere, Walker.

El ridică o mână și se îndepărtă singuratic.

Rămase în picioare pe treptele Capitoliului, privind la întunericul negru.

— Am mai rămas doar noi trei, spuse Mary Lynn.

— Nu știu ce simțiți voi, începu Eden cu o voce joasă. Dar cei doi ani în care am zburat au fost cei mai buni ani din viața mea.

Și nici una din ele nu o contrazise.

SFÂRȘIT